СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXII П'ЯТНИЦЯ, 3 ЧЕРВНЯ 2005 РОКУ ЧИСЛО 22 VOL. CXII FRIDAY, JUNE 3, 2005 No. 22

Президент В. Ющенко у Казахстані

Президент України Віктор Ющенко 31 травня у місті Форт Шевченко. Фото УНІАН

АСТАНА, Казахстан. – Президент України В. Ющенко 30-31 травня відвідав Казахастан. Голова правління НАК „Нафтогаз України" Олексій Івченко, який у складі офіційної делеґації України супроводжував Президента Віктора Ющенка під час його візити в Ка-

(Закінчення на стор. 3)

Незгоди в Европі з приводу конституції Европейського союзу

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Незважаючи на виступ Президента Франції Жака Ширака 26 травня на телебаченні, коли він намагався переконати співгромадян підтримати проєкт Европейської конституції та наголошував, що на референдумі 29 травня французи вирішуватимуть своє майбутнє і майбутнє своїх дітей, усі його зусилля виявилися даремними: французи проголосували „Non".

У таборі опонентів конституції ЕС святкували: вони виграли референдум. На час, коли підраховано 85 відсотків бюлетенів, за інформацією французького міністерства внутрішніх справ, розподіл голосів був наступним: 56 відсотків – проти, 44 відсотки – за.

Президент Ж. Ширак у телевиступі сказав, що відхилення Европейської конституції ускладнить захист французьких інтересів в Европі, і дав зрозуміти, що найближчими днями ухвалить рішення щодо майбутнього французького уряду.

Провідник крайньо правої партії Національний фронт Жан Марі ле Пен закликав до відставки і самого президента Дж. Ширака, заявивши, що після нищівної поразки на референдумі той втратив право бути керівником держави.

На вислідн французького референдуму негайно відреаґували провідні европейські функціонери. Прем'єр-міністер Люксембурґу Жан-Клод Юнкер, який виконує обов'язки президента ЕС, заявив, що процес ратифікації конституції в інших країнах Евросоюзу має тривати, незважаючи на те, що французи її відхилили.

Президент Европейської комісії Жозе Мануель Барозу визнав, що вислід французького референдуму спричинить труднощі для Евросоюзу, але, додав він, Союз впорається з цим викликом.

Відкидаючи у референдумі прийняття конституції Евросоюзу, багато виборців висловили таким чином протест проти Жака Ширака через два дні після референдуму президент Жак Ширак 31 травня прийняв резиґнацію

(Закінчення на стор. 3)

Криза нафтова. І не тільки...

Олександер Бураковський

Пролетіла Помаранчева революція, залишився позаду Майдан і, як наслідок, прийшла до влади команда Віктора Ющенка – як втілення надій на людськіше життя більшости населення України. Минули й перші 100 днів нової влади на чолі з прем'єр-міністром Юлією Тимошенко. І якраз в цей час спіткала Україну нафтова криза, яка поставила під сумнів „монолітність" нової команди, а заодно – й сподівання населення України, і напружила й без того складні стосунки з Росією.

Сценарій нафтової кризи розгортався приблизно так: у березні фірми, які доставляють Україні нафту з Росії, підняли ціни товару – нібито всупереч, як завив пізніше міністер економіки Сергій Терьохин, умовам меморандуму, раніше укладеного з урядом України.

14 квітня Міністерство економіки встановило граничні ціни на дизельне паливо і бензину, які надходять у продаж. У відповідності з ними ціна на внутрішньому ринку України найпопулярнішої бензини марки А-95 не повинна перевищувати на автобензинових станціях 2.99 гривні.

У відповідь на рішення уряду України, на п'ять днів було призупинено постачання нафти з Росії в Україну. В наступні дні на бензинових станціях по всій Україні виникли довгі черги за пальним.

У середині травня граничні ціни на пальне були підвищені, і бензина А-95 могла продаватися за ціною до 3.20 гривні.

16 травня Ю.Тимошенко виклала у Верховній Раді пляни уряду щодо нафтової кризи.

17 травня Верховна Рада, хоч і з боєм, прийняв закон, покликаний стабілізувати ринок нафтопродуктів.

18 травня Президент В. Ющенко, затвердивши рішення Верховної Ради, доручив Міністерству економіки скасувати граничні ціни на нафтопродукти.

18 травня в Харкові Олексій Івченко, голова „Нафтогазу України", повідомив про підписання нової, дуже вигідної для України, угоди з ОАЕ (Об'єднані Арабські Емірати) щодо видобутку нафти.

19 травня під час наради з російськими власниками, так званими „нафтотрейдерами", після певного „діялогу" з Ю. Тимошенко, Президент В. Ющенко запропонував своєму прем'єр-міністрові написати заяву про відставку.

23 травня В. Ющенко підписав розпорядження „Про робочу групу з вивчення питань розвитку нафтопереробної промисловости". У цю групу членами увійшли, окрім представників нафтової сфери, два міністри уряду та секретар РНБОУ Петро Порошенко, а очолив її перший помічник Президента, Олександер Третяков.

23 травня Міністерство економіки видало наказ, відповідно до якого дія встановлених раніше граничних цін на бензин закінчилися 25 травня.

25 травня стало відомо, що уряд веде переговори з власниками нафтопереробних підприємств – про отримання контролі над цими виробництвами, і про створення, на базі „Укрнафти" „вертикально інтеґрованої національної компанії" – ВІНК, яка контролюватиме і стабілізуватиме ринок нафтопродуктів в Україні.

27 травня Ю.Тимошенко повідомила, що вона „узгодила з Президентом України всі непорозуміння навколо діяльности уряду. У нас була прекрасна розмова, „ми зняли 99 відсотків питань і сплянували нашу спільну роботу", сказала вона, і повідомила, що 1 червня відбудеться засідання уряду на чолі з Президентом.

29 травня стало відомо, що державна компанія „Укртранснафта" побудувала новий нафтопровід проєктною потужністю 4.3 млн. тонн нафти на рік, який з'єднав станцію Жулин (Львівська область) з підприємством „Нафтохімік Прикарпаття" (Івано-Франківська область).

Почалася криза з того, що нафтові компанії в Україні, які належать, прямо чи опосередковано, російським компаніям, через зріст цін на світових ринках підняли ціни на свою продукцію. Тут Ю.Тимошенко ввела жорстке реґулювання цін на пальне і змусила всі нафтові фірми продавати його за нижчими цінами, ніж ринкові. Ця акція супроводжувалася різкими висловлюваннями членів уряду на адресу російських компаній: мовляв, Україна в майбутні роки повинна бути в більшій мірі незалежною від російських компаній.

16 травня Ю. Тимошенко, міністер економіки С.Терьохин і глава „Мінпаливенерго" І.Плачков накреслили перед журналістами основні заходи, які плянує вживати уряд: закуповувати світлі нафтопродукти з Прибалтики, Білорусі та Польщі, стимулювати максимальне завантаження нафтопереробних підприємств (а їх в Україні шість); просити Верховну Раду вжити заходів для якнайшвидшого насичення вітчизняного ринку паливом, оголосити тендери на будівництво по всій Україні 1000 додаткових автобензинових станцій, збудувати за найновішою технологією сьоме в Україні підприємство, яке зможе переробляти до 10 млн. тонн нафти-сирцю за рік, зайнятися створенням резервного запасу світлих нафтопродуктів, і т. д.

Коли Верховна Рада 17 травня прийняла закон про стабілізування ринку нафтопродуктів, під час цих

(Закінчення на стор. 5)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Український день у Бундестазі

БЕРЛІН. – 30 травня у німецькому парламенті, Бундестазі, відбувся форум, присвячений Україні. Німецькі парляментарі, експерти і депутати Верховної Ради обговорювали підсумки і перспективи 120 днів правління Президента Віктора Ющенка. Йшлося про необхідність посилення політичної та економічної співпраці між ЕС і Німеччиною - з одного боку, та Україною - з іншого. Щоб спонукати німецьких політиків інтенсивніше займатися Україною, політичний бльок ХДС-ХСС вирішив ініціювати у Бундестазі дискусію про европейські перспективи України. Упродовж Дня України в Бундестазі німецький парлямент прикрашували синьо-жовті прапори, лунала українська мова. Саме цього прагнули організатори форуму, передовсім - голова міжпарляментської німецько-української групи Єлена Гофман, з ініціятиви котрої вже вдруге до Берліну на День України приїхали поважні гості з Києва, політики та представники громадськости Німеччини.

В. Ющенко дозволив військам НАТО перебувати в Україні

КИЇВ. – Президент України Віктор Ющенко 30 травня підписав указ, який дозволяє на перебування військ НАТО в Україні. Згідно з указом, у 2005 році на територію України будуть допущені підрозділи збройних сил чужоземних держав країн-членів НАТО і інших держав (до 600 військовослужбовців зі штатним озброєнням і військовою технікою) від 19 до 30 червня в рамках навчання „Кооператив Бест Ефорт - 2005"; США й інших держав (до 500 військовослужбовців з 11 липня до 13 серпня в рамках навчання „Щит Миру - 2005"; Італійської Республіки (до 1500 військовослужбовців на час до 40 діб у вересні-жовтні в рамках навчання „Широке Поле – 2005"; країн-членів НАТО і країн-членів Організації зі забороненої хемічної зброї (до 500 військовослужбовців) з 10 до 13 жовтня в рамках навчання „ASSISTEX-2". Забезпечення своєчасного допуску і виведення з території України підрозділів збройних сил чужоземних держав, безпеки громадян України й інших держав під час проведення цих навчань покладено на Кабінет міністрів України.

Україна пропонує Америці участь у випрацюванні уранових родовищ

КИЇВ. – Україна пропонує американським компаніям взяти участь у випрацюванні уранових родовищ та реконструкції теплоелектроцентралей, про це заявила 27 травня прем'єр-міністер України Юлія Тимошенко під час зустрічі з міністром енерґетики США Семюелем Бодменом. Ю.Тимошенко сказала, що Україна має достатні уранові ресурси і зацікавлена у пошуках партнерів-інвесторів. Крім того, Україна пропонує американським компаніям взяти участь у розвідці нафти та ґазу і реконструкції теплоелектростанцій. У свою чергу, С.Бодмен зазначив, що американський уряд готовий надати Україні допомогу, у тому числі консультативну, у випрацюванні стратеґії енергозабезпечення.

Українці уряд люблять менше, ніж В. Ющенка з Ю. Тимошенко

КИЇВ. – Більшість українців в цілому позитивно оцінюють перші 100 днів діяльности Президента Віктора Ющенка та прем'єра Юлії Тимошенко, проте гірше оцінюють діяльність уряду в цілому. Такі висліди всеукраїнського опитування, проведеного громадською організацією „Українське демократичне коло" з 14 по 19 травня 2005 року на замовлення Інституту політики. Рівно половина українців позитивно оцінила діяльність В. Ющенка за 100 днів його діяльности, неґативно – 24 відсотки, вагалися з відповіддю – 26 відсотків. Стоденну діяльність Ю. Тимошенко 50 відсотків опитаних також оцінила позитивно, неґативно – 23 відсотки, вагалися з відповіддю – 27відсотків. Діяльність уряду за сто днів оцінена дещо стриманіше – 42 відсотки опитаних надали позитивну оцінку, а неґативну – 23 відсотки, вагалися з відповіддю – 27відсотки. 42 відсотки громадян України дотримується думки про те, що у цілому все, що відбувається тепер в Україні, іде в правильному напрямі, 23 відсотки вважають, що країна рухається у неправильному напрямі, вагалися з відповіддю – 35 відсотків. Опитування охоплює всі реґіони країни. Було опитано 1000 осіб віком від 18 років.

У Львові Леніна переплавлять на дзвін

ЛЬВІВ. – Бронзове погруддя Леніна, яке знайшли в прибудові храму Покрова Пресвятої Богородиці у Львові, раніше – костьолу Божої Матері Остробрамської, переплавлять на дзвін. Про це повідомив 31 травня отець-салезіянин Євген Небесняк. Побудований в 30-их роках XX століття, храм був на той час найбільшим у Львові. Під час комуністичного режиму його перетворили в книгосховище. Очевидно, саме тоді сюди потрапило погруддя „вождя світового пролетаріяту". В 1989 році божий будинок передали знову створеній греко-католицькій громаді. У цей час тут працюють салезіяни візантійського обряду. Нові хазяї відремонтували й пристосували прибудову для своїх потреб.

Т. Чорновола намагаються відкликати з ВР

ЛЬВІВ. – Депутат Верховної Ради від фракції „Наша Україна" Ярослав Кендзьор повідомив 1 червня, що зібрано сто тисяч підписів мешканців Львова за відкликання Тараса Чорновола з посади депутата парляменту. Я. Кендзьор сказав, що зібраних підписів людей набагато більше, ніж тих, які проголосували за Т. Чорновола на виборах до парляменту. Підписи зібрані у зв'язку з тим, що Т. Чорновіл різко змінив свою політичну позицію, і вона не збігається з позицією львів'ян, які проголосували за нього. Він сказав, що на кожному підписному листі написано: „Ти зрадив мій голос". Депутат додав, що юридичної сили зібрані підписи не мають, однак вони мають серйозне моральне й політичне значення.

Президент подякував Києву за „помаранчеві" дні

КИЇВ. – Президент України В. Ющенко вручив державні нагороди видатним киянам з нагоди Дня Києва 28 травня. Згідно з Указами Президента, звання „Почесний громадянин міста Києва" отримали міністер охорони здоров'я Микола Поліщук та Валентина Шевченко. На врученні нагород у Київській міській управі також були присутні прем'єр-міністер України Юлія Тимошенко, Державний секретар України Олександер Зінченко, київський міський голова Олександер Омельченко. Звертаючись до видатних громадян міста, Президент України наголосив, що Київ є духовною, культурною та науковою столицею, душею України. Він підкреслив, що під час Помаранчевої революції Київ продемонстрував „той політичний аванґард, який повинна демонструвати столиця держави, коли йдеться про важливі політичні події". В. Ющенко наголосив, що теперішні нагороди отримують „ті достойники, які формують сучасне обличчя міста". В. Ющенко привітав присутніх з Днем Києва та подякував О. Омельченкові за те, що він „тримає на своїх плечах ініціятивну, політично зрілу міську громаду".

Б. Тарасюк оприлюднив платні дипломатів

КИЇВ. – 26 травня в українському Міністерстві закордонних справ відбувся День відкритих дверей. Міністер закордонних справ Борис Тарасюк ознайомив журналістів з працею зовнішньополітичного відомства. Він повідомив, що на сьогодні в МЗС працює понад 750 співробітників. Заробітна платня українських дипломатів найнижча серед країн СНД: найменша місячна платня становить 243 грн., найвища – 709. Окрім цього, співробітникам виплачуються надбавки, суму яких міністер не уточнив. При цьому Б.Тарасюк висловив незадоволення існуючою в уряді системою оплати праці. Так, за його словами, базові оклади спеціялістів зовнішньополітичного відомства вдвічі нижче, ніж у спеціялістів Міністерства фінансів. „При переході з Верховної Ради до МЗС я втратив фінансово, навіть при всіх доплатах", – зізнався міністер.

„Міжнародна амнестія" критикує США, Росію і Україну

ЛОНДОН. – Правозахисна організація „Міжнародна Амнестія" заявила, що війна з тероризмом призвела до порушень встановлених у світі норм прав людини, і фактично дала зелене світло урядам – в ім'я національної безпеки – нехтувати міжнародними законами. В оприлюдненому 25 травня звіті, який охоплює порушення за 2004 рік, організація критикує США за „відбіркове" занедбання міжнародних норм, як також за випадки знущання над полоненими. Наголошується, що поведінка окремих американських військовослужбовців створила прецедент і для деяких інших країн, які можуть вдатися до безкарних порушень прав людини. Росію критикують за недотримання демократичних свобод, зокрема у Чечні. Україну „Міжнародна амнестія" теж не похвалила – захисники прав людини закидають Києву переслідування активістів політичних рухів, торгівлю жінками, тортури у в'язницях і напади расистів.

З 24 серпня в Україні вводяться нові пашпорти

КИЇВ. – Уряд плянує з 24 серпня ввести в обіг нові зразки внутрішнього та закордонного пашпортів, повідомив 27 травня міністер внутрішніх справ України Юрій Луценко. Він зазначив, що новий внутрішній пашпорт матиме вигляд картки, новий закордонний пашпорт буде з більш складним захистом, ніж теперішні закордонні пашпорти. Ю. Луценко також зазначив, що упродовж 5 років паралельно ходитимуть як пашпорти старого зразка, так і нового. При обміні старих зразків пашпортів на пашпорти нового зразка громадяни повинні будуть сплатити суму не більше 10 грн. „Жорсткого примушування щодо обміну пашпортів не буде", – зазначив Ю. Луценко. Тепер МВС разом з Міністерством фінансів готує документи, на основі яких урядом буде прийнята відповідна постанова щодо введення нових внутрішніх та закордонних пашпортів.

„Нафтоґаз України" - за модернізацію НПЗ

КИЇВ. –Жоден з українських заводів не готовий приймати легку каспійську нафту. Голова правління Національної акціонерної компанії „Нафтоґаз України" Олексій Івченко 29 травня заявив, що він виступає проти будівництва нових нафтопереробних заводів в Україні, а натомість пропонує спрямовувати кошти у модернізацію тих 6 підприємств, які вже працюють. Зокрема за словами О. Івченка, необхідно врахувати той факт, що зараз жоден з українських заводів не має можливости переробляти легку каспійську нафту, обсяги постачання якої для часткової переробки і транзиту в Европу мають зрости найближчим часом. Голова НАК „Нафтоґаз України" також підтвердив, що уряд плянує переглянути свою участь у діяльності низки нафтопереробних заводів, зокрема тих, що належать російському капіталові, хоча наголосив, що про реприватизацію не йдеться.

Українські миротворці на Ґоланських висотах

КИЇВ. – Міністерство оборони плянує відіслати український підрозділ на Ґоланські висоти з 15 серпня, повідомив 26 травня перший заступник командувача Сухопутних військ Збройних сил Валерій Фролов. Контингент налічуватиме 155 осіб. Рішення про спрямування українських військових у зону ізраїльсько-сирійського конфлікту нещодавно ухвалила Верховна Рада, і з цим погодився Президент. Щодо можливої присутности українського підрозділу у Нагірному Карабасі, покищо на офіційному рівні рішення не ухвалене. Міноборони України може підготувати й відіслати військових у Нагірний Карабах протягом 2 місяців.

За повідомленнями інформаційних агентств

Зустрілися миротворці країн-членів ООН

НЮ-ЙОРК. – 25 травня в будинку Постійного представництва Польщі при ООН відбулась традиційна зустріч представників миротворчих військових формувань, які діють в так заваних „гарячих точках" плянети. Зустріч разом з польськими миротворцями організували українські, які запросили також представників української громади. На фото ліворуч (зліва): посол України при ООН Валерій Кучинський, президент УНСоюзу Стефан Качарай і посол Польщі при ООН Анджей Товпік. На фото праворуч (зліва): військові радники Польщі Яцек Януховський і України Віталій Куксенко, посли України Валерій Кучинський і Польщі Анджей Товпік вітають гостей.

Фото: заступник військового радника України підполковник Ігор Возняк

Незгоди...

(Закінчення зі стор. 1)

прем'єр-міністра Жана-П'єра Рафарена – саме через результати референдуму на підтримку Конституції, Европейського Союзу, і призначив на його місце чинного міністра внутрішних справ і колишнього голову зовнішньополітичного відомства Домініка де Вільпена. Того ж дня вечором президент Ж. Ширак виступив на телебаченні зі зверненням до нації у намаганні відновити довіру виборців.

Франція намагається дати собі раду з нищівним ударом, що його зазнав уряд від виборців, які відкинули Европейську конституцію.

Вадою Д. де Вільпена французькі оглядачі вважають те, що він є кадровим дипломатом і ніколи нікуди не обирався, не вміє проводити передвиборні та інші політичні кампанії. Зокрема саме Д. де Вільпен порадив в 1997 році Ж. Ширакові розпустити Національну Асамблею, де тоді була співзучна до президента права більшість. У результаті позачергових виборів більшість в нижній палаті парляменту взяли ліві, і Ж. Ширакові довелося призначати прем'єром незручного для себе Ліонеля Жоспена. Проте, виглядає, що Ж. Ширак не сердиться на новопризначеного прем'єра за давню стратегічну помилку.

Коли наша газета йде до друку, ще не надійшло повідомлення стосовно вислідів референдуму в Голяндії: громадяни цієї країни 1 червня на референдумі висловлювалися щодо проєкту конституції Европейського союзу – три дні по тому, як французи проголосували проти проєкту. Опитування свідчать, що голяндці 60 відсотками голосів також проголосують проти.

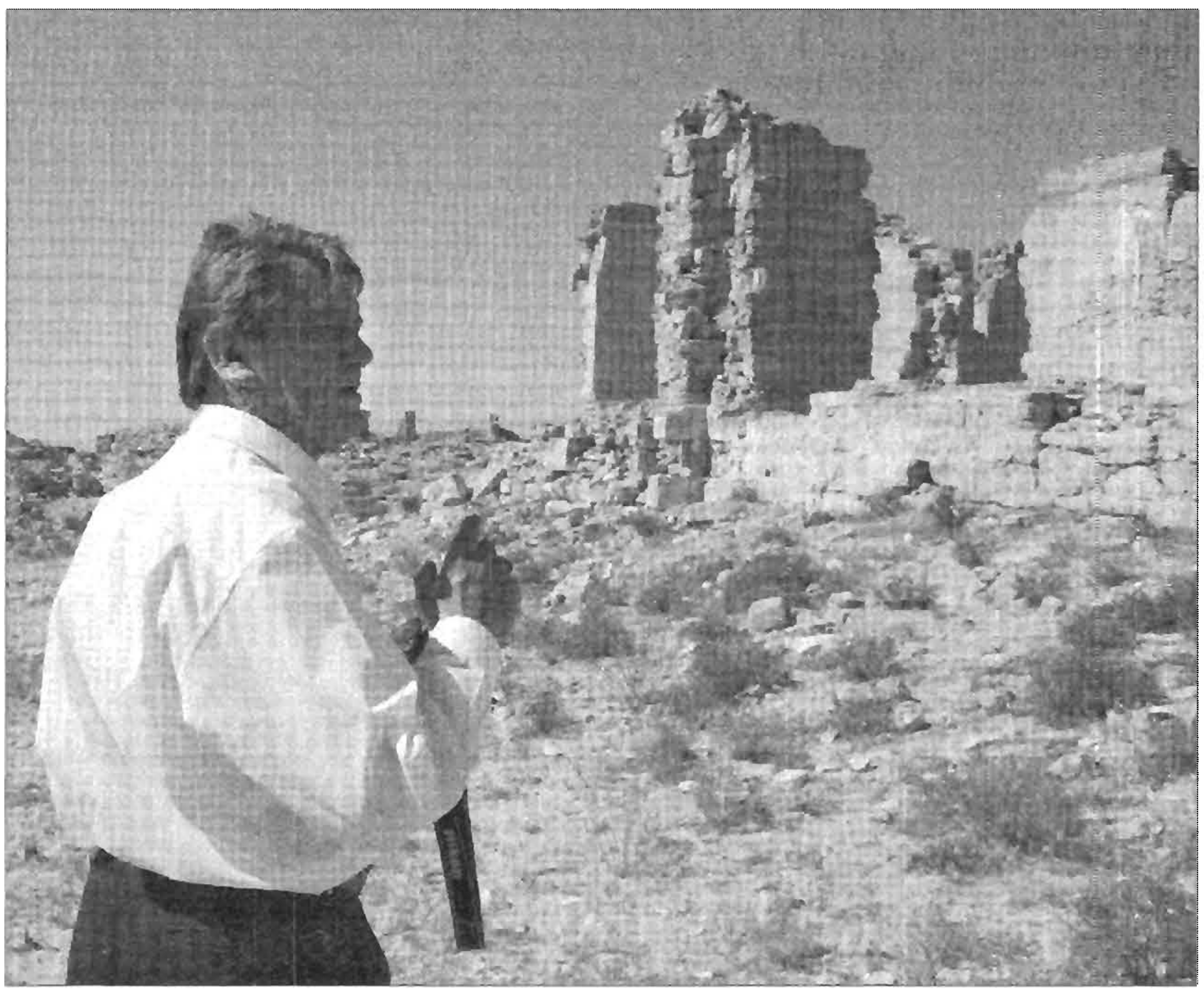
Багато громадян країни скаржаться на безконтрольну іміграцію і погіршення економічних умов.

Антипатія голяндців до европейської конституції пояснюється переконанням, що Брюсель має надто багато повноважень, а також наслідками розширення ЕС і запровадження евро.

Напередодні уряд країни востаннє спробував переконати голяндців проголосувати „за". Прем'єр-міністер Голяндії Ян Петер Балкененде сказав, що конституція зробить Европу відкритішою і прозорішою. Він відкинув твердження опонентів конституції про те, що вона зменшить вплив Голяндії в Евросоюзі.

Таке неґативне наставлення деяких членів-країн Европейського союзу до проєкту конституції не сприяє Україні у її плянах стосовно европейської інтеґрації.

Х.В -Ф.

Президент України В. Ющенко під час візити до Казахстану оглядає у Форті Шевченка руїни укріплення, де пребував на солдатській службі Тарас Шевченко. Фото: УНІАН

Президент...

(Закінчення зі стор. 1)

захстан, повідомив журналістам, що „Нафтогаз України" і казахська державна нафтогазова компанія „Національна компанія „КазМунайГаз" підписали рамкову угоду про виділення українській стороні родовищ для розробки і видобутку нафти в Казахстані. Зокрема досягнуто домовлености про відрядження українських фахівців до Казахстану, щоб відпрацювати перелік родовищ, на яких можна вести розвідку і видобуток нафти і газу в Казахстані.

О. Івченко також повідомив, що протягом місяця можливе підписання двостороннього документу з цього питання. За його прогнозами, в Казахстані Україна може розраховувати на розвідані запаси нафти близько 30-50 млн. тонн і на 10-20 млрд. куб. м. газу.

В. Ющенко заявив, що формування Єдиного економічного простору не повинно починатися зі створення наддержавних установ. Про це він заявив 31 травня в Астані під час переговорів з головою верхньої палати казахстанського парляменту Нуртаєм Абикаєвим. Втім, український ґровідник припустив, що в перспективі, коли ефективно запрацює механізм ЄЕП, питання щодо передання країнами-засновниками частини своїх функцій наднаціональним установам може знову ґостати.

Раніше, під час зустрічі з президентом Нурсултаном Назарбаєвим, В. Ющенко заявив, що Київ готовий підписати 16 з 29 угод стосовно формування Єдиного економічного простору, який включатиме також Білорусь, Росію і Казахстан. Під час переговорів президент Н. Назарбаєв висловив готовність постачати нафту до України, але наголосив, що ці питання потрібно вирішувати разом з Росією. Він також висловив зацікавлення у придбанні акцій українських НПЗ.

На завершення дводенної візити до Казахстану Президент В. Ющенко відвідав Форт-Шевченко, де майже одинадцять років перебував на засланні великий український поет.

АМЕРИКА І СВІТ

Американці відзначили День пам`яті

ВАШІНҐТОН. – У понеділок, 31 травня, у США відзначали державне свято – День пам'яті загиблих у війнах. Згідно з традицією, президенти США у цей день відвідують Арлінґтонське національне кладовище, де поховані десятки тисяч американських вояків, а також члени їх роди: . Не зраджуючи давньої традиції, Президент Джордж Буш і в цей День пам`яті поклав вінок до пам'ятника Невідомому воякові. У своїй промові з нагоди свята Президент зазначив, що кожного року американці вшановують пам'ять полеглих. „І цьому поколінню випала велика відповідальність – боротися з міжнародним тероризмом", – наголосив Президент Дж. Буш. Пересічні американці відзначали День пам'яті у родинному колі. У містах країни з нагоди Дня пам'яти проводилися паради, покладення вінків до памятника Невідомому воякові та інші заходи.

Дев'ять років ув'язнення для підприємця М. Ходорковського

МОСКВА. – Хоч колишній керівник ЮКОСу Михайло Ходоровський стверджує, що йдеться про політичні переслідування з боку Президента Росії В. Путіна, суд у Москві визнав російського підприємця винним в шахрайстві та ухилянні від сплати податків і засудив його до дев'ятирічного ув'язнення. Про це було оголошено 31 травня. Адвокати М. Ходорковського завжди наголошували на тому, що його справа є політично мотивованою. Суд тривав 12 місяців. 12 днів пішло на слухання рішення лави присяжних у переповненій судовій залі, яку охороняли вояки зі спеціяльних підрозділів. Вирок суддів не здивував, адже справу сприймали як таку, що її зреконструювали в Кремлі. Але прокурори вважають, що колишнього нафтового маґната притягнуто до відповідальности за економічні злочини, і що судді взяли до уваги саме цей арґумент. Адвокати М. Ходорковського заявили, що оскаржуватимуть вирок в апеляційному суді, і назвали весь процес фарсом.

У 2004 році в світі було арештовано 700 журналістів

СЕУЛ, Південна Корея. – У 2004 році в світі були заарештовані й кинуті до в'язниці 700 журналістів. Такі дані подав президент Всесвітнього форуму головних редакторів Джордж Брок на Всесвітньому газетному конґресі і Всесвітньому форумі головних редакторів, що відкрився 30 травня в Південній Кореї. Особливу заклопотаність викликає важка ситуація на Кубі, в Центральній і Південній Америці, Білорусі, Туркменістані, на Філіпінах, у Непалі, Китаї, а також в Іраку, де за останні півтора року загинули 43 журналісти. Конґрес і Форум зібрали близько 1.5 тис. делеґатів з 82 країн світу.

Грузія та Росія погодилися щодо виведення військ

МОСКВА. – Росія погодилась – після тривалих переговорів – призначити дату для остаточного виведення її військ з Грузії. Це виведення має відбутися до кінця 2008 року. Угоду було оголошено 30 травня у Москві російським міністром закордонних справ Сергієм Лавровим після переговорів з грузинською колеґою Саломе Зурабішвілі. Вона назвала угоду важливим і конструктивним кроком. Грузія вже давно вимагала від Росії виведення двох баз зі своєї території, але Москва відповідала на це твердженнями, що їй потрібно більше часу. Передбачається, що виведення важкої техніки почнеться уже в серпні цього року. 31 травня Президент Грузії Михаїл Саакашвілі привітав підписану попереднього дня у Москві угоду про виведення російських військових баз з грузинської території до кінця 2008 року. За словами М. Саакашвілі, це історичне рішення відповідає інтересам обох держав. Домовленість досягнута під час зустрічі глав МЗС Росії та Грузії – Сергія Лаврова та Саломе Зурабішвілі. Голови дипломатичних відомств двох країн також домовилися про спільну участь у вреґулюванні конфліктів в Абхазії та Південній Осетії та про завершення делімітації кордону.

Папа прагне порозуміння з православними

БАРІ, Італія. – Папа Бенедикт XVI провадить лінію свого попередника у ставленні до православних. Бенедикт XVI здійснив 29 травня свою першу візиту за межі Риму в якості глави Католицької Церкви і відвідав південне портове італійське місто Барі. Виступаючи перед сотнями тисяч вірних, Понтифік заприсягся докладати усіх своїх зусиль задля порозуміння між християнськими церквами. У Барі зберігаються святині, пов'язані з єпископом четвертого століття Святим Миколаєм, якого шанують як християни Західньої Католицької так і Східніх Православних Церков. Відколи Папу Бенедикта обрали керувати Церквою, він назвав пріоритетом свого папства налагодження взаємин з православними та іншими Церквами.

Хочуть приховати криваві події в Андижані

ТАШКЕНТ, Узбекистан. – Влада Узбекистану усіма силами намагається приховати правду про криваві події в Андижані, заявила міжнародна правозахисна організація „Human Rights Watch". Президент Узбекистану Іслам Каримов 25 травня знову відмовився від проведення незалежного розслідування. За даними правозахисників, під час заворушень 13 травня в Андижані було убито майже тисячу людей.

Іран обіцяє не створювати ядерної зброї

ЖЕНЕВА. – Іран погодився тимчасово призупинити свою діяльність в ядерній сфері, щоб надати більше часу для розв'язання кризи довкола його ядерної програми. Цю заяву зроблено у Женеві 26 травня, після переговорів з участю міністрів закордонних справ Британії, Франції та Німеччини і представників Ірану. Британський міністер закордонних справ Джек Стро підтвердив, що Іран відновив свою обіцянку не домагатися створення ядерної зброї. За словами Дж. Стро, ЕС запропонує детальний плян з цього питання наприкінці липня. США скептично поставилися до заяв Теграну, однак, заявили, що підтримують ініціятиви Евросоюзу. Іран заявляє, що збагачення урану небхідне для виробництва електроенергії в країні, США звинувачують Теґран у намаганні створити ядерну зброю.

II Парляментська асамблея ГУАМ

ЯЛТА. – 27 травня в Лівадійському палаці відкрилася II Парляментська асамблея держав-учасниць об'єднання ГУАМ (Грузія, Україна, Азербайджан, Молдова), котра тривала три дні. 28 травня на засіданні розширеного бюра Парляментської асамблеї були присутні керівники делеґацій країн-членів ГУАМ, а також, як гість – голова Сейму Латвійської Республіки. Пізніше відбулося засідання Парляментської асамблеї і засідання її комітетів з політичних та правових питань, з торговельно-економічної співпраці і з питань науки, культури та освіти. Україну на форумі представляв голова Верховної Ради Володимир Литвин.

Чергові добровольці „Корпусу миру" склали присягу

КИЇВ. – Міністерство оборони плянує відіслати український підрозділ на Ґоланські висоти з 15 серпня, повідомив 26 травня перший заступник командувача Сухопутних військ Збройних сил Валерій Фролов. Контингент налічуватиме 155 осіб. Рішення про спрямування українських військових у зону ізраїльсько-сирійського конфлікту нещодавно ухвалила Верховна Рада, і з цим погодився Президент. А щодо можливої присутности українського підрозділу у Нагірному Карабасі, то покищо на офіційному рівні рішення не ухвалене, сказав Валерій Фролов, і немає відповідно наказу про початок підготування контингенту. Водночас він повідомив, що Міноборони України може підготувати й відіслати військових у Нагірний Карабах протягом 2 місяців.

За матеріялами ЗМІ

Стало відоме ім`я основного джерела Вотерґейтського скандалу

ВАШІНҐТОН. – Потрібно було чекати понад тридцять років, щоб стало відоме ім'я особи, яка таємно подавала інформації, котрі довели до Вотерґейтського скандалу на початку 1970-их років. Виявилося, що анонімним джерелом, через яке американська преса розкрила скандал про підслуховування Президентом Ричардом Ніксоном своїх політичних опонентів, був високопосадовець Федерального бюра розслідувань Марк Фелт. Про це М. Фелт, якому тепер 91 рік і який живе у Каліфорнії, зізнався американському журналові „Вениті Фейр". Його версію уже підтвердили журналісти газети „Вашінґтон Пост" Боб Вудворд і Карл Бернстайн, які в 1972 році висвітлювали Вотерґейтський скандал, що завершився імпічментом Президента Р. Ніксона. Колишній головний редактор цієї газети Бенжамін Бредлі 31 травня також підтвердив, що одним з основних джерел інформації, відомим під псевдонімом „Глибока горлянка" (Deep Throat), був Марк Фелт, який у той час обіймав посаду заступника керівника ФБР.

Відповідно до домовлености з Марком Фелтом, журналісти протягом більше 30 років не розкривали особи свого основного джерела. Його ім'я повинне було стати відомим публіці тільки після смерти „Глибокої горлянки". Він розкрив свою таємницю родині, а після цього дав інтерв'ю кореспондентові журналу „Вениті Фейр" Джонові О'Конору. „Марк хоче суспільної поваги, хоче, щоб до нього ставилися як до гарної людини", - заявив О'Коннор після бесіди з каліфорнійським пенсіонером.

Спочатку журналісти Боб Вудвард та Карл Бернстайн відмовились підтвердити чи спростувати сенсаційну заяву Марка Фелта про те, що саме він спричинив той „витік" інформації, з якого почався Вотерґейтський скандал 30 років тому. „Ми не відкриємо особу цієї людини до самої її смерти", – публічно заявили журналісти 31 травня.

„Глибока горлянка", що одержала своє прізвисько за назвою відомого порнофільму, допоміг репортерам написати серію статтей й ініціювати публічний скандал, у висліді якого Президент Ричард Ніксон був змушений піти у відставку, а деякі члени його адміністрації були ув'язнені.

Б. Вудворд, що був в 1972 репортером відділу світського життя, будучи присутнім на судовому процесі, зацікавився особистістю зломників, що проникнули в кімнату вашінґтонського готелю „Вотерґейт". Кімната була винаймлена під штаб-квартиру передвиборної кампанії Демократичної партії. Розслідуючи цю справу, репортер з'ясував, що зломники пов'язані з ЦРУ й Білим Домом. Подальше розслідування привело до висновку, що уряд Р. Ніксона був у курсі незаконних дій. Наступні слухання в Сенаті призвели до винесення імпічменту Президентові та змусили його зрезиґнувати в 1974 році.

Криза нафтова...

(Закінчення зі стор. 1)

дебатів звучало багато критики на адресу уряду і Президента України. Депутат з фракції Компартії Ю.Соломатін нагадав, що саме за часів перебування В.Ющенка прем'єром, а Ю.Тимошенко – віце-прем'єром Лисичанський, Одеський і Херсонський нафтопереробні підприємства були „здані" російським компаніям. Депутат-комуніст М. Кравченко назвав винуватцем бензинової кризи уряд Ю. Тимошенко, і всі присутні члени комуністичної фракції не підтримали законопроєкту про стабілізування ринку нафтопродуктів.

Коли ж 18 травня Президент В. Ющенко видав свій указ і попередив, що ніхто в Україні „не буде регулювати ціни адміністративними методами" і що „діяльність Кабміну щодо стабілізації нафторинку не відповідає основам ринкової економіки", то деякі журналісти звернули увагу на те, що в квітні, як стався перший збій на ринку нафтопродуктів, В. Ющенко, перебуваючи в Дніпропетровську, говорив про саботаж та змову нафтотрейдерів. А тепер, коли уряд, хоча й у „ручному режимі", але намагається зґладити кризу, Президент називає методи Кабміну „неринковими".

Крім того, відповідно до указу від 18 травня, уряд зобов'язаний протягом одного місяця створити вертикально інтеґровану схему управління корпоративними правами, які належать державі у статутних фондах нафтових і нафтопереробних компаній. І тут прискіпливі журналісти звернули увагу на те, що Президент України може давати доручення своїм підлеглим, але не Кабінетові міністрів. За Конституцією, уряд відповідальний перед главою держави, але підзвітний і підконтрольний Верховній Раді. Тим більше, що контролю за виконанням президентського доручення покладено на першого помічника В. Ющенка, О. Третякова, – який у цій ситуації, фактично, контролюватиме прем'єр-міністра! – і взагалі, чи має право Президент видавати подібні укази?

Вибачання за вибачання

19 травня В.Ющенко зустрівся з представниками нафтопереробних і нафтопостачальних компаній з метою налагодити партнерські взаємини „з чистого аркуша".

Про те, що відбувалося на цьому засіданні, докладно повідомила газета „Дзеркало Тижня" (21-27 травня), мотивуючи це тим, що на „сімейній сварці української влади були присутні десяток російських нафтотрейдерів і стільки ж високопоставлених українських чиновників". В їх присутності „Президент України В.Ющенко запропонував прем'єр-міністрові Ю.Тимошенко написати заяву про відставку, але у факті пропозиції піти у відставку перетнулася множина слів, сказаних з одного боку, і множина слів, сказаних з другого". Газета пише, що Президент „вибачився перед російськими нафтотрейдерами за те, що уряд України не давав їм можливости працювати. І додав, що український уряд найгірший в Европі, і він шкодує, що призначив Тимошенко на цю посаду". На що Ю.Тимошенко заявила, що „категорично не згодна з указом Президента і переконана: уряд усе робив правильно". Після чергового зауваження Президента Ю.Тимошенко знову підтвердила свою незгоду з В. Ющенком. І тоді „В.Ющенко сказав їй, що в такому разі вона може написати заяву про відставку і йти разом з СДПУ(о) і „Реґіонами" дудіти в дудки і стукати в барабани".

Далі газета коментує ситуацію, що склалася, акцентуючи увагу на помилках Ю.Тимошенко. І задає слушне запитання: „В. Ющенко весь останній тиждень провів у переговорах з президентом Росії Путіним, прем'єром Фрадковим і главами інших нафтовидобувних держав. Президент активно підключився до розв'язання паливної кризи, коли стало зрозуміло, що позицію російських нафтотрейдерів не пробити, а у їхніх взаєминах з нашим урядом коса найшла на камінь остаточно. Але тепер виникає запитання: а де був Президент доти?... Перед кризою глава держави поставив урядові за працю 12 балів, що, безумовно, було авансом, але також було приводом вважати, що великих помилок у діях уряду, котрі призвели до нинішнього скандалу, Віктор Андрійович не вбачав. Тепер вбачає... Та чомусь не залишає відчуття ніяковости і навіть сорому, пише газета. А ще — зміцнілих підозр у тому, чи вдасться взагалі В.Ющенкові налагодити творчу працю і поважну атмосферу у своїй команді? Ющенко — цар. У Тимошенко складний характер і „манія" переслідування. Порошенко не змириться з обмеженнями свого впливу і не змінить своїх інтересів. Тому для суті, для стратегії розвитку країни не має значення, чим закінчиться нинішній конфлікт: відставкою Тимошенко чи збереженням за нею посади. Змінюватися мають не перемінні, а формула стосунків. Невже ці люди не розуміють, що від них залежить Країна, що їхні взаємини не належать їм, що у разі їхнього остаточного розколу та протистояння Майдан перетвориться на Майданек мільйонів надій!?"

Того ж таки 25 травня під час форуму підприємців Президент В.Ющенко закликав припинити коментарі про кризу нафтопродуктів як змову російських компаній. „Хотів би, щоб ми не бавилися з леґендами, мітами, щоб з нас не сміявся весь світ. Самі влізли у бензинову кризу, і самі вилізли, от і все".

На запитання журналістів, чи відішле Президент Юлію Тимошенко у відставку у разі повторення на інших ринках таких же заходів реґулювання, як на ринку бензину, В. Ющенко відповів: „Давайте не ставити так питання. Відразу байки появляються в „Дзеркалі тижня", а потім просять, щоб ці байки хтось коментував. Не треба міти придумувати, леґенди, просто треба чесно поступити. Я буду ґарантувати, що уряд вживатиме виключно ринкові способи відповіді на питання на ринку м'яса, нафтопродуктів, сирої нафти".

А Ю.Тимошенко заявила, що буде виконувати указ Президента про заходи для вреґулювання кризи на нафторинку, і всі інші його доручення, однак, все ж вважає, що уряд діяв правильно й ефективно. „Катеґорично нічого б інакше я не зробила", – сказала вона журналістам у Києві. – Президент - мій керівник. Крім того, він - мій друг... Це неправда, що на нафтопереробних підприємствах, якими володіють російські нафтотрейдери, ми можемо постачати будь-яку іншу нафту - технологічно вони для цього непридатні. Але нам потрібно будувати новий завод, орієнтований на будь-яку світову нафту - прикаспійську, іранську, іракську, лівійську - немає значення",- заявила вона. За її словами, нафту в Україну може поставляти, у тому числі, Кувейт.

У приміщенні „Українського дому" 25 травня В.Ющенко провів нараду з представниками малого і середнього підприємниицтва. Його супроводжував О.Третяков, який відповів на деякі запитання журналістів, їх надрукувала інтернет-газета „Українська правда". О.Третяков не вірить в існування ніяких змов з боку російських нафтотрейдерів, про що заявив С. Терьохин 16 травня, і що в Украйни після цих криз вихід один – створити ВІНК, де і слід сконцентрувати українські підприємства. І тоді ніякі змови не будуть страшні.

Але, пише „Українська правда", боротися з плянами О. Третякова може почати Ю. Тимошенко – по-перше, з почуття помсти, бо у неї є всі підстави думати, що саме він вкладав у вуха В. Ющенкові тези, що ніякої бензинової змови росіян не було.

26 травня газета „День" надрукувала декілька інтерв'ю з експертами стосовно „реґуляторної політики" уряду Ю. Тимошенко. Оксана Кужель (президент аналітичного центру „Академія"): „Зараз я бачу тільки погіршення за всіма показниками. Це і опадаткування, й прозорість прийняття рішень. Більшість постанов Кабміну можна скасувати через суд. Якщо їх зараз не привчити до порядку, ми отримаємо владу ще гірщу, ніж мали"; Ю.Чишевський (генеральний директор голдінґової компанії „Мрія-Інвест", м.Сєверодонецьк): „Ті закони, що ухвалює нова влада, впливають на підприємництво вкрай неґативно. Чомусь уряд зараз бачить у підприємництві тільки ворогів і вважає, що підприємці - це злочинці, які не хочуть платити податки. Сьогодні дуже багато місць праці втрачено через таку політику"; В.Биковець (перший віце-президент Всеукраїнської асоціяції роботодавців): „Ухвалення закону про бюджет показало, що влада геть проіґнорувала інтереси й прагнення підприємництва. Зміни до бюджету та законів про опадаткування це підтверджують. Але останні події говорять про те, що влада переглянула свою позицію в цьому напрямку. Можна відзначити зустрічі прем'єра з представниками малого підприємництва".

Боротьба провідників між собою, і між владою та підприємцями – це не єдиний конфлікт. Газета „Дзеркало Тижня" (28 травня) миттево відреаґувала на зауваження В. Ющенка про „байки". В редакторський статті написано: „Колишня опозиція, ставши владою, продовжує вважати, що свобода слова – це критикувати Кучму. Критичні зауваження з боку ЗМІ на свою адресу вона або іґнорує, або дивується. Вельми цікавий різновид свободи слова запанував в Україні. Справа журналістів – дати можливість суспільству розібратися, де політичні „байки", а де реальність. Де чесна влада, а де рецидивісти, котрі ввійшли до неї. Де розмови про моральність і брехня про дипломи. Де кучмізм, а де кумізм, що прийшов йому на зміну. „Рідні мої!" та „Дорогі друзі!" – так до нас зверталися українські політики, коли перебували в інформаційній бльокаді або сиділи в СІЗО. „Диверсантами" й „байкарями" ми стали нині. Але річ у тому, що змінилися не ми. Президент і прем'єр – це не наші друзі, а ми – не їхні вороги".

Україна – не Америка

Отже, нафтова криза дійшла свого апогею і знайдено певний шлях до її вирішення. Але чи все так ясно і прозоро?

Майже непомітно в Україні промигнула інформація про те, що президенти Грузії, Азербайджану і Туреччини разом з міністром енерґетики США пустили в експлуатацію 25 травня нафтопровід Баку-Тбілісі-Джейхан (БТД), який народився, на думку експертів, з політичних, а не економічних міркувань. Бо його головна мета: постачати на Захід нафтопродукти Каспійського реґіону в обхід Росії.

Не можна було не звернути уваги і на слова Сергія Терьохина, міністра економіки, що ціни на нафтопродукти залежатимуть від цінової динаміки на світовому ринку, котрі по цілому світі піднімаються - і від митної політики Російської Федерації. Але він наполягає на тому, що російські нафтові компанії вступили в змову з метою погодженого підвищення цін. І в той же час С. Терьохин „абсолютно згідний" з думкою Президента, що діялог з нафтотрейдерами необхідний. Однак при цьому він також ще раз підкреслив, що нафтові компанії самі порушили умови меморандуму, раніше укладеного нафтотрейдерами з урядом.

Крім того, міністер визнав за необхідне прокоментувати слова першого віце-прем'єра Анатолія Кінаха, котрий 24 травня у Москві вибачився перед російськими бізнесменами за дії українського уряду на ринку нафтопродуктів: „Я хочу вибачитися за вибачення першого віце-прем'єра за дії уряду, який йому не доручав перепрошувати, але, я впевнений, що уряд йому пробачить".

Звертає на себе увагу й думка Івана Драча, висловлена в газеті „День" (20 травня) котрий коментував ролю „сірого кардинала" – голови РНБОУ Петра Порошенка, опонента Юлії Тимошенко в цій кризі: „Протиріччя між вищими посадовцями – знак того, що Президентові пора чіткіше заявити свою позицію. І стати на чийсь бік – Тимошенко або Порошенка. Виникнення бензинової кризи пов'язують з позицією російських компаній. Водночас до Москви їздив П. Порошенко, а не Ю.Тимошенко. Вихід один: якась сторона має бути усунута".

Але, головне, подивимось на подібні проблеми з нафтовою кризою в інших країнах світу, наприклад, в Америці. На початку 70-их років, коли виникла, при підтримці СССР, компанія ОПЕК, Президент Ніксон заморозив майже на шість місяців ціни і заробітню платню, щоб не було спекуляції. Тоді галон бензини коштував 30 центів, а через рік сягнув 1 дол. В кінці 70-их, під час інфляції доляра, Президент Картер через банківську систему контролював ціни на пальне, не давав їм рости. На початку 90-их під час могутньої нафтової кризи в світі, спровокованої ОПЕК, Президент Клінтон вимагав від американських нафтотрейдерів арґументованих доказів на підвищення цін на пальне. Якщо вони їх не мали, він їх карав через суд. Цією політикою Клінтон пробував зруйнувати монополію нафтотрейдерів.

З приходом до влади Джорджа Буша все змінилося. І те, що відбувається з цінами на пальне сьогодні в Америці - постійне підвищення - це трохи подібне до того, з чим намагається боротися Юлія Тимошенко в Україні.

Але Україна – не Америка...

Нарешті в Европі прозріли щодо Росії

Події останнього часу відчутно допомогли провідникам Европи збагнути імперську суть політики так званої „керованої демократії" Москви на чолі з В. Путіним. До таких подій слід віднести відверте втручання Росії у процес виборів президента України, військову присутність в Грузії, вбивство президента Ічкерії-Чечні Аслана Масхадова, торжества з нагоди 60-річчя „великої перемоги" 1945 року, суд над підприємцем М. Ходорковським та ін. Позитивне забарвлення Кремля, штучно створене його удаваною підтримкою боротьби з міжнародним тероризмом на початку військових дій США в Іраку тепер помітно вицвіло, тому що, окрім братання з Дж. Бушем, розмови про цю боротьбу нічим не були підтверджені.

Внаслідок такого прозріння Европи 26 травня Европейський парлямент за поданням Швеції більшістю 488 голосів (проти – 20, утрималося – 63) прийняв резолюцію, якою закликав провадити „ефективну і раціональну політику щодо Росії". За цим дипломатичним зворотом стоїть намір привернути увагу світу до численних порушень прав людини в Росії, зокрема в Чечні. Парлямент заявив, що політика Росії стосовно Чечні не виправдалась і не довела до поліпшення становища у цій республіці, засудив вбивство останнього президента, який користувався підтримкою і повагою в народі.

Варто пригадати низку вбивств і замахів на провідників українського визвольного руху, на Папу Івана Павла II, вбивство першого президента Чечні Д. Дудаєва, щоб побачити спільний для НКВД, КГБ і ФСБ характер підривних дій. Часи змінюються, методи залишаються старими.

В. Путін вжив радикальних заходів до обмеження свободи слова. Тепер уряд контролює усі провідні засоби масової інформації, намагається контролювати електронні поштові зв'язки. Яскравим прикладом такого затискування інформації був час виборів в Україні, коли усі події в засобах масової інформації Росії замовчувалися або перекручувалися.

Також дії Москви на Кавказі, в Середній Азії свідчать про те, що вона застосовує недозволені методи проти розвитку демократії в сусідніх країнах, вбачаючи у ньому загрозу своїй панівній позиції. Особливу набезпеку для України має присутність російського війська на терені Молдови, у самопроголошеній Придністровській республіці. Не слід забувати і про зазіхання на українські інтереси в Криму і на Озівському морі.

Европейський парлямент тривожить вперте небажання Москви відкрити для істориків архіви Другої світової війни. Опір В. Путіна зрозумілий – ще чимало сталінських злочинів чекають на розкриття. Але без такого визнання колишніх негативів не можна чекати нормальних взаємин у майбутньому.

Світ занепокоєний також судовими процесами в Росії над особами, які відкривали правду щодо забруднення довкілля, а тепер судом над молодим підприємцем М. Ходорковським, впливу якого В. Путін боїться як зародку опозиції. Підприємця засуджено за ухилляння від сплати податків, тоді як податки не платили усі олігархи, прихильні до В. Путіна. Підприємство М. Ходорковського зруйновано політичною сваволею В. Путіна, а не законом. Президент США Дж. Буш, виступаючи у Вашінгтоні, з цього приводу сказав: „Його спочатку посадили у в'язницю, а потім судили. Ми висловили занепокоєння такою системою". Американський конгресмен Том Лантос заявив, що передасть в Конгрес проєкт резолюції з вимогою виключити Росію з „великої вісімки".

Суд над М. Ходорковським політтехнологи Кремля використали для підбурювання голодного населення проти незалежних підприємців, які, мовляв, довели Росію до злиднів. Керівник Російської ліберальної партії „Наш вибір" Ірина Хакамада, заявила, що цей судовий вирок становить загрозу всім демократичним силам у політиці і суспільстві. Відомий російський економіст Д. Делягин заявив Бі-Бі-Сі, що через рік-два в Росії станеться революція, тому що така влада існувати не може.

Прозріння щодо Росії сталося досить своєчасно, ще є час зайняти до неї відповідно жорстку позицію, доки „керована демократія" остаточно не переросла в диктатуру.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про наші вареники, що здобули славу

Хто б подумав, що „звичайні" щоденні вареники можуть отримати стільки розголосу і слави, і це не тільки у своїх, українських консументах, але у міжнародному нюйоркському світі.

В останньому часі читали ми про їхню смаковитість в американській пресі Ню-Йорку, де поставлено наголос на споживання і на відповідні до цього місця, знаходили ми вже не один раз інформації про „пєрогі", під якими розуміємо наші пироги чи пак вареники, та де їх роблять для продажу чи для безпосереднього споживання.

Є вичислювані при цьому місця для їх споживання – передусім на Брайтон Біч, в Брукліні, та часом на „долині міста", які завжди у Ню-Йорку оцінювані та відзначувані критиками численних харчових зупинок у цьому великому інтернаціональному місті.

Однак, недавно вареники стали ще особливо „славні" у Ню-Йорку, коли в українських установах появилися чепурно виготовлені карточки з рисунком українського козака біля миски вареників та повідомленням, що у залі Українського Народного Дому відбудеться „вперше в історії української громади чемпіонат зі швидкісного поїдання вареників".

Ні, такого ще справді у нашій громаді не було, і певно це звернуло загальну увагу та спонукало понад 200 осіб бути свідками оцього дивного українського змагання.

Як довідуємося, „чемпіоном" зі швидкісного поїдання наших вареників став Олег Згорницький з Брукляну і, як пише наш товариш „по перу" з „Українського Тижневика" Андрій Нинка, він це зробив в рекордовому часі. Розуміється, він не був одинокий, що взяв участь у цих оригінальних для нашої спільноти змаганнях і перших того роду в Ню-Йорку, але, як читаємо у репортажі А. Нинки, було що більше таких „відважних".

Але поруч з ними довідуємося, що тим першим цього роду змаганням приглядалося „декілька соток зацікавлених". Чи справді цей „новий спорт" здобуде аж таке зацікавлення серед української громади Ню-Йорку? Чи може він стати вище якої-небудь культурної імпрези в українській громаді?

Коли читаємо оце звідомлення нашого редактора „Українського Тижневика", бачимо іншу українську імпрезу, також у Ню-Йорку, що проходила в тому ж часі, як і ці „змагання" з вареників, на якій нам довелося бути. Це була високо інтелектуальна гутірка на тему однієї книжки, що саме появилася, і на ній було не двісті, а лише дещо понад двадцять учасників. І це нічого нового, бо така кількість зацікавлених культурними українськими імпрезами тепер часто трапляється, а повних заль з двома сотнями учасників ми на культурних імпрезах вже довго не бачили.

І це не тільки брак зацікавлення культурними українськими імпрезами у Ню-Йорку. Говоримо з близьким нам мешканцем Чикаґо, і він з жалем розповідає, як мало учасників, коли йдеться про зусилля підтримувати наше культурне життя.

Цей прикрий контраст стоїть нам живий перед очима.

Отже, що тепер стало важливішим: хто зуміє скоро з'їсти велике число вареників – чи хто знає, що діється в українському культурному житті на американському континенті?

О-КА

СВОБОДА
Пам'ятаймо про Україну!
Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.
Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".
Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (доп. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (доп. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (доп. 3042)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Хто поставив прапор над райхстаґом?

В „Свободі" від 13 травня було повідомлено, що „Президент України В. Ющенко у дні свята підписав указ про присвоєння Олексієві Берестові звання Героя України за бойову відвагу, особисту мужність і героїзм, виявлені в Берлінській операції та встановлення прапора перемоги над райхстаґом... Олексій Берест командував групою автоматників, яка 30 квітня 1945 року пробила шлях на дах райхстаґу і виявився третім учасником встановлення прапора..." Це повідомлення подано за матеріялами ЗМІ.

Я подаю іншу версію цього „геройчного" встановлення червоного прапора. „Ню-Йорк Таймс" (31 січня 1997 р.) під заголовком „Після битви: союзний портрет" подав велику фотографію встановлення прапора перемоги з підписом: „Піднесення червоного прапора над райхстаґом 2 травня 1945 р.", яку зробив фотожурналіст Євген Халдей. В цій статті, написаній Вікі Ґолдберґ, зокрема говориться: „Люди вже віддавна підносили національні прапори як знаки завоювання. Є. Халдей, побачивши фотографію встановлення прапора на Іво Джіма (японський острів з летунською базою, здобутий американським військом в лютому-березні 1945 р. з великими втратами), відразу подумав, що хотів би зробити подібну світлину. Після того, як Червона армія дісталася до Берліну, Є. Халдей поспішив до Москви, але в цій війною розтрощеній столиці ніде не можна було знайти прапора. Він пам'ятав, що ТАСС вживав червоні столові накривала, і переконав свого вуйка – кравця, щоб він вночі пришив серп і молот та зорю на червоній плахті, що служила як накриття до вечері. Повернувшись до Берліну, Є. Халдей перейшов палаюче місто, взяв зі собою трьох вояків, піднявся сходами на райхстаґ і вказав їм позиції, де треба стояти до знимки, щоб віддзначити одну з великих перемог XX століття... Отже Є. Халдей не тільки увічнив цей символічний момент, він його створив...

Є. Халдей був, вочевидь, єдиним фотографом, який спершу організував, а тоді віддзначив цей важливий момент...". Долішний вояк мав годинники на кожній руці, то службовці подумали, що він міг би виглядати як кримінальник, тому один годинник було затушовано на неґативі.

Далі в „Ню-Йорк Таймсі" є біографічні дані Є. Халдея. Він був українським євреєм, 1917 року народження. Коли був хлопчиком на руках своєї матері, її забили в погромі 1918 року. Куля перейшла її тіло і тяжко поранила Євгена, який, однак, вижив і пізніше навчився їсти траву, щоб вижити під час голодоморів.

Тепер насувається питання: чи встановлення прапора на райхстаґу було на славу Україні, чи на славу Сталіна і його комуністичної імперії? Друге – коли прийде час у вільній Україні, щоб звання Герой України було присвоєне правдивому герою України – Головному командирові УПА Романові Шухевичеві?

Д-р Мирослав Бурбело,
Вестерлі, Р. Айленд

Інваліди не отримують „Свободу"

Відділ СУА імені Олени Степанів (ч. 81) отримав зі „Свободи" нагадування, щоб відновити передплату для інвалідів товариства „Надія" в Чорткові. Порозумівшися з ними, ми дізналися, що вони не одержують газети, яку ми для них передплачували. Отож ми вирішили, що для незнаної особи не будемо відновляти передплати. Дуже прикро, що в Україні хтось краде газету у покривджених долею осіб.

За управу –

Олена Папіж,
Ворен, Миш.

Редакція „Свободи" дякує Відділові СУА ч. 81 за піклування про інвалідів і передплату для них „Свободи", яку ми регулярно відсилали на адресу товариства „Надія". Проте доводиться ствердити, що наша газета, на жаль, не доходила до адресата. Подаємо уривок з листа правління районного товариства інвалідів „Надія" у Чорткові Тернопільської області:

„Ми щотижня отримували тижневик, а коли передплата скінчилася, звернулися до головного редактора Ірени Яросевич з проханням посприяти нам. Наш лист було вміщено в газеті. Тепер ми дізналися, що відділ СУА таки передплатив для нас газету, але, на жаль, ми її не отримуємо. Хтось скористався добротою СУА".

Мене це дуже непокоїть..

Згідно з нашим внутріредакційним соціологічним дослідженням, автором, котрий протягом останніх 25 років найчастіше друкувався у „Свободі", є д-р Роман Барановський з Кергонксону. Він також найчастіше підкреслював визначальну ролю преси в організованому житті української громади, про що мова йшла і в інтерв'ю з цим автором („Свобода", 5 листопада 2004 р.). Тому статтю, яку ми віміщуємо нижче, можна вважати продовженням попередніх наших публікацій на тему зміцнення позицій україномовної преси в США.

Наша громада у США, мабуть, єдина з-поміж великих етнічних груп, що не має свого щоденника.

Українським щоденником у США був орган УНСоюзу „Свобода". Перші емігранти-заробітчани наприкінці XIX сторіччя, що складалася переважно з селян, розуміли, що без рідної преси етнічній групі не обійтися, й у висліді заснували спершу двотижневик, а згодом і щоденник, який появлявся від 1921 до 1998 року. Натомість ми, черговa еміґрація, що називала себе політичною – інтеліґенція, з високою освітою! – цей щоденник закопали. Який сором!

Чому так сталося, хто тут завинив? УНСоюз, редакція, 34-та Конвенція УНС в 1998 році, яка вирішила змінити щоденник на тижневик? Ні! Завинили ми всі, вся наша громада у США, вся західня українська діяспора.

Ця подія проголомшила громаду, зокрема шанувальників, читачів, передплатників „Свободи", між іншим, і мене, постійного передплатника від часу поселення у США – від 1949 року.

В пресі появився ряд статтей, у яких автори вказували на занепад (реґрес) культурного рівня нашої громади і висловлювали різні поради, як поправити ситуацію. На превеликий жаль, щоб рятувати щоденну „Свободу", крім нарікань, нічого не було зроблено.

Щоб газета могла існувати і себе оплачувати, необхідно мати відповідну кількість передплатників і реклямодавців. Але якщо це стосується преси в цілому, то наша „Свобода" є яскравим винятком з цього правила: вона була заснована не заради прибутків, а заради з'єднання і розвитку громади, громадського життя, і цій цілі служить вже ось друге сторіччя. Саме ця висока мета діяльности „Свободи" спонукала УНСоюз докладати до її видання значну суму грошей. Рівночасно від читатів й інших фундаторів впливають щедрі пожертви на пресовий фонд.

На щастя, наше громадське життя не припиняється. Майже в кожному числі „Свободи" знаходжу листи і дописи, в яких автори, особливо старшого віку, висловлюють свою радість з кожної події, котра об'єднує нашу громаду, продовжує тяглість її ідейно-національного життя.

Мене невимовно тішить ця здатність наших людей втримувати зв'язок між поколіннями американських українців і водночас – з Україною. Однак, дивлячись на наше громадське життя з висоти мого віку (майже 100 років) хочу з усією переконливістю підкреслити особливу важливість української преси в організованому бутті громади. І то преси не будь-якої, а саме історичної „Свободи", котра вже 112 рік служить дзеркалом цього буття.

Мене дуже непокоїть, що знову і знову спливають на поверхню розмови про „безперспективність" „Свободи", бо, мовляв, УНСоюз „мусить" багато доплачувати до неї через її постійну фінансову збитковість. На мій погляд „Свобода" в усій системі Українського Народного Союзу не є чимось стороннім, неконечним, зайвим – саме вона і тільки вона є основою організації і її головним нервом. І не тільки тому, що саме її перші редактори заснували Український Народний Союз. Є поважніші причини. І коли сьогодні чую, що, мовляв, на „Свободу" УНСоюз витрачає гроші і своє майно, то треба згадати, що всі гроші і все майно – це заслуга передусім „Свободи", яка була найвпливовішим чинником, найголовнішим організатором союзової діяльности.

Не маю наміру критикувати сьогоднішній провід УНС. Це молоді люди, практичні, з найліпшими інтенціями, керуються реальністю. Але вони вже не так пов'язані з Україною і історією нашої громади, як ми, старші віком. Нам, старшому поколінню, більше в житті далося і недоброго і доброго, а кому більше далося, той у більшій відповідальності перед майбутнім.

Тому закликаю всіх читачів „Свободи" задуматися над долею „Свободи". Ми спромоглися зібрати мільйони, якщо не більйони, долярів на сотні і тисячі різних проєктів допомоги Україні, на різні фонди, і це робили з допомогою „Свободи". А тепер пригляньмося до власного життя самої „Свободи". Якщо всі добре подумаємо над цим завданням, то Бог поможе нам знайти спосіб продовження газети, а з цим – організоване життя громади. Цим докажемо, що ми – члени зрілої нації, що нам не байдужа наша преса, що її доля лежить нам на серці. Тож збережім „Свободу" і не даймо їй загинути.

На мій погляд, був би сподіваний ефект, якби Головний Уряд УНСоюзу заснував окремий, спеціяльно для „Свободи" фонд („Svoboda" Endowment Fund). А щоб не бути голослівним, готовий особисто започаткувати цю акцію пожертвою. Закликаю всіх шанувальників підтримати цю ідею і таким чином забезпечити існування „Свободи".

Д-р Роман Барановський,
Кергонксон, Н. Й.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Нові члени УНСоюзу

Юлія-Рейні Ґеренсер, доня Голі та Криса Ґеренсерів з Напа, Каліфорнія, – нова членка 360-го Відділу УНСоюзу. Свою внучку забезпечила бабуся Ґейл Ґеренсер.

Андрій Й. Лі, син Христини та Тараса Лі з Коговзу, Ню-Йорк, – новий член 13-го Відділу УНСоюзу. Свого синочка забезпечили батьки.

Меланія-Лариса Чап, доня Христини і Роберта Чапів з Фрейзер, Мишиґен, – нова членка 175-го Відділу УНСоюзу. Свою внучку забезпечили бабуся та дідусь Вікторія і Роман Максимовичі.

Ніна-Марія Боднарська, доня Рахилі та Романа Боднарських з Дарієн Сентер, Ню-Йорк, – нова членка 360-го Відділу УНСоюзу. Свою внучку забезпечила бабуся Марія Боднарська.

Софія-Ірина Павлюк, доня Оленки і Бориса Павлюків з Норт Вейлс, Пенсильванія, – нова членка 83-го Відділу УНСоюзу. Свою внучку забезпечили бабуся і дідусь Ніля і Борис Павлюки.

Сидней-Анастазія Мілан, донечка Шіли та Джефрі Міланів з Мінеоли, Ню-Йорк, – нова членка 88-го Відділу УНСоюзу. Свою правнучку забезпечила прабабуся Ольга Мілан.

Александра-Іванка Катлер, доня Христини Брикович і Кевина Катлера зі Скарсдейл, Ню-Йорк, – нова членка 88-го Відділу УНСоюзу. Свою доню забезпечили батьки.

Зенон-Александер Федорович, син Гетер і Александра Федоровичів з Ворен, Мишиґен, – новий член 94-го Відділу УНСоюзу. Маленького Зенона забезпечили Ліда і Василь Колодчини.

Шановні Пані і Панове!

В імені Клюбу Сеньйорів УНСоюзу маємо шану запросити Вас на річний З'їзд сеньйорів УНСоюзу, який відбудеться на Союзівці. Для загальної інформації подаємо, що Клюб сеньйорів УНСоюзу є активним вже понад 30 років. Метою сеньйорів УНСоюзу є зберегти і плекати українську спадщину, сприяти єдності громади, розвивати товариську діяльність і підтримувати громадське життя українців в Америці. Маємо надію, що Ви зможете приєднатися до нас. Хочемо, щоб ця конференція була якнайбільше цікавою і тому радо візьмемо до уваги Ваші поради і коментарі щодо програми.

Запрошуємо громаду на

З'ЇЗД СЕНЬЙОРІВ УНСОЮЗУ НА СОЮЗІВЦІ

Початок у неділю, 12 червня (включно з вечерою) до п'ятниці, 17 червня (включно зі сніданком) 2005 р.

Seniors visiting the UNA Home office in 1998.

Просимо реєструватися на Союзівці вчасно. Побут включає: 5 нічлігів, харчування, бенкет та розвагові програми.

Ціна для членів УНСоюзу – одна особа 375 дол., для двох осіб в кімнаті 315 дол. від особи.
Для не-членів – одна особа 425 дол., для двох осіб в кімнаті 335 дол. від особи. Тільки бенкет – 30 дол.

Всі ціни включають податок і чайові.

Телефон на Союзівку у справі реєстрації: (845) 626-5641

У справі зорганізування автобусу із вашої місцевості для 25 осіб або більше просимо звертатися до Головної Канцелярії на тел.: (973) 292-9800 (3071)

Тиждень Клюбу сеньйорів є приємним, цікавим і головно доступним.

Оксана Тритяк, Головний організатор УНС, Президент Клюбу сеньйорів УНС.

Таємниця ще одного злочину Москви в роки Другої світової війни

ПАРСИПАНІ, Н. ДЖ. – Газета „Нови дзєннік", що видається польською мовою в Ню-Йорку, порушила справу зникнення в СССР на початку Другої світової війни понад 100 тисяч польських полонених. Досі мова йшла про 14.5 тисячі полонених старшин Війська Польського, розстріляних весною 1940 року в Катині, Старобільську і Осташкові. Але разом зі старшинами в полон потрапило велике число рядових вояків. Скільки їх було, якою була їхня доля?

17 вересня 1940 року, в річницю початку війни між СССР і Польщею, газета „Красная звезда" подала, що Червона армія полонила понад 230 тисяч польських вояків. У штабних донесеннях подаються ще вищі цифри: 401931 вояк, в тому числі 18 тисяч старшин. У 1990 році Москва передала Польщі інформацію, що полонених було 130,242 особи.

Доля 97.5 тисячі полонених поляків залишається невідомою. Коли додати 14 тисяч полонених, переданих Німеччиною в СССР, то це число досягне 111.5 тисячі. Значна частина цих полонених загинула на північних просторах Росії, особливо на Новій Землі, Землі Франца Йосифа, Колимі, Чукотці і Камчатці.

Вивчення документів, що зберігаються в Інституті ім. ген. Сікорського в Лондоні і в Інституті Гувера в Каліфорнії, доводить, що полонених було 230-240 тисяч. Утримувалися полонені спершу в таборах на теренах України – в Кривому Розі і Донбасі, а також в північних і східних реґіонах Росії. Усі табори належали не до військового управління, а до НКВД. Точне число таборів невідоме, але встановлені місця 138 з них. Спершу більшість таборів була створена на заході України – 87 в Тернопільській, Львівській і Волинській областях. Але до початку війни між СССР і Німеччиною їх залишилось в цих областях тільки 45, де утримувалося 55 тисяч осіб. Вони працювали на будівництві летовищ і шляхів. Жоден з таборів на заході України не потрапив до німців, усі були переміщені на схід. У Старобільську, який спорожнів після розстрілу старшин, було розміщено понад 12 тисяч вояків, переміщених з заходу.

Москва не передала жодних документів стосовно полонених вояків, тому історики мають тільки окремі спогади свідків, за якими криється велика трагедія. Наприклад, Ян Чулович, який був у таборі Павлищів Бір, свідчить, що до табору одного разу привезли в'язнів, покалічених у копальнях залізної руди в Кривому Розі. Багато з них були без рук і без ніг. Однієї ночі цих в'язнів вивезли з табору у невідоме. Полонених в таборах Кривого Рогу і Донбасу службовці НКВД серед ночі викликали на допити, вимагаючи від них „добровільного" зобов'язання працювати декілька років в копальнях і зречення польського громадянства. Зустрівши опір, енкаведисти змусили полонених зняти з однострої усі військові знаки, впровадили 14-годинний день праці, зменшили харчові раціони. Полонені застрайкували, внаслідок чого 35 тисяч їх вивезли на північ Росії.

В червні 1941 року на терені України залишилось тільки 8 таборів, у яких утримували 8 тисяч полонених поляків.

В глибинах Росії полонені були зосереджені у 22 таборах – в Архангельську, Мурманську, Суздалі, Урдомі біля Котласу, в Норільську, на Колимі. Багато таборів починалося з таблички, прибитої на дереві. Полонені жили просто неба, будуючи собі бараки. Вони рубали ліс, добували торф, вугілля, будували дороги і летовища. Часто полонених, які не могли або не хотіли працювати, виводили до лісу і розстрілювали. Уцілілі розповіли, що в підтаборі біля Архангельська з 700 в'язнів померли двісті, в Котласі – половина...

Коли в СССР почалося формування польського війська під командуванням генерала Андерса, очікувалося, що резерви становитимуть близько 140 тисяч вояків з 230 полонених в 1939 році. Але з сибірських таборів було випущено до польського війська тільки 22645 осіб (за радянськими джерелами – 25115).

Польські історики, досліджуючи долю решти, встановили, що за 1939-41 роки тисяча полонених втекла з-за дротів додому, 42 тисячі українців, білорусів і євреїв (за радянськими даними) було звільнено у жовтні-листопаді 1939 року, 43 тисячі передано німцям за програмою обміну, 41 тисяча померла в таборах від хвороб, виснаження, морозів (радянські дані подають тільки 500 таких жертв), близько двох тисяч переведено в кримінальні в'язниці, близько тисячі полонених комуністичного світогляду змінили громадянство. В сумі це дає 144.5 тисячі в'язнів. Доля 97.5 тисячі осіб залишається невідомою. Коли додати 14 тисяч полонених, переданих Німеччиною в СССР, то це число досягне 111.5 тисячі.

Значна частина цих полонених загинула на північних просторах Росії, особливо на Новій Землі, Землі Франца Йосифа, Колимі, Чукотці і Камчатці. Поручник Юзеф Чапський, який за дорученням генерала Андерса шукав польських полонених в Росії, зібрав чимало свідчень про їхню трагічну долю. Він дізнався, що в Ухті замерзли в ешелоні в лютому 1941 року 1,650 польських полонених і 110 вояків охорони, коли поїзд потрапив у заметіль на колії Котлас – Воркута. 750 полонених замерзли біля Утіжлагу, кількасот – на північ від Козьви. 400 полонених були розстріляні в Комі. Великі групи полонених загинули в північній тайзі за Уралом, на берегах Сосьви, притоки Обі, а також над Єнисеєм. Свідок розповів, що влітку 1940 року побачили біля Архангельська етап польських в'язнів, з якого йому гукнули, що їх везуть на Землю Франца Йосифа.

Збереглася таємна доповідь Ю. Чапського про розмову 6 березня 1942 року зі старшиною ҐУЛагу високої ранґи Бзировим, який показав на мапі порт Дудинку, звідки великі транспорти полонених поляків були вивезені на полярну північ. Один з радянських летунів розповів, що був на Землі Франца Йосифа, де утримується 5 тисяч полонених. Після цього військовий радник Польщі вислав депешу з цього приводу на острів і дістав відповідь від голови острівної ради Мойзерова, що полонені знають про формування війська Андерса і готуються їхати до нього. Але на тому усе й скінчилося...

Капрал Станіслав Полисько з 18-го полку піхоти, який перебував в таборі Мончегорськ, засвідчив, що 14 травня 1941 року його разом з віце-міністром Пясецьким вивезли на заполярний острів Рудольфа, де було багато поляків, котрим заявлено, що їхні папери загублено. Багатьох з них пізніше оселили в столиці Комі – Сиктивкарі.

Генерал Андерс в своїх спогадах „Без останнього розділу" пише: „Перед виходом польського війська з Росії прибула група з 171 чоловіка, яких 7 липня 1942 випустили з Колими після року вимагань з польського боку. Майже в усіх не було пальців на руках і ногах. Вони сказали: „Колима – це смерть. Польських полонених там близько 10 тисяч". Один з наших вояків пише: „На колимському приїску „Комсомолець" (місце видобутку золота. – Ред.) серед 5 тисяч в'язнів було 436 поляків. Щодня з голоду і виснаження вмирало 7-11 осіб залежно від сили морозу, який сягав 68 градусів за Цельсієм. Уціліло з них 46 осіб. В березні 1941 року на приїск прибув як в'язень колишній начальник НКВД усієї Чукотки, який розповів, що в серпні 1940 року корабель привіз на копальні олова 3 тисячі полонених поляків, яких загнали до копалень. Щодня від отруєння там вмирало до 40 осіб. Коли 90 відсотків поляків померли, на їхнє місце привезли грузинів і казахів". До виїзду цього свідка 7 липня 1942 року з Колими жодного поляка на копальнях не залишилось.

Генерал Андерс навів розповідь свідка, який бачив, як до порту Находка на Далекому Сході корабель привіз з Колими 7 тисяч калік, які не мали вух, кінцівок, носів, були сліпі або втратили розум. Ще рік тому всі вони були здорові. Каліки повзли з корабля на животах або взагалі не могли рухатися. Це були політичні в'язні, яких вивезли на знищення вглиб Сибіру, на північ від Іркутська. Він готував поїзди для цих бідолах. Відійшло тоді 6 ешелонів.

Катерина Ґоцецька з Коломиї розповіла, що під час ув'язнення на півночі Росії її перевозили на баржі, і росіянин, який був з обслуги баржі, запитав, чого вона така сумна. Вона сказала, що має надію зустріти чоловіка, який служив в польському війську. Моряк відповів, що недавно близько 7 тисяч полонених поляків було втоплено разом з баржами серед Білого моря. Це підтвердив інший моряк.

У Воркуті вояк з НКВД озвався до польського полоняника: „А ти занєш, що тут лежать на дні дві тисячі твоїх земляків? Вони рибу нашу годують, а ти про це мовчи".

Російський історик Аким Арутюнов записав в містечку Тавда біля Тобольська розповідь колишнього службовця НКВД, який в 1940 році розстрілював полонених поляків і тепер мав це на совісті. Ешелони полонених прибували на цю сибірську станцію і тисячі людей зникали в тайзі.

Польські історики закликають до розслідування цього злочину кремлівської верхівки під час Другої світової війни. Тепер оприлюднено матеріяли про розстріл 14.5 тисячі полонених польських старшин, а доля ста тисяч рядових вояків усе ще залишається нез'ясованою.

Левко Хмельковський

В Києві схвалили новий проєкт моста через Дніпро

31 травня влада Києва розглянула і схвалила проєкт дворівневого Подільського мосту через р. Дніпро. Будівництво моста проходитиме паралельно з будівництвом станції метро „Подільська" на новій лінії підземної залізниці. З бюджету для цього виділено 7 мільйонів гривень. По нижньому рівневі моста плянується прокласти нову гілку метрополітену – від станції метро „Татарська" і далі на Рибальський і Труханів острови, станції на Лівому березі.

Фото УНІАН

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Презентація антології Нюйоркської Групи в НТШ-А

Зліва: Юрій Тарнавський, Василь Махно, Богдан Бойчук, д-р Марія Ревакович

НЮ-ЙОРК. – 14 травня в Науковому Товаристві ім. Шевченка д- р Марія Ревакович презентувала антологію Нюйоркської Групи „Півстоліття напівтиші" (2005), видану київським видавництвом „Факт". Це найновіше видання поезій відомої літературної групи, котра від кінця 50-их років XX ст. творила своєрідну атмосферу літературного життя у діяспорі і, безперечно, стала видатним явищем в історії української літератури.

За задумом упорядниці, в презентованій антології представлено 12 поетів: Віру Вовк, Богдана Бойчука, Женю Васильківську, Юрія Коломийця, Емму Андієвську, Юрія Тарнавського, Богдана Рубчака, Патрицію Килину, Олега Коверка, Марка Царинника, Романа Бабовала та Марію Ревакович – імена, котрі визначають творче обличчя групи: від тих, хто її засновував і творив - аж до наймолодших її учасників, що приєдналися до групи у 80-их роках.

У передмові до цього видання „Крізь іншу призму: про феномен і поезію Ню-Йоркської Групи" Марія Ревакович з'ясовує різноманітні контексти, які пов'язані з виникненням Групи, стосунками з літературною критикою, модерністичними тенденціями у світовій та українській поезії у другій половині XX століття, подає стислі характеристики естетичних координат кожного з учасників цієї антології, і доходить висновку: „Я схильна до думки, що на сьогодні існують індивідуальні поетичні особистості, але групова розмова – затихла, а де немає розмови, там починається історія". Очевидно, що таке твердження упорядника і учасника Групи цілком відповідає дійсності, що передбачає погляд на Групу та її окремих творців уже з точки зору її та їх історико-літературного значення та ваги, хоча не варто випускати з поля зору й того факту, що дехто з НЙГ, зокрема Богдан Бойчук, Юрій Тарнавський чи Віра Вовк під сучасну пору видають нові книжки і є творцями сучасного літературного процесу, однак, уже в інших умовах та обставинах.

З-поміж авторів антології присутніми на презентації були лише троє: Богдан Бойчук, Марія Ревакович та Юрій Тарнавський. Бойчук і Тарнавський читали свої твори, а Марія Ревакович зачитала по кілька віршів поетів, які увійшли до цього видання. Присутність декого з Групи стала приємною несподіванкою, оскільки поети НЙГ сьогодні мешкають по різних континетах.

На сьогодні це найповніше і найґрунтовніше видання поезій Нюйоркської Групи, в якій представлено корпус текстів, що становлять досягнення українського модернізму XX століття.

Презентація в НТШ-А саме це і засвідчила.

Василь Махно

Цікава нова книжка - як цікавий автор і доповідач!

Проф. Г. Грабович

НЮ-ЙОРК. – У щосуботніх інтелектуальних вечорах в Науковому Товаристві ім. Шевченка цей вечір, 21 травня, з презентацією нової книжки д-ра Григорія Грабовича „Тексти і маски", був особливо цікавий.

Ведучий на вечорі д-р Василь Махно звернув увагу слухачів на те, що ця нова книжка редактора „Критики" і професора Гарвардського університету викликала резонанс, як усі попередні його писання. Структура книжки цікава, як і її зміст, та безперечно викличе широкий відгук та цікаві дискусії.

У презентації книжки взяли участь, крім автора, д-р Галина Гринь і д-р Юрій Тарнавський, які поділилися своїми думками та враженнями на тему нового твору д-ра Г. Грабовича.

Д-р Г. Гринь на початку заявила, що почувається, немов у ролі студентки, маючи можливість говорити на тему нової книжки проф. Г. Грабовича, та ствердила, що ця нова книжка автора, якого праці читала, є більш витончена, ніж попередні. Вона відкликається до характеристики проф. Г. Грабовича, поданої на останній сторінці нової книжки, пера Тамари Гундорової, яка пише, що „у певному сенсі всі вміщені у цю книжку есеї демаскують символічну автобіографію самого Грабовича". Її приємно вражає факт, що у збірці находяться не лише самі сухі статті, а живі характеристики поодиноких цікавих постатей.

Д-р Ю. Тарнавський, який другим забрав голос на тему нової книжки д-ра Г. Грабовича, застеріг на початку своїх думок, що отримав цю нову книжку тільки два дні перед цією презентацією, тому у своїх міркуваннях на тему збірки зосередився передусім на постаті Ігоря Костецького і статті про нього п. н. „Недоцінений Костецький".

На думку доповідача, С. Костецького треба зробити відомим, і ця стаття допоможе у цьому, тим більше, що аналіза д-ра Грабовича дуже цікава.

Ю. Тарнавський уважає, що є деякі труднощі у характеристиці української літератури, бо не є добре бачити тільки позитивні характеристики. Тому позитивним є спроба журналу „Критика" впровадити серію статтей українського модернізму.

Д-р Г. Грабович подякував доповідачам за їхні міркування і пояснив, що були вже три презентації цієї книжки і усі розмови та реакції на її зміст дають її потрібне для кожного твору життя. Ця книжка створена на це, щоб пригадати цікаві постаті літератури і культури. Автор ствердив, що саме завданням науковця є проблематизувати певні постаті літератури чи науки.

Жива дискусія присутніх на презентації книжки „Тексти і маски", як також велике число зацікавлених її купити була найкращим доказом, що того роду зібрання в НТШ мають глибоке та важливе завдання у інтелектуальному житті української громади Нью-Йорку. Цього самого дня пройшли у НТШ традиційні річні збори, а їхні учасники були слухачами дискусії на тему нової книжки д-ра Г. Грабовича.

О. Кузьмович

Відроджується духовне життя

Митрополит Рівненський і Острозький УПЦ КП Даниїл – активний будівничий українського православ'я на Волині. З ним мав розмову постійний дописувач „Свободи" Володимир Рожко з Луцька.

– Після тривалого переслідування Церкви почалося її відродження. Як воно відбувається на Волині?

– Маємо 250 храмів, 270 священиків і дияконів, але третина церков не є типовими, і Служби Божі відбуваються в тимчасово пристосованих приміщеннях. Наші священики разом з вірними будують храми в Гощі, Корці, Межирічах, Вербі. З весни розпочнеться будова катедрального храму в Острозі, де наша Церква, опріч маленької каплички, не має святинь. Попередня промосковська влада не передала нашій Церкві жодного храму, тож маємо побудувати величавий катедральний собор, і я закликаю всіх українців, розсіяних долею по світах, прийти з своєю пожертвою і покласти свою цеглину. Триває оздоблення катедрального собору св. Покрови Богородиці в Рівному. Храм-пам'ятник Сорока Мучеників має бути збудований в колишньому урочищі Видумка, де московські і німецькі кати з НКВД і гестапо замордували 3 тисячі осіб – національно-свідомого цвіту Волині, України, а серед них і душпастирів оо. Миколу Малюжинського, Володимира Мисечка та інших.

Вже прийшли до нас зі своїми пожертвами для побудови храму-пам'ятника українським мученикам Любов Василів-Базюк з Торонто, Надія Мисечко-Каркоць з США, Союз Українок західного Сіднею, Тамара Базилецька з Австралії та інші.

Вже існує парафія Сорок Мучеників, в тимчасово пристосованому приміщенні відбуваються Служби Божі впродовж двох років. Настоятелем парафії є молодий священик, випускник Рівненської семінарії о. Сергій Лучанин-молодший. Це вже дуже чисельна парафія. Є гарний парафіяльний хор.

– Церковні хори завжди славилися на Волині...

– Взагалі, ми маємо в епархії прекрасні церковні хори. Кращі з них – соборів Покрови Богородиці і Воскресіння Господнього в Рівному, якими керує подружжя Володимир і Наталя Іваники. Ці два хори складають і єдиний об'єднаний хор „Знамення", піснеспіви якого слухають впродовж років в Польщі, Німеччині, Франції та інших країнах Европи. Славиться хор священиків Дубенського благочиння, всіх трьох соборів міста Дубно, міста Дубровиці та багатьох парафій епархії.

Хор Рівненської духовної семінарії під керівництвом невтомної Неоніли Чобич-Швець є окрасою всіх свят, ювілеїв, він переможець чисельних конкурсів і фестивалів духовної музики і піснеспівів.

– Як проходять ці церковні свята?

– В Рівному кожного року відбуваються колядні і пасхальні фестивалі, які наша єпархія проводить разом з міською владою. Останній був з 8 по 11 січня. У ньому брали участь 27 хорів і ансамблів церков різних конфесій, товариств, об'єднань, навчальних закладів. Такі фестивалі є одним із шляхів релігійного і національного відродження в краю.

– Також монастирське життя є складовою частиною епархіяльного?

– В нашій епархії є всесвітньовідомий монастир св. Георгія на Козацьких могилах. Його ігуменом є о. Олексій Мензатюк. Кожного року десятки тисяч прочан приходять до цієї святині – Національного пантеону, щоб вклонитись полеглим у Берестецькій битві 1651 року козакам, помолитись за спокій їх душ. Сюди приходять прочани не лише з України, а з усього українського світу, є багато й чужинців. Триває розбудова обителей св. Миколая, св. Варвари в Дубно. Іде відродження давнього Хрестовоздвиженського монастиря, в якім молився преподобний Йов Почаївський: на одному з островів річки Ікви, біля Панталії, братія монастиря розпочинає будову нової обителі.

Митрополит Даниїл (в центрі) з духовенством 12 лютого служить Панахиду на місці загибелі Клима Савура.

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Червень 2005 р., ч. 58

Фундації ім. Івана Багряного - 30 років

Фундацію ім. Івана Багряного було створено у кінці травня 1975 року, тридцять років тому, на сьомому з'їзді Української Революційно-Демократичної Партії (УРДП), що відбувся в Торонто, Канада. Зареєстрували її як неприбуткову корпорацію в штаті Пенсильванія Галина Воскобійник, Сергій Євсевський, Іван Воскобійник, Петро Шинкар та Раїса Іхтіярова – для поширення знання та інформації про Україну, її культуру, мистецтво та інші творчі здобутки й для допомоги пресовим органам Багрянівського руху.

Першим головою Фундації була Галина Воскобійник, з 1975 до 1982 року, а секретарем Фундації Федір Подопригора з Канади, який рівночасно був засновником і головою канадської філії Фундації аж до своєї смерти 1990 року. Після його смерти обов'язки голови виконував Григорій Мороз.

В 1991 році Фундація в Канаді припинила свою діяльність, але в 1993 році знову відновила, а очолив її Микола Підлісний, який був і головою СУЖЕРО. В 1995 році, на з'їзді Української Демократично-Республіканської Партії (в 1990 році змінили назву з УРДП на УДРП, тобто повернулися до первісної назви партії, яка так називалася в 1945 році), додали двох членів управи Фундації з Канади до управи фундації в США, а працю філії в Канаді припинили.

В канадській філії за роки її існування в управі були Федір Подопригора, Григорій і Микола Морози, Віктор Кошарний, Юрій Свириденко, Максим Марченко, Микола Підлісний, Володимир Дмитренко, Григорій Романенко, Микола Співак та Павло Макогон.

За короткий час існування Фундації ім. Ів. Багряного в США і Канаді було видано довгограючу платівку українських народних пісень у виконанні Ганни Шерей, „Збірник на пошану Григорія Китастого", в спілці з СУЖЕРО – книги про голод 1933 року Василя Ів . Гришка „Український голокост 1933" (українською та англійською мовами) та „Замах на життя нації", „Спогади" генерала Петра Григоренка, „Пережите й передумане" Данила Шумука, фінансували книгу „The Tragedy of Vinnytsia" про масові розстріли у Вінниці. Також Фундація дала фінансову допомогу Дмитрові Нитченкові на видання повісті „Смерть" Б. Антоненка-Давидовича, Дмитрові Кислиці на видання його спогадів „Світе ясний", Маркові Царинникові на видання великої книги бібліографічних матеріялів англійською мовою про голод 1933 року з документів англійського уряду, на створення фільму про розстріли в Биковні коло Києва, Ростиславові Василенкові на касетку „З Багряним по Україні" та багатьом іншим.

Пізніше Фундацію очолювали: Анатолій Лисий (1982 – 2000), Олександер Скоп (2000 – 2003), Галина Воскобійник (2003 – 2004), а з травня 2004 року Фундацію знову очолює Анатолій Лисий. За 30 років існування Фундації в США членами управи були Галина Воскобійник, Ніна Гречнів, Віра Боднарук, Олексій і Михайло Воскобійники, Сергій Євсевський, Дмитро Кислиця, Анатолій Лисий, Олексій Коновал, Петро Майсюра, Федір Гайовий, Олександер Скоп, Михайло Смик, Микола Співак, Микола Підлісний та Олексій Шевченко. Скарбником Фундації США від самих початків заснування Фундації аж до смерти був Сергій Євсевський (1975–88), після нього – Олексій Шевченко (1988 – 91) та з 1991 р. – Олексій Коновал.

Газета „Українські вісті", яку заснувало членство та прихильники УРДП в 1945 році, постійно потребувала фінансової допомоги, коли була в Німеччині, й пізніше, як перенесли її до США. В 1991 році Фундація повністю перебрала видавництво газети й фінансувала його аж до закриття 2000 року.

За головування Анатолія Лисого зроблено великий поступ в діяльності Фундації в допомозі Україні. За період свого існування Фундація видала чи фінансувала понад сотню різних книг в Україні. Коштом Фундації вислано та розповсюджено тисячі книжок, випущених видавництвом „Українські вісті", Фундацією та іншими братніми організаціями та діяспори – про колективізацію, розкуркулювання, арешти, заслання, розстріли, голодомор 1933 року та русифікацію – в різні міста всіх областей України до бібліотек, наукових установ, „Просвіт", університетів, музеїв та архівів.

Головним джерелом прибутків Фундації були і є пожертви колишніх членів УРДП – УДРП, ДОБРУС-у, СУЖЕРО, ОДУМ-у, членів та прихильників Фундації. Ряд осіб залишили Фундації поважні суми в своїх заповітах. Варто згадати осіб та організації, які дали чи залишили в заповітах тисячі долярів, якими є особи з США, Канади та Англії, а саме Микола Громницький, Віктор Мартин, Кузьма Тимченко, Володимир Кравченко, Василь Ростун, Зоя Солод, Петро Кирилюк, Софія й Олександер Скопи, Галина й Олексій Воскобійники, Анатолій Лисий, Український громадський клюб Англії та філія ОДУМ-у і корпорація втримання дому ОДУМ-у в Чикаго.

Фундація фінансово допомагала Галині Багряній, дружині Ів. Багряного, з 1988 року аж до її смерти в 2004 році, яка жила, померла і похована в Новім Ульмі, Німеччина. Кошти її похорону покрила Фундація.

В роки незалежности України Фундація підтримувала фінансово патріотичні газети, журнали, наукові установи та організації України. За останні чотирнадцять років, від 1991 до 2004 року включно, з каси Фундації видано 1,009,614 дол.

Членами Фундації є особи, які платять по 25 амер. долярів членських внесків річно, в більшості особи з США і Канади, та по кільканадцять осіб з Англії, Австралії, Німеччини, Данії та України.

В квітні 2004 року відбувся кореспонденційний з'їзд Фундації, на якому вибрано нову управу на чотири роки. Управа розподілила обов'язки: Анатолій Лисий – голова, Віра Боднарук – заступник, Андрій Смик – секретар, Олексій Коновал – скарбник, члени управи: Василь Коновал, Галина Воскобійник та Микола Співак. До Контрольної комісії вибрані Іван Деркач – голова, Борис Шерстюк – секретар та Микола Козюра – член. В попередній Контрольній комісії були Іван Деркач, Павло Коновал та Іван Заковоротний.

Члени управи Фундації виконували й виконують свої обов'язки на громадських засадах, ніхто з них не отримує жодної платні за свою працю, яку вони виконували й виконують сумлінно, коли Україна була в комуністичному ярмі, й тоді, коли стала незалежною державою. І далі прикладають всі старання, щоб допомогти Україні якнайскорше стати на ноги й бути незалежною, демократичною, економічно сильною, українською Україною.

Олесій Коновал

Студенти й викладачі отримали дарунок

Дніпропетровське представництво Фундації ім. Івана Багряного спільно з Дніпропетровським національним університетом влаштували презентацію книг „З когорти одержимих" Леоніда Бойка – про життєвий і творчий шлях Бориса Антоненка-Давидовича, та історичного збірника під редакцією Юрія Мицика „Український голокост 1932 – 1933". Обидві книги побачили світ у видавництві Києво-Могилянської академії коштом Фундації Івана Багряного. Згідно з розподілом, проведеним відповідними чинниками Фундації, її дніпропетровське представництво отримало по 50 примірників обох видань.

– Наше завдання полягало у тому, аби прилаштувати книги у тому місці, де вони знайдуть найкраще застосування, матимуть найбільш вдячних читачів. І ми раді, що не помилилися. Ці видання викликали жваве зацікавлення у викладачів та студентів. А те, що вони потрапили саме до бібліотеки університету, дозволить охопити найширше коло читачів. Адже ця наукова бібліотека налічує близько 17 тисяч постійних відвідувачів, – сказав представник Фундації письменник і видавець Фідель Сухоніс.

Слід окремо підкреслити, що презентація носила не просто ознайомчий характер, а й мала високий науково-методологічний рівень. Добре попрацювали науковці та педагоги історичного факультету та факультету української філології, котрі підтримували грунтовні, фахові доповіді, щодо тематики та змісту книг. Особливо зацікавили присутніх виступи декана факультету української філології Ірини Попової, доцентів цього факультету Олександри Гонюк та Костянтина Дуба, заступника декана історичного факультету Григорія Книша, доцента цього факультету Ольги Кокуніної. Ці доповідачі не лише відзначили наукову цінність презентованих видань, а і їх значення для духовного становлення читачів, особливо з числа студентства.

Завідувач методичного кабінету центру гуманітарних проблем освіти університету Валентина Архіреєва, котра доклала чи не найбільше зусиль для організації цієї імпрези, у своєму виступі підкреслила:

– Сьогодні ми маємо можливість отримати найдорогоцінніші дарунки. Бо саме таким є книги. Книга – це неоцінений людський скарб, котрий не знає тлінности і не підлягає знеціненню. Отож давайте будемо цінувати книги, котрі сьогодні ми отримали з рук представництва Фундації імені Багряного у Дніпропетровську.

Представник Фундації імені Багряного на Дніпропетровщині Фідель Сухоніс зачитав привіт від управи Фундації, у якому були такі рядки:

„...Усі члени управи Фундації, її члени висловлюють сподівання, що молодь Дніпропетровського національного університету, її наставники-педагоги сьогодні живуть з посвятою того, аби мила нам усім Батьківщина – Україна якнайшвидше долучилася до цивілізованої світової спільноти не на словах, а на ділі. Щоб життя кожного українця в Україні було справді заможним, вільним та він почувався господареам на своїй землі..." Потім Фідель Сухоніс стисло розповів про історію створення Фундації, її діяльність у минулі часи і сьогодні.

Дякуємо!

Від часу появи останнього числа сторінки Фундації прислали пожертви Фундації такі організації та особи: 200 дол. – **сестрицтво св. Ольги** української православної парафії св. Андрія у Вашінгтоні для молоді – дитячої видавничої студії „Ганнуся" в Миргороді на Полтавщині;

по 100 дол. – **Василь Луценко, Юрій і Оля Татарко, Люба і Олексій Шевченко** замість квітів на свіжу могилу Павла Маляра;

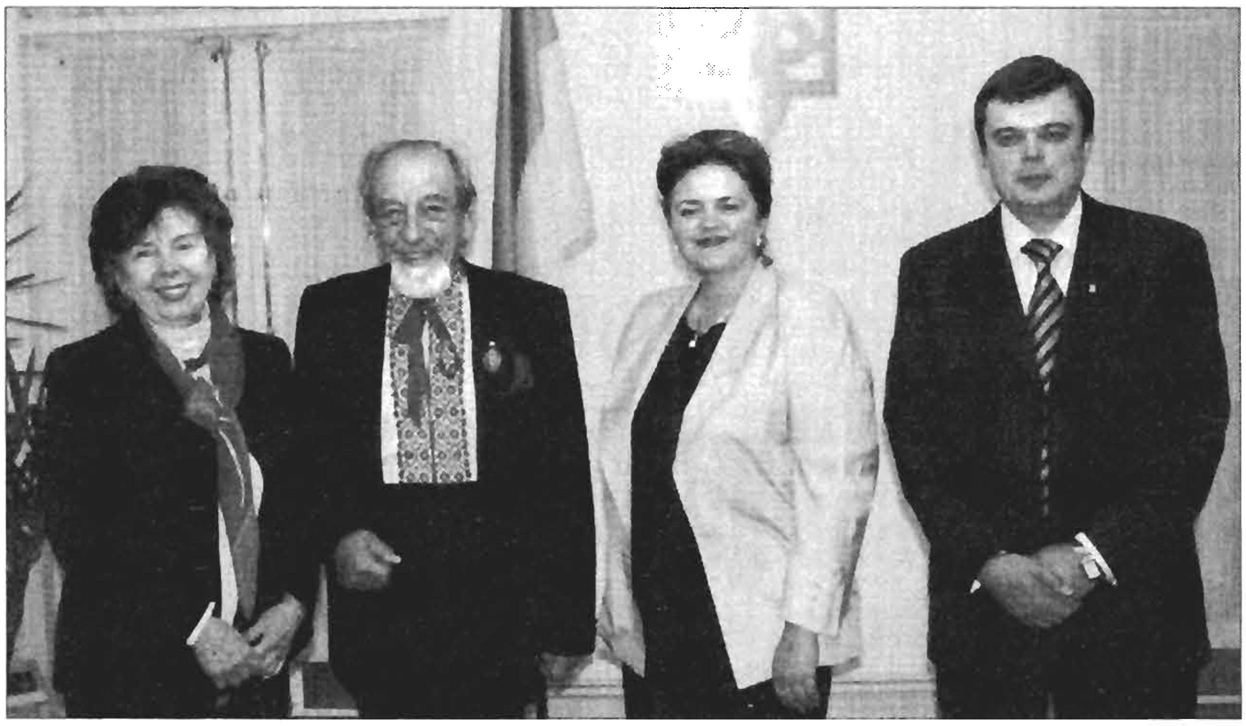
по 50 дол. – **Володимир Корженівський та Іван Бринза;**

по 25 дол. – **Любов Жура та Іван Білик.**

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям і просить й далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати й далі Україні. Пожертви на Фундацію звільнені від федерального податку США. В Фундації можна придбати книги, видані в Україні чи діяспорі, чи фінансовані Фундацією, надсилаючи чек на адресу Фундації.

Дописи і листи до сторінки Фундації імені І. Багряного просимо слати на адресу:
Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights,
IL 60005 USA
Сторінку редагує
Олексій Коновал

Творчий вечір Ростислава Василенка

Гості вечора (зліва): голова СУА Ірина Куровицька, Ростислав Василенко, Лілія Григорович, Сергій Погорельцев

Алла Куцевич і Ростислав Василенко у сценці „Ой під вишнею"

Консул Наталя Костенко

НЮ-ЙОРК. – 25 травня в Генеральному консульстві України відбувся творчий вечір Залуженого артиста України Ростислава Василенка, на який прибули численні шанувальники художнього слова. Серед гостей були Владика Василь Лостен і народний депутат, голова Союзу українок України Лілія Григорович.

Генеральний консул України в Ню-Йорку Сергій Погорельцев привітав гостей і надав слово Лілії Григорович, яка у палкій промові розповіла про національне і державне відродження України, яка набуває усе більшого пошанування в Европі і світі. Л. Григорович відзначила, що тепер в Україні стало дієвим нове покоління, якому старші, також у діяспорі, передали дбайливо збережені ідеали української незалежности і державности. Київська гостя привітала Ростислава Василенка і усіх присутніх.

Вела вечір консул Наталя Костенко. Вона розповіла про особливості театру художнього слова і проблеми, які постають перед актором, котрий мусить тільки деклямацією донести до слухачів ідею і чар кожного твору. Вона також ознайомила гостей вечора з життям і творчою діяльністю Ростислава Василенка, а потім, ведучи програму, коментувала виконувані твори.

Героями вечора були Ростислав Василенко і бандуристка Алла Куцевич. Але почав актор з прохання вшанувати хвилиною тиші пам'ять померлої рік тому артистки Віри Левицької, син якої теж був на вечорі. Почесні мистецькі звання були присвоєні в Києві Вірі Левицькій, Лідії Крушельницькій і Ростиславові Василенку одночасно, тож тепер було сумно сприймати відхід однієї з вшанованих осіб.

Мистецьку програму Ростислав Василенко почав з триптиху В. Коротича „Шевченко", але пізніше були представлені також гумористичні твори. Алла Куцевич співала сольо, а пісню „Ой під вишнею" артисти виконали разом як сценку. Спів бандури супровождував виконання національно-героїчних поезій.

На закінчення вечора його учасники зфотографувалися разом, після чого взяли участь у частуванні, до якого було включено також деґустацію горілки недавно відродженої в Одесі фірми „Шустов", колись відомої, але знищеної сталінським режимом.

Відчутною рисою творчого вечора Залуженого артиста України Ростислава Василенка була духовна спільність присутніх і атмосфера творчого піднесення, які зумів передати гостям відомий артист.

Левко Хмельковський

Учасники вечора зфотографувалися на згадку

І ця щорічна проща - незабутня

САВТ БАВНД-БРУК, Н. Дж. – Для українців США та Канади стало вже традицією відвідувати монументальний цвинтар св. Андрія при церкві-пам'ятнику в Баунд-Бруці, Н. Дж., в першу неділю після Великодня. День виявився просто чарівний, і любо було чути з усіх боків радісні вітання: „Христос Воскрес! - Воістину Воскрес!". Крім Архиєрейської Літургії в церкві-пам'ятнику св. Андрія і цвинтаря св. Андрія, місця духовних зустрічей, сотні людей відвідали мавзолей Вознесіння, де знаходиться гробівець з тлінними останками Патріярха Мстислава. У Домі української культури різні прицерковні організації показували, що було ними зроблено для вірних тут і в Україні.А десятки торгівців пропонували взірці українського народного мистецтва, культурні, релігійні та історичні речі.

Музей УПЦеркви, що тепер тимчасово міститься також у Домі культури, пов'язав сотні відвідувачів з коренями їхньої історичної, духовної і культурної спадщини. Хоч тут виставлена лише одна п'ята частина експонатів музею, але вони залишають яскраве враження.У семінарії св. Софії відбулася товариська зустріч молоді з Архиєпископом Антонієм.

Церква св. Андрія, семінарія і її бібліотека в будинку Консисторії були відчинені протягом суботи і неділі, і відвідувачі мали нагоду оглянути все і переконатися, що провід Церкви робить усе можливе, щоб дати семінаристам і мирянам глибоку духовну, богословську, історичну і культурну освіту в цьому авторитетному осередку, названому „Новим Єрусалимом".

Архиєрейську Службу Божу, а потім Панахиди у крипті Патріярха Мстислава та над могилою Митрополита Іоана очолили Архиєпископи Антоній і Всеволод, у співслуженні багатьох священиків, що пробули в осередку весь „вікенд" та, на бажання родин, служили Панахиди на могилках їхніх рідних.

У своїй проповіді Архиєпископ Антоній пригадав присутнім про рани і рубці – на Тілі Господньому і на містичному Тілі Христовому – Його Церкві і її вірних , особливо в Україні – „ рубці переслідувань, рубці геноцидів, рубці ядерної аварії в Чорнобилі 19 років тому. А тим часом сучасні „могутні" цього світу і їхні режими намагаються удосконалити зброю масового знищення, в Африці триває голод, а по всьому світі нищить людей СНІД, тероризмом загрожує мирові і свободі Божого творіння. Однак, ми знайдемо дорогу до спасіння у чистоті віри і в любові до Христа, бо ніяка земна влада, ні матеріяльні статки не принесуть нам духовного спокою і блаженства – лише жива жертвенна любов, простота людських сердець, і глибока надія допоможуть на шляху до спасіння. У боротьбі з тими, хто бажає нас знищити, якість нашої віри важливіша за те, скільки нас є", – сказав Владика Антоній.

На жаль, Блаженніший Митрополит Константин не зміг взяти участи у цьогорічній духовній прощі, тому що у недавньому нещасливому випадку зламав ногу. Однак, серцем і душею він був з нами, а всі присутні під час Божественної Літургії за нього молилися. Архиєпископ Антоній, голова Консисторії і правлячий архиєрей Східньої єпархії, відправив літію над могилами усіх 11 архиєреїв, похованих на нашому цвинтарі, біля пам'ятника Митрополита Василя (Липківського) та біля символічної могили, спорудженої Об'єднанням українських православних сестрицтв на вічну пам'ять жінок і дітей, загиблих під час Великого голоду в Україні.

На цій щорічній прощі були представники декількох поколінь наших імігрантів. Члени найновішої хвилі молилися разом з „давніми американцями" та з тими, що вже народилися в цій країні, і це творило почуття, що Святий Дух постійно керує життям Української Православної Церкви в США.

Це дуже зворушує – побачити і почути, коли старша людина на могилі своїх рідних розповідає дитині про них, про те, хто вони були і які вони були. Зворушливо також спостерігати, що коли старше покоління відходить, молодше його заступає і охоче виконує свій обов'язок - продовжувати родинні і національні духовні традиції.

о. Даниїл Зелінський

Тепла зустріч української громади з могилянцями

27 квітня в Українському культурному центрі у Ворені, Мишиґен, відбулася зустріч представників місцевої громади з президентом Національного університету „Києво-Могилянська академія" Вячеславом Брюховецьким та директором Наукової бібліотеки НаУКМА Тетяною Ярошенко. Гостей представляли відомий меценат Ярослав Дужий, Борис Потапенко і д-р Павло Джуль. У своєму виступі В. Брюховецький повідомив, що Наукова Рада університету прийняла рішення нагородити Срібною Медалею Петра Могили двох українців Дітройту – мецената Григорія Малиновського і д-ра П. Джуля. Під час зустрічі: третій справа – В. Брюховецький, шоста справа – Т. Ярошенко.

Відзначили день повернення позички

ТОМС РІВЕР, Н. Дж. – В Овшен-Кавнті, переважно в околиці Томс Рівер, поселилося багато українців старшого віку, щоб жити спокійним життям. Із зростанням громади відчувся брак церкви, тому в листопаді 1985 року Ариєпископ Степан Сулик дав своє благословення на будову церкви в Овшен-Кавнті. Перше зібрання відбулось 13 березня 1986 року під проводом о. Йосифа Федорика та о. Романа Дубицького. В хаті Михайла та Анни Стойків в Голідей-Сити зібрались Іван Бортник, Джордж та Гелена Чернеги, Марія та Віра Ґлови, Микола Горинь, Волтер та Неля Дзюбановські, Павло та Джесі Кацюби, Барбара Медюх, Джордж та Юстина Найдишаки та Михайло Стоцко. Нова парафія почала діяти в методистській церкві св. Андрія, на що згодився пастор д-р Томас Вайт. Преса оголосила про формування нової парафії української католицької церкви св. Стефана. Перше традиційне свячення пасок відбулося 29 березня в домі Найдишаків. На першій Богослужбі було присутніх 70 парафіян.

Традиційні святкування в церкві св. Андрія тривали сім років. Волтер Дзюбановський та Михайло Стойко організували комітет для пошуку площі під будову церкви. Перша пожертва на придбання землі прийшла 24 квітня 1986 року від Михайла Биковського – сто долярів, опісля були пожертви від Зінських зі Скрентону та інших.

Щедрі пожертви на кінець 1986 року склали 35 тисяч долярів. Було вже 155 парафіян. Поле під будову церкви було куплене 10 липня 1987 року. Сама будова розпочалася в грудні 1992 року. Парафіяльний центр був створений 21 листопада 1993 року. Маючи свою церкву, щораз більше людей наверталося до громади. Від 21 листопада 1987 року до 24 квітня 2005 року, коли було повернено позичку, минуло 18 років, на котрих наша громада може з гордістю дивитись як незмарновані. Кредит повернули раніше, ніж сподівались. Тепер наша громада, маючи свій храм, може розвивати віру, традиції та мову.

Іван Ільків

Архиєпископ Степан Сулик під час Служби Божої в церкві св. Стефана
Фото: Василь Полюг

Пелюстки троянди

Кожного року з великим задоволенням читаю Альманах. Цікавий він і цього року, але... мене, і не тільки мене, вразив 7-ий розділ – „Подорож до Індії". На мою думку, не все, що цікаве, є корисним для читача. Джайнізм, як і йога, – це антихристиянські вчення. То чи треба в нашій пресі підсилювати той вплив?

З пошаною – Б. Скорупська, Трентон, Н. Дж.

Відповідає редактор „Альманаху УНС– 2005" Петро Часто:

Коли забути, що для усіх нас, людей різних рас, націй і релігій, плянета Земля є спільним і єдиним домом, і що від усіх без вийнятку народів – великих, малих і найменших – залежить сьогоднішній і завтрашній день цього дому, що людство – це зовсім не абстракція, а реальність, котра все виразніше відкривається принаймні нашим розумам, якщо ще не серцям – якщо цього всього не пам'ятати, то справді можна сховатися за непроникним муром „святої" певности: культура – то завжди ми, а варвари – то завжди інші.

Шановна читачка Б. Скорупська називає духовну культуру давньої Індії „антихристиянською". Насправді ж далеко не кожна нехристиянська культурна чи релігійно-філософська традиція є антихристиянською. Данило Андреєв, російський містик і в'язень сталінських тюрем, автор „Троянди світу", дивовижної книги, котра варта, щоб її перекласти на усі мови, – книги про зв'язок між „цим" і „тим" світами, про їхні структури, про красу і безконечність вищих, божественних сфер, і про чистилища, сфери відплати, про безнастанну боротьбу між силами світла, які очолює Христос, Плянетарний Логос, і силами темряви, і також про зв'язок кожного земного народу зі своєю небесною батьківщиною (є там декілька надзвичайно важливих рядків про наш народ, зокрема про нашого Тараса Шевченка) – цей православний ясновидець писав про давню Індію: „Протягом чотирьох тисяч років духовна діяльність вийнятково обдарованих в релігійному розумінні народів Індії привела до того, що дві метакультури (тобто перші, найнижчі прошарки небесної країни) відділилися від неї, ставши самостійними системами, а саму Небесну Індію наповнила така величезна кількість просвітлених, що в XX сторіччі вплив її Синкліту (тобто товариства праведників кожної небесної країни, а над усіма Синклітами здіймається спільний Синкліт Людства) переважив всю силу демонічних сил: Індія виявилася єдиною культурою Енрофу (тобто фізичного, грубо матеріяльного прошарку, в якому існує наша Земля і наші тіла), котра неухильно розвивалася високоетичним шляхом. Ще набагато раніше могутність Індійського Синкліту перешкодила силам Ґаґтунґра (ім'я провідника темних сил, котрі спотворили Божественні закони і в невидимому для нас світі воюють з Христом за Землю і наші душі) створити, як це вони вчинили в інших метакультурах, шари безконечних страждань (тобо різні кола пекла). До Христа ця метакультура залишалася єдиною, яка мала чистилища...".

Колись Редіярд Кіплінг, занадто сміливо забігаючи наперед, стверджував: „Захід є Захід, а Схід є Схід, і їм ніколи не зійтися". Яка прикра помилка! Земля – кругла і єдина, подібна до людської голови, яка також має „схід" і „захід" – ліву і праву півкулі головного мозку, але хоч вони виконують різні функції – ліва відповідає за логічне мислення, права пов'язана з нашими емоціями – особистість залишається інтеґральною, неподільною. Так і наша Земля.

Схід, в силу певних умов і обставин, набув унікального духовного досвіду, до якого решта людства не може залишатися байдужою. Ось чому дуже багато людей на Заході, уважних до спільної історії людства, з такою цікавістю дивилися і дивляться на давню Індію, давній, даоський, Китай, на ламаїстський Тибет, на буддистсько-шинтоїстську Японію. Спіноза і Лейбніц, Кіркеґор і Альбер Швайцер, Джордж Сантаяна, Ралф Емерсон і Генрі Торо, Фройд і Карл Юнґ, Ґете і Герман Гессе, й багато інших філософів та письменників відчували на собі вплив східніх етичних і естетичних ідей. Та й нашого Івана Франка згадаймо, хоч цей вірш писав він, мабуть, коли йому хотілося втекти від нестерпних життєвих обставин:

Поклін тобі, Будно!
В темряві життя
Ти ясність, ти чудо,
Ти мир забуття!

„Мир забуття" – це краще, ніж світ безконечної гонитви „за результатом", світ жорстокого змагання за місце під сонцем, світ взаємної гризні, від якого не одна людина й не один раз в житті хотіла б втекти. Схід з його характерними вченнями, („...що завжди тяжів до одного безумовного, був скептичний і байдужий до відносного руху життя, до практичних завдань історії" – думка Володимира Соловйова), якраз і є місцем для такої втечі, хоч і звести його усього до пасивности споглядання аж ніяк не вдалося б: від буддизму з його шляхом до „забуття" разючим чином, сутнісно відрізняється індуїзм, зокрема Веданта, спрямована, хоч інакше, ніж християнство, на „практичні завдання історії". „Поки в Індії залишиться хоч би одна голодна людина, нагодувати її – це моя єдина релігія", казав наприкінці XIX сторіччя великий син Індії Свамі Вівекананда.

Авторові цих рядків пощастило трохи подорожувати Індією. На півдні, в Мадрасі, скинувши черевики перед джайністським храмом, я в нерішучості став на порозі. Але через мить двоє чорнобрових дівчат у шовкових сарі вже вішали мені на шию довге намисто з живих квітів. Знітившись ще більше, показав їм свій натільний хрестик. І вже зовсім згубив дар мови, коли одна з них перейняла хрестик з моєї руки, поцілувала його і притулила свою долоньку до моїх грудей... Це і є Індія, континент прадавньої духовности, де задовго до Будди розуміли людське життя, як внутрішній рух – через пошанування батька і матері, через безкорисливу працю, через відкидання страху і виконання обов'язку всупереч усім обставинам, через співчуття кожній мурашці і кожій травинці, вже не кажучи про іншу людину – до Бога. І не випадково Кешуб Чандер Сен, визначний релігійний діяч Індії, так ясно і недвозначно наголосив, що „мудрість індуїстів, лагідність буддистів, мужність магометан – все це від Христа", Логоса нашої плянети.

Давні індійці залишили по собі геніяльний в своїй простоті ключик до розв'язання фундаментальної суперечности, як же нам бути щодо зовнішнього світу – воювати з ним чи скоритися перед ним: хто не противиться злу зі слабкости, той чинить гріх, але так само чинить гріх той, хто виказує свою силу на слабшому. Християнство, вже на новому рівні, уточнило цю мудрість: „Ми, сильні, повинні нести на собі слабкості безсилих, а не собі догоджати" і „Ви куплені дорогою ціною, то ж не ставайте рабами людей", - писав апостол Павло, великий діялектик. Бог хоче, щоб усі були вільними – як сильні, так і слабкі, як люди, так і народи. Іншими словами, наш Бог є також Богом історії. Зокрема й української.

„Помаранчева революція" в Україні була в такій мірі новим, абсолютно неочікуваним явищем, що перші відгуки про неї, навіть в інтелектуальних середовищах, де за поясненнями життєвих явищ в кишеню не лізуть, чулася мимовільна, на рівні емоційних вигуків, вдячність Богові: мовляв, без сприяння Неба цього не могло б статися. Особливо ж, коли взяти до уваги, що всю цю революцію, як жодну іншу у світовій історії, проймало якесь ніби неземне світло, дивовижне почуття святковости, що в ній панувала атмосфера миролюбности, братерства і поваги навіть до тих, хто думає інакше чи й супротивно. Тут справді тяжко відділити політику від релігії. Тому дуже хочеться, щоб і результати революції виявилися відповідними – щоб привели Україну не тільки до економічного розквіту, але також духовно вивищили суспільство, внутрішньо запліднили його ідеями всеземного значення. Тим більше, що ці ідеї, скільки світ світом, ходять по нашій плянеті від серця до серця, шукаючи все більшого і найбільшого, вселюдського простору для втілення.

Впродовж усього минулого року зміст українських засобів масової інформації зводився до політичної боротьби, яка ставала все гострішою і безкомпромісні шою з наближенням президентських виборів. Здається, жодна газета, вже не кажучи про телебачення, не знайшла можливости повідомити про жменьку марґіналів, котрі заініціювали „Хід примирення" – паломництво „через 300 храмів України – до України-Храму". Конкретніше – через православні та греко-католицькі церкви, римо-католицькі костели, юдейські синагоги, мусульманські мечеті, буддійські святилища. На скромному буклетикові – імена цих молодих, нікому не відомих, але, без перебільшення, ве-

(Закінчення на стор. 17)

Пітера Джорджа вилікували в Києві

В останній час інсульти, на жаль, дуже „помолодшали". В Україні щороку з'являється близько 200 тисяч таких хворих. З якої б причини не стався ішемічний інсульт – перша допомога – відновити прямий кровотік через судину. У Києві необхідну допомогу подають в Інституті нейрохірургії ім. академіка А. Ромоданова АМН України, заснованому на базі Київського психоневрологічного інституту. Організатором інституту та його першим директором став академік О. Арутюнов, який очолював інститут з 1950 до 1964 року. Інститут був створений, як комплексна наукова-дослідницька лікувальна установа, в якій разом з нейрохірургами працюють спеціялісти суміжних спеціяльностей. Саме цей принцип комплексности вирішив в майбутньому весь хід формування української нейрохірургії та сприяв розвитку нейрорентгенології, отоневрології, нейроофтальмології, нейрофізіології, нейропсихопатології та ін. Протягом 30 років (1964–93 рр.) директором інституту був академік А. Ромоданов. Після його смерти інституту присвоєно його ім'я. З 1993 року інститут очолює академік Ю. Зозуля.

Київські нейрохірурги вперше в світі впровадили у лікувальну практику нейротрансплантацію ембріональної мозкової тканини у хворих з органічними ураженнями нервової системи. Це – дитячий церебральний параліч, епілепсія, апалітичний синдром, стан після інсульту. Коли народжується дитина, треба зібрати пуповинну тканину та зберігати її, тому що в ній знаходяться також стволові клітини новонародженої людини. І якщо у неї з'являться проблеми зі здоров'ям, з цього матеріялу можна буде виростити, відновити будь-який орган.

Клінічну базу інституту складають 15 профілактичних відділень, де щорічно лікується більш як 65 тисяч хворих. Хірургія відбувається у 15 операційних (близько 3.500 операцій щороку). Якщо повернутися до інсультного захворювання, то лікують його у відділенні післяопераційної реабілітації нейрохірургічних хворих. Завідуюча відділом – Ірина Степаненко. Саме тут відбувається лікування інсультних хворих.

Причина, з якої я довідалася про лікування інсульту – мої друзі, які живуть в Америці. Один з них – Пітер Джордж, народився в Америці, чотири роки тому пережив перший, потім другий і легкий – третій інсульт. Діягноза – церебральний атеросклероз. Будучи ветераном в'єтнамської війни, Пітер Джордж отримав реабілітацію в Ветеранському госпіталі у Вашінгтоні, яка коштувала 200 тис. долярів. Реабілітаційне лікування не допомогло, ліва частина – рука, нога залишились малорухомими. Пітер Джордж почав вивчати проблему, щоб допомогти собі. Дізнавшись, що я їду в Україну, попросив поцікавитися можливістю лікування в Києві.

Я зупинилась на реабілітаційному центрі Інституту нейрохірургії, бо тут вперше, разом з воєнним заводом ім. Мануїльського, в 1960-их роках почали розробку приладів для реабілітаційного періоду космонавтів, що повернулися з орбіти.

Зліва: Пітер Джордж, лікарі – Ірина Степаненко і Тетяна Лихачова

Побачивши унікальну колекцію цих приладів, я запропонувала Пітеру Джорджу спробувати поїхати до Києва. Його перший відгук: „У нас в Америці таких приладів немає. Це ваш раритет". За 25 днів перебування у реабілітаційному центрі йому було зроблено більш ніж 15 різних видів терапій та досліджень. Пітер Джордж назвав це чудом. Ліва сторона тіла ожила, покращились механічні рухи руки, ноги стали більш еластичними.

„Магнетні хвилі, – розповіла мені завідуюча відділом реабілітації І. Степаненко, – впливають на м'язи, прогрівають їх та покращують кровообіг. Тонус м'язів регулюється. Електростимуляція м'язів викликає потік чуттєвих імпульсів до центральних відділів мозку, які після захворювання не працюють. Після того вони збуджуються".

За лікування (я ще не назвала 10 різних досліджень – томографічних, комп'ютерних, тканевого лікування, медикаментозного, гімнастики) впродовж 25 днів перебування в лікарні Пітер Джордж заплатив стільки, як за один день лікування в Америці.

„Ми оперуємо хворих за західньоевропейськими стандартами, використовуємо обладнення відомих фірм „Цейс", „Сіменс", „Ешман-медтранік", „Ескулап", „Кодман", – розповіла Ірина Степаненко.

Пітер Джордж обійшов увесь Київ, а також побував у багатьох театральних залах, пройшов весь Андріївський узвіз та Подол на святі у „День Києва–2004". Отож, лікування в реабілітаційному центрі під наглядом високої кваліфікації лікарів Ірини Степаненко та Тетяни Чихачової реально допомогло не тільки Пітеру Джорджу, а й багатьом, хто тут лікувався.

Наталя Степаненко

Пелюстки троянди...

(Закінчення зі стор. 16)

ликих подвижників духовного зростання України і всього світу: керівник Центру „Родовід" Ігор Дідковський, православні священики Олександер Горук, Олександер Барей, Сергій Процький, Віктор Яценко, римо-католицький диякон Станіслав Інжиєвський, студенти Вищої духовної семінарії ім. Йосифа Сліпого Василь Баглей і Олег Леськів, активісти юдейського молодіжного руху „Бней-Акива" Володимир Ваксман і Олексій Красницький, один з керівників Духовного управління мусульман Криму Емір Усейн, керівник Релігійного центру українських буддистів Томаш Фрідман.

В коротеньких текстах-зверненнях вони, мов старозавітні пророки, закликають мирян поставити духовне над матеріяльним і висловлюють віру, що духовно відроджена Україна може мати для людства значення Храму. І немов апостоли, наголошують, що кожна людина повинна починати з себе, бо, як нагадує І. Дідковський, „ти є не те, що ти про себе думаєш чи говориш, – ти є те, над чим працює твій Дух".

Звичайно ж, ця групка небайдужих до Бога молодих людей, при всій їхній порядності і душевній чистоті, замала, щоб можна було вважати її чинником Помаранчевої революції. Проте річ тут в іншому – в тому, що всі вони, значить, відчули Україну як землю, на якій можуть здійснитися великі духовні проєкти, відчули свій народ як носія добра і світла. І хіба Помаранчева революція не підтвердила, що це їхнє відчуття – безпомильне? Хіба ця революція не виявила назовні якоїсь дуже важливої, з погляду всіх без винятку релігій, якости українського народу?

І ще таке: хіба людський світ як світ братерства, як Храм – це тільки вічна утопія, практично недосяжний ідеал? У світі нездійсненних ідеалів було б так само нестерпно жити, як і в тому світі, де ідеали зовсім відсутні. Але, на наше щастя, вони все ще присутні, і це є заслугою і прерогативою всіх світових релігій – всіх без винятку, бо кожна має неповторний досвід, в тому числі містичний, кожна дає своїм послідовникам якісь важливі відповіді на питання добра і зла, життя і смерти. Але ж урешті-решт мусить назріти час, коли всі ці відповіді, одержувані в знаках і символах різних релігій, гармонійно вивищаться до єдности і цим взезагальним духовним піднесенням буде визнана й утверджена єдність людства. Як єдиний Бог, так єдина перед Богом земля, так само єдине людство. Однак єдине саме в духовному розумінні слова. Економічна гльобалізація, яка нібито також означає єдність світу, не тільки може не виявити в собі духовного змісту, але й бути ворожою до нього. В кожному разі, не тяжко уявити, що чисто економічне, утилітарно матеріялистичне з'єднання країн і народів зведеться до нового свавілля над людською душею і Божим даром свободи. Але коли ми будемо духовно-релігійні традиції протиставляти одна одній, то цим протиставленням неодмінно скористається зло.

У згаданій книжці „Троянда світу" Д. Андреєв пише про всесвітній духовний рух, який „поставить своїми найближчими цілями перетворення держави в братство, об'єднання землі і виховання людини ушляхетненого типу", бо „коли старі релігії – пелюстки, то Троянда Світу – квітка: з коренем, стеблом, чашою і всією співдружністю його пелюсток". Вирощуймо цю квітку і українську пелюстку в ній, починаючи з власної душі.

Український економіст – радник урядів УНР і США

До 120-річчя від дня народження Володимира Тимошенка

Український народ, незважаючи на багатовікове поневолення, дав світові економістів-мислителів найвищої проби. До них належить також Володимир Прокопович Тимошенко.

Він народився 12 квітня 1885 року в селі Базилівка на Чернігівщині, в родині заможного селянина. Згодом родина поселилася в Шкотівці Конотопського повіту, замешкала на власному хуторі. У 1895–1902 роках В. П. Тимошенко вчився у реальній гімназії у м. Ромнах на Полтавщині. Після її закінчення вступив до Інституту комунікацій в Петербурзі, а в 1905 році став студентом екологічного відділу петербурзької Політехніки, де вчився до 1911 року.

Серед викладачів економічного відділу Політехніки були видатні професори, зокрема світової слави вчений М. І. Туган-Барановський, який формував не тільки світогляд, але й національні почування свого студента. У часи студій В. П. Тимошенко був членом Української студентської громади в Петербурзі. За це його арештовують і ув'язнюють у тюрму „Крести". Після ув'язнення і військової служби В. П. Тимошенко працював у міністерстві шляхів та у відділі земельних поліпшень при міністерстві хліборобства Російської імперії, брав участь при проєктуванні зрошувальної системи Ферганської області Туркменистану.

У листопаді 1918 року більшовики заарештовують В. П. Тимошенка, після звільнення він виїжджає в Україну. За часів Української Центральної Ради і за Гетьманату займав посаду радника Міністерства торгу і промисловости.

Восени 1918 року була заснована Українська Академія Наук, у складі якої, за програмою М. І. Туган-Барановського, вперше у світі створено Інститут економічної кон'юнктури. Керуючим справами Інституту став В. П. Тимошенко, талановитий вихованець М. І. Туган-Барановського. Він склав плян діяльности Інституту економічної кон'юктури, однак не встиг здійснити, бо у складі української урядової делеґації поїхав на мирну конференцію в Парижі. І склалося так, що В. П. Тимошенко більше ніколи не бачив рідної землі.

Опинившись на еміґрації, В. П. Тимошенко віддав себе науковій праці. Вже в 1919 році він опублікував европейськими мовами два цінні дослідження – „Україна та Росія в їх економічних взаємовідносинах" та „Економічні зв'язки України і Франції". Ці праці арґументували економічну можливість і доцільність самостійної Української держави.

У 1921–1922 роках він працював в університеті у Відні, де написав науковий твір „Картелі і трести", що згодом був опублікований коштом Українського Вільного Університету в Празі. В 1922 році одержав звання доцента УВУ. Весною того ж року він був обраний доцентом Української Господарської академії, а рік пізніше – професором цих українських вищих шкіл на еміґрації.

В. П. Тимошенко викладав економічну політику, зокрема сільськогосподарську політику, промислову політику, курс внутрішньої і зовнішньої торгівлі, про монопольні господарські установи, конкуренцію, гроші, банки, господарську кон'юнктуру. Тоді ж видав університетський підручник „Світове господарство".

Український вчений нав'язав тісні стосунки з европейськими економістами, був членом Слов'янського інституту в Празі, очолював Товариство українських економістів у Чехословаччині. У 1925 році професорська рада Української Господарської академії, за посередництвом чехословацького уряду, вибрала В. П. Тимошенка кандидатом на стипендію Фонду Рокефелера. Одержавши стипендію, вчений з січня 1926 до серпня 1927 року перебував у Корнельському університеті США. Там захистив докторську дисертацію „Ціна пшениці та світовий ринок пшениці".

Повернувшись із США, В. П. Тимошенко весною 1928 року був обраний ректором УВУ, але до своїх обов'язків не приступив, бо знову виїхав до США, де став науковим співробітником Дослідного інституту харчування Стенфордського університету. За дорученням цього інституту їздив у країни Дунайського басейну для вивчення зернових проблем. У тому ж 1928 році українського вченого запрошує на працю Мишиґенський університет в Ен Арбор. У ньому В. П. Тимошенко з 1928 по 1934 рік викладав економічні дисципліни і статистику, зокрема елементи статистичного методу, ділові цикли, підприємницькі аспекти зовнішньої торгівлі. Сферою науково-дослідною були в основному проблеми господарської кон'юнктури, якими В. П. Тимошенко почав займатися ще в інституті кон'юнктури Української Академія Наук і продовжив у Празі в Українському Вільному Університеті та Українській Господарській академії в Подєбрадах.

Це був новий напрям у світовій економічній науці. Саме тому дослідження аграрних циклів, вплив на них сільськогосподарського виробництва не могло не привернути уваги світової наукової громадськости. Тим більше, що це був період глибокої промислової кризи 1929–1933 років і затяжної аграрної кризи.

Підтримуючи зв'язки з Каліфорнійським інститутом, вчений видав там дослідження „Агрикультура Росії і пшенична проблема". Ця праця здобула широкий відгук у науковому світі. Прихильні рецензії з'явилися у США й Европі. Вчений дістав запрошення до Вашінґтону, до праці в департаменті агрикультури. Колишній радник українських урядів став радником федерального уряду США з проблем сільського господарства. На посаді старшого економіста для сільського господарства В. П. Тимошенко за 1934–1936 роки опрацював низку питань аграрного розвитку. Зокрема питання культури бавовни та можливості її застосування до вимог пля-

(Закінчення на стор. 20)

УКРАЇНА І СВІТ

Чикаґський кардинал Ф. Джордж відвідав Україну

Кардинал Ф. Джордж серед студентів УКУ

ЛЬВІВ. – 10-18 травня на запрошення Верховного Архиєпископа Української Греко-Католицької Церкви Любомира кардинала Гузара та ректора Українського Католицького університету (УКУ) о. д-ра Бориса Ґудзяка Україну відвідала делеґація Чикаґської архиєпархії Римо-Католицької Церкви на чолі з Архиєпископом кардиналом Френсісом Джорджем.

10 травня гостей зустрів Владика Любомир. Наступного дня Владика Френсіс завітав до УКУ, де зустрівся з представниками ректорату цього закладу і виступив на короткій прес-конференції. Зокрема він сказав: „Це моя перша візита в Україну. Однією з причин, чому я приїхав до вас, є моє бажання відвідати Український католицький університет, адже в Чикаґо діє спеціяльна фундація, яка намагається, наскільки це можливо, допомагати вам. Ваш університет успішно розвивається і, я впевнений, цей розвиток триватиме й надалі. Я хочу з вами ближче познайомитися, щоб поділитися враженнями з вірними в Чикаго. Я також хочу ближче познайомитися з вашою Церквою, відвідати моїх братів-єпископів у Львові та Києві, взяти участь у прощі до Унівського монастиря".

12 травня високий гість взяв участь в Архиєрейській Літургії в архикатедральному соборі св. Юра у Львові. Цю Літургію, яку очолив Патріярх Любомир, було відслужено за упокій Святішого Отця Івана Павла II – в сороковий день від дня його смерти. В кінці Літургії кардинал Джордж сказав, що для нього є великою приємністю брати участь в молитві за упокій душі Папи, який „був справжнім містиком, людиною молитви і у своєму серці завжди бажав обняти весь світ".

Ділячись своїми думками з приводу значення понтифікату покійного Святішого Отця, кардинал відзначив: „Іван Павло II переродив папське служіння. Він прагнув у дусі Другого Ватиканського собору не просто міняти Церкву, а зробити це для того, щоб вона змінювала світ. Я впевнений, що цей образ служіння і світової місії збережеться й надалі. Адже новий Папа поділяє таке бачення. Це людина, яка глибоко вкорінена в історії і має її богословське розуміння. Папа переконаний, що одне з важливих завдань Церкви – зберігати людську цивілізацію. Я думаю, що він більше уваги звертатиме на питання секуляризації Заходу. Всі католики очікують від Папи, що він буде непохитним наслідником св. Петра і утверджуватиме нас у вірі".

Оскільки ректор УКУ о. д-р Борис Гудзяк представив кардинала Джорджа як одного з найглибших інтелектуалів Католицької Церкви, у присутніх виникло запитання, чи, бува, він не стане новим керівником Священної Конгрегації у справах віровчення, яку донедавна очолював теперішній Папа. Кардинал скромно і з почуттям гумору відповів: „Кардинал Рацінгер, теперішній Папа Бенедикт XVI, є глибшим інтелектуалом і сильнішим богословом, ніж я, тому, думаю, він мене не призначить на цю посаду".

Того ж дня,12 травня, кардинал Джордж виголосив в УКУ доповідь на тему: „Розвиток Церкви після Івана Павла II та значення і роля католицького університету у цьому процесі". На думку кардинала, саме такі освітні центри повинні бути місцем, де б тривали пошуки нових способів вираження віри в сучасній культурі. Після лекції доповідач відповів на запитання присутніх. Після обіду він відвідав Львівську духовну семінарію Святого Духа. 13 травня Архиєпископ Чикаґський відслужив Літургію в Римо-католицькій катедрі Успіння Пресвятої Богородиці.

14 травня у рамках Молодіжної пішої прощі до Святоуспенської унівської лаври, яка відбувалася з нагоди празника Ікони Унівської Богоматері, у м. Перемишлянах (поблизу Львова) відбулися урочистості на честь блаженного священномученика Омеляна Ковча (отець Омелян був парохом у Перемишлянах і саме там здійснив свій християнський подвиг). Гостями свята була делегація Чикаґської архиєпархії Римо-Католицької Церкви на чолі з Владикою Френсісом Джорджем.

Патріярх Любомир та всі присутні зустріли учасників прощі біля парафіяльного храму Святого Володимира та Блаженного Омеляна. Глава УГКЦ у своєму слові передусім подякував мешканцям Перемишлян за гостинність, а тоді підкреслив, що блаженний Омелян – це справжня прикраса міста. Його життя – приклад служіння Богові й ближнім.

Відтак у храмі відбувся Молебень, який відслужив Владика Юліян Ґбур. З проповіддю до присутніх звернувся кардинал Джордж, наголосивши, що приклад життя блаженного Омеляна вчить нас не боятися, адже завжди з нами – Господь. Після Молебню Глава УГКЦ поблагословив учасників прощі мощами блаженного Омеляна, які зберігаються на престолі храму. Згодом прочани вирушили до Унівського монастиря.

Проща завершилася 15 травня Архиєрейською Божественною Літургією, яку у співслужінні з кардиналом Джорджем, Владиками Софроном (Мудрим), Міланом (Шашіком) та Ричардом (Семінаком) відслужив Патріярх Любомир.

16 травня делегація Чикаґської архиєпархії відлетіла до Києва. Того ж дня вони оглянули церкву Святої Софії, а на наступний день відвідали місця будівництва Патріяршого собору Воскресіння Христового УГКЦ, Києво-Печерську лавру та Святомихайлівський собор.

Влодко Хіцяк

Під час прощі у Святоуспенській униевській лаврі.

Український...

(Закінчення зі стор. 19)

нування структури американського сільського господарства.

Як добрий знавець европейських економічних відносин, В. П. Тимошенко в січні-липні 1936 року підготував для уряду США доповідь „Уклади міжнародних торговельних договорів протягом 1934-1936 років та їх вплив на американське сільське господарство". З того приводу в 1937 році В. П. Тимошенко зробив доповідь у Стенфордському університеті, в якому він став постійним науковим співробітником. Перейшовши на пенсію в 65 роки, вчений залишився активним працівником в інституті на посаді консультанта.

Найвидатніші наукові досягнення В. П. Тимошенка пов'язані з випрацюванням теорії аграрних циклів, що було творчим розвитком новаторських ідей М. І. Туган-Барановського. Відомий американський економіст Е. Гансен, проаналізувавши наукові праці В. П. Тимошенка, відзначив, що вони є найкращими з проблем аграрної економіки.

Великою науковою заслугою В. П. Тимошенка є доведення зв'язку циклічних коливань у сільському господарстві з промисловими циклами. Це дістало назву в економічній науці „індекс Тимошенка", який, до речі, підтверджується і економічним розвитком України на сучасному етапі, що довели українські економісти. Це означає, що наукова спадщина В. П. Тимошенка актуальна і для сьогодення, вона повинна бути використана при моделюванні української економічної перспективи.

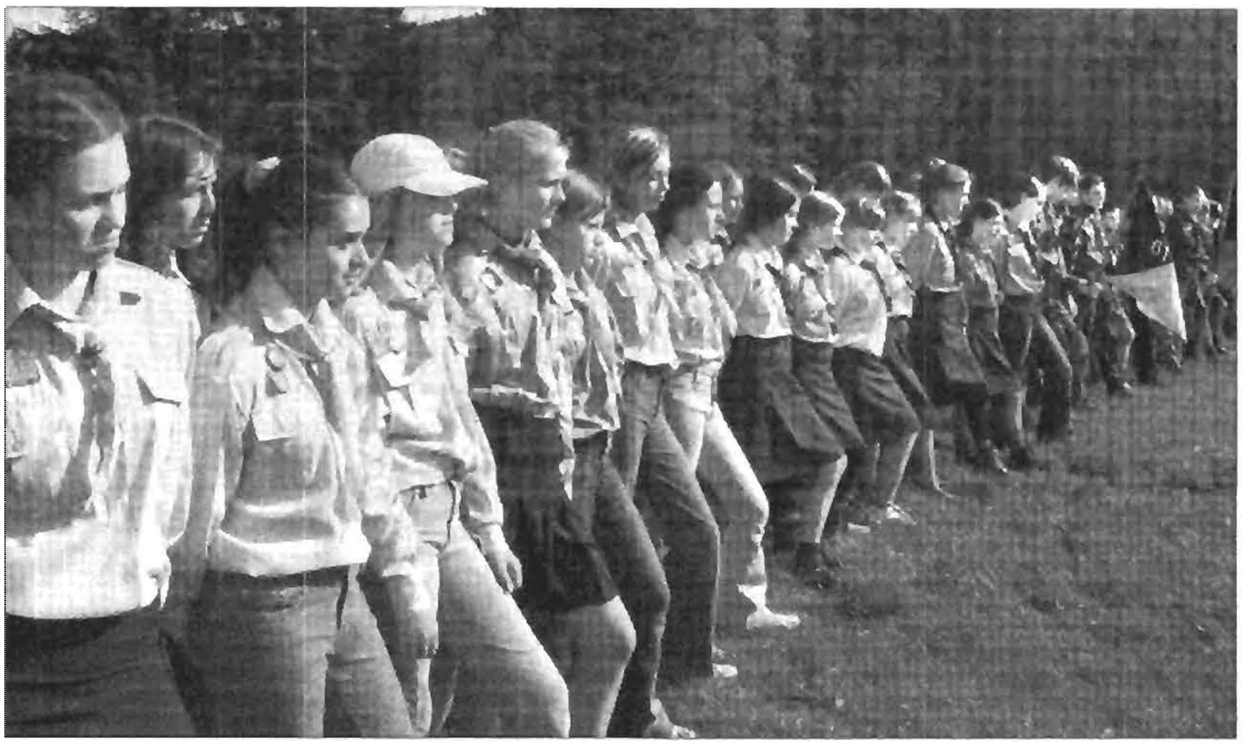
В. П. Тимошенко був членом Американської статистичної асоціяції, Американської економічної асоціяції, Міжнародного економічного товариства, Королівського економічного товариства в Лондоні та ін. На наукових сесіях цих товариств виступав з ґрунтовними науковими доповідями.

Але завжди жив долею України, брав активну участь в українських наукових організаціях у США. У 1948 році був обраний дійсним членом НТШ в Ню-Йорку, в 1952 році став Почесним членом Товариства українських інженерів, в 1954 році В. П. Тимошенка обрано Почесним президентом Українського технічного інституту в Ню-Йорку, був головою секції Української Вільної Академії Наук.

Помер В. П. Тимошенко в 1965 році у Менло Парк (Каліфорнія), не дочекавшись Незалежної України, мовою якої говорив на смертному ложі, як про це згадує відомий економіст Богдан Винар. Українська держава повинна гідно вшанувати свого рідного сина. У контексті українсько-американських взаємин його діяльність є унікальною, бо вона розгорталася не тільки в царині економічної науки, але й практики на користь України і США. Про це має знати українська і американська громадськість, бо діяльність В. П. Тимошенка – це міцне підґрунтя взаєморозуміння України і США.

Степан Злупко,
доктор економічних наук,
Заслужений діяч науки
і техніки України, Львів

Пластове свято весни відбулося у Прикарпатті

Учасники Свята Весни в Левурді

ЛЕВУРДА, Львівська обл. – Традиційно, в першій половині травня, пластуни вшановують патрона всього Українського Пласту – святого Юрія. І роблять це під час Свята весни – триденного таборового збору. Цим заходом, одночасно, перевіряють готовність до літнього таборування. Цього року таку зустріч пластуни Самбірської станиці (Львівщина) організували не лише для дітей і юнацтва свого осередку, а й для юних членів Пласту Рудок і Борислава 6-8 травня в урочищі Левурда на Старосамбірщині, де побували 72 особи.

Погодні умови були не найкращими, однак це не завадило проведенню теренового змагу, різноманітних конкурсів і спортивних змагань, духовних бесід, веселих ватр. За підсумками свята кращою була визнана Станиця Борислава. 7 травня Левурду відвідали самбірські новачата, для яких це була перша захоплююча справжня пластова мандрівка.

Після Свята весни пластуни з Самбора розпочали готуватися до курінних мандрівних таборів, які відбудуться 11-17 липня. Завершаться табори у с. Сприні, де було створено УГВР.

Юрій Леськів
Фото автора

IV фестиваль українців Татарстану

НИЖНЄКАМСЬК, Росія. – Українська організація „Вербиченька" протягом 10 років вносить свій вклад у розвиток і збереження української культури на теренах Татарстану. За цей час вона стала однією з найактивніших національних громад в республіці й у всій діяспорі Росії. З ініціятиви товариства, яке очолює Євген Савенко, було започатковано проведення щорічних фестивалів українців Татарстану, який за останні роки облетів усі українські громади республіки. В 2002 році він мав назву „Обніміться ж, брати мої" і був присвячений пам'яті Т. Шевченка, в 2003 р. – „Сорочинський ярмарок", минулого року – „Де є українці, там є й Україна" в столиці Татарстану – Казані.

Цього року фестиваль знову повернувся до гостинного Нижнєкамська. В ньому взяли участь земляцтва сусідніх республік: Димитровграда Ульяновської області (голова Майя Клокова), Іжевська, Республіки Удмуртія (голова Сергій Мартинюк), Йошкар-Оли Республіки Марій-Ел (голова Василь Сандульський).

15 травня нижнєкамський Український культурний центр (на базі школи ч. 32) широко відчинив двері назустріч IV українському фестивалеві „Ми матір називаємо святою", який було присвячено всесвітньому Дню матері і відзначенню Перемоги над фашизмом.

Відкрився фестиваль гимном України у виконанні хору „Вербиченька". З вітальним словом звернулася до присутніх заступник голови адміністрації Нижнєкамська Ільсія Мєзікова. Вітання від Посольства України в Росії передав заступник керівника торгово-економічної місії в Приволзькому федеральному окрузі Михайло Тульський. Почесними гостями фестивалю були представники УВКР Ігор Козловський та Ростислава Стасишина з Києва, голова Всеукраїнського жіночого товариства імені Олени Теліги, заступниця голови Національної Ради жінок України Ольга Кобець. Вони привезли привіт з далекої України, вітання і почесні грамоти від голови УВКР Михайла Гориня, книжки від Фундації імені О. Ольжича, яку очолює останній Президент України в екзилі Микола Плав'юк. Творчі колективи яскравим калейдоскопом змінювали один одного на сцені, пропонуючи глядачам свої програми. Димитровградські „Краяни" показали чудову мінівиставу „Лісова пісня", неповторним був виступ Ірини Єфремової з Йошкар-Оли, вразила задушевністю й щирістю іжевська „Громада". Сльози стояли в очах глядачів, коли Ольга Басів з Казані виконала Симоненкові „Лебеді материнства" і „Степом, степом" А. Пашкевича і М. Негоди. Вітанням пролунав у виконанні набережночовнинської „Батьківщини" гимн Татарстану.

На завершення фестивалю керівники всіх колективів-учасників вийшли на сцену. Кожен мав змогу звернутися до присутніх. Всім були вручені почесні грамоти, пам'ятні медалі фестивалю, квіти, яскраві святкові буклети, книги для бібліотек від товариства „Вербиченька". Фестивальний день завершився бенкетом, обміном адресами та сподіваннями на нові зустрічі.

Після свята київська делеґація продовжила знайомство з товариством „Вербиченька", оглянула експозицію культурного центру, бібліотеки, матеріяли шкільної кляси і молодіжного центру. Наступного дня гості знайомилися з Нижнєкамськом, відвідали православні храми міста. Тепло прийняв делеґацію імам-мухтасіб нижнєкамської соборної мечеті Раміль-Хазрат, який передав татарському культурному центру в Києві подарунок з історичної Батьківщини. Київські гості побували з візитою у Набережних Човнах, познайомилися з працею української громади „Батьківщина", де їх тепло приймали земляки на чолі з депутатом Державної ради Татарстану Михайлом Кулішем. В Казані делеґацію зустрів голова казанської української громади Володимир Любченко. Відбулася зустріч з керівниками національного руху республіки, представниками громадськости столиці.

Людмила Найденко

Хор товариства „Вербиченька"

Пленарне засідання видавництва „Літопис УПА" відбулося в Канаді

ТОРОНТО. – 6 травня в приміщенні УНО відбулося пленарне засідання видавництва „Літопис УПА", у якому взяли участь 18 членів видавничого комітету, гості Христина Котляр зі США та Наталя Солтис з України. Відповідальний редактор проф. Петро Потічний у звіті подав пляни на найближчий час, в які входить підготування дев'яти нових томів серії „Літопис УПА". У минулому році видавництво відзначило 30-ліття видавничої діяльности, протягом якої було видано 41 томів основної серії, 7 томів нової (київської) серії та 6 томів в серії „Бібліотека 'Літопис УПА" і том „Повстанські могили". Видавництво щиро дякує усім фундаторам, меценатам, жертводавцям за їхню підтримку у збереженні історичної пам'яті боротьби УПА за державність України для майбутніх поколінь. Усіх бажаючих придбати видання або підтримати видавництво, просимо звертатися на адресу: „Litopys UPA", P.O. Box 97, Stn. „C", Toronto, ON, M6J 3M7, CANADA.

Микола Кулик

Учасники пленуму (сидять зліва): Микола Кулик, П. Потічний, Лев Футала, Параскевія Грицай, Юліян Котляр; (стоять зліва): Іван Росіл, Микола Кошик, Роман Кулик, Петро Мицак, Михайло Міус, Омелян Цилюпа, Осип Жигар, Богдан Пасічник, Микола Зінько, Степан Шпак, Михайло Бохно, Наталія Солтис.

Осип Мороз. „Думки, концепції, дії"

Під таким заголовком появилася у видавництві „Аркадо" в Києві книжка Осипа Мороза. Це друге, доповнене видання. Упорядники: Юрій Саєнко – доктор економіки і соціології, та Петро Парипа – журналіст. Книжка має 140 сторінок друку і вміщає 22 розділів, де зібрано публікації та документи, що стосуються України. Ця вже шоста з черги книжка д-ра О. Мороза представляє широкий діяпазон думок автора. Використано витяги з ділового листування, газетні матеріяли, уривки з виступів, інтерв'ю тощо. Викладені думки поєднано ідеєю створення української модерної нації на засадах збереження і примноження її інтелекту.

У передмові Генадія Миронюка, експерта Верховної Ради України „Думки різних літ про Україну та українців, людини, яка намагається нас зрозуміти" подано думки з різних ділянок знань, політології, економіки, менеджменту, футурології, соціології, педагогіки та суспільствознавства.

Головний стрижень усіх праць д-ра О. Мороза – людина в Україні як частина цілісности, в першу чергу – як частина держави. О. Мороз вже 24 рази відвідав Україну – не як турист, а як викладач в університетах Києва і інших міст України, перебуваючи там по кілька місяців. Автора захоплює технологія. Він вважає, що Україна, крім збіжжя і інших харчових продуктів, повинна експортувати також нові технологічні вироби, машини тощо. Такі думки про сучасне і майбутнє України дозволяють авторові порозумітися з університетською молоддю, бо „молодь хоче знати, що буде завтра". Вивчати історію добре тоді, коли молодь має програму на майбутнє.

Основні погляди автора викладені в розділі „Гарячі думки". Бажання бути частиною „світу" і залишитися окремою нацією характеризує сьогодення. Традиційний консервативний погляд є в конфлікті з іноваційним. Інтелектуальні і психологічні ресурси стали важливіші за матеріяльні.

Світові спільноти потребують переоцінки понять. Здорова громадськість, її розбудова і прогресивний розвиток значною мірою залежить від ефективности керівництва. Українці творять українську модерну (сучасно-якісну) націю, яка створила національно-політичний провід – державну владу. Розвиток добробуту і безпека України – пріоритети для всіх державних структур.

Менталітет українця має велику дозу наставлення „проти", а в жовтні, листопаді і грудні 2004 році на Майдані Незалежности в Києві прийняв нове наставлення – „за". Українське місто, українські студенти, сукупний український інтелект стали у проводі формування модерної нації і держави.

В Україні мають відбутися колосальні зміни, в університетських залях йде іноваційний процес, твориться нове знання. Різні структури і їх цілі вимагають переоцінки-самоаналізу і вміння поборювати опір до змін. Перехід до демократичної держави забере час.

В книжці подано бібліографію друкованих праць автора, а також 76 прізвища, осіб, які подають свої оцінки праць автора. Наприклад, Ігор Юхновський, академік НАНУ, народний депутат України: „д-р Осип Мороз – це великий і відданий друг незалежної України. До його слів не тільки треба прислухатися, а й взяти їх на озброєння". Іван Куліченко, міський голова Дніпропетровська: „Новітні знання і технології повинні стати здобутком талановитого і працьовитого українського народу. І сьогодні, безпосередньо з Вашою допомогою, це завдання стає реальністю".

Книжку можна придбати в її автора. Адреса: Dr. Osyp Moroz, 102 Steven St. Kerhonkson, NY 12445-2940.

Д-р Роман Барановський,
Кергонксон, Н. Й.

Американські навчальні програми для українців: програма „SABIT"

Фундація „Україна-США" – неприбуткова неурядова організація, заснована в 1991 році з метою сприяння демократичному розвитку, заохочування ринкових реформ та зміцнення прав людини в Україні. Для сприяння економічному розвиткові між Україною та США Фундація видає часопис „Потенціял". Вміщуємо уривок статті Ірини Калиниченко з ч. 2 (4) цього журналу за 2004 рік.

Програма „Sabit" (Special American Business Internship Training), програма спеціяльного американського підприємницького стажування, сприяє доступові до ринку та економічному розвитку в країнах Евразії – Молдові, Україні, Білорусі, Росії, Вірменії, Грузії, Азербайджані, Таджикистані, Туркменистані, Казахстані, Киргизстані і Узбекистані. Україна посідає друге місце за кількістю учасників.

Суть програми полягає в тому, щоб надати фінансову підтримку американським компаніям, зацікавленим у встановленні партнерських зв'язків, обміні професійним досвідом з подібними організаціями в країнах Евразії, для стажування осіб та груп з цих країн в американських організаціях.

Це унікальна можливість для українських спеціялістів, як представників однієї з країн-учасниць, придбати необхідну технічну допомогу і досвід управління організацією, встановити мережу партнерів та налагодити систематичне спілкування, будувати партнерські стосунки з компаніями та неприбутковими організаціями зі Сполучених Штатів у конкретних сферах. А що думають американські компанії про стажування українських спеціялістів в їхній організації за програмою „SABIT"? Українська Федеральна Кредитна Спілка (УФКС) (раніше відома під назвою Рочестерська Українська Федеральна Кредитна Спілка з головним бюром у Рочестері, штат Ню-Йорк) – організація, що має досвід праці зі стажистами „Sabit" з України, яких вона запрошувала протягом останніх 10 років. УФКС – одна з найдавніших фінансових установ у Сполучених Штатах, що протягом останніх 50 років надавала україно-американській громаді Рочестеру мережу зберігальних та інвестиційних послуг. УФКС відігравала і продовжує відігравати головну ролю у русі кредитних спілок в США і Україні. Коли Україна отримала незалежність у 1991 році, керівники УФКС Мирон Баб'юк, Володимир Пилипенко і Тамара Денисенко поїхали до України допомагати рухові кредитних спілок.

У цей же час УФКС зайняла провідну позицію у стрімкому зростанні руху кредитних спілок в США. В 90-их роках Мирона Бабюка було обрано головою ради директорів Української Національної Асоціяції Кредитних Спілок, яка об'єднувала 28 окремих спілок у Сполучених Штатах із загальною кількістю членів понад 60,000. Тамару Денисенко було обрано скарбником Світового Конгресу Українських Кредитних Спілок, який представляв кредитні спілки в Сполучених Штатах, Канаді, Австралії і Україні. Пізніше її обрали президентом Рочестерського відділу Нюйоркської ліґи кредитних спілок, в яку входило 47 місцевих кредитних спілок, і на посаду голови ради Української Національної асоціяції кредитних спілок.

На даний час Українська Федеральна кредитна спілка – це міцна, шанована і успішна фінансова організація, яка піклується потребами своїх членів і громади. УФКС виділяє тисячі долярів кожного року на рекляму та підтримку великої кількости різноманітних молодіжних, професійних, мистецьких організацій, а також організацій ветеранів та людей похилого віку в громаді. „Люди, які допомагають один одному" – така кооперативна філософія цієї кредитної спілки.

Для того, щоб краще зрозуміти, як завдяки програмі „SABIT" будуються взаємодовіра і співпраця між американськими і українськими компаніями, ми взяли інтерв'ю у Тамари Денисенко, Генерального директора Української Федеральної Кредитової спілки.

– Як ви дізнались про програму „Sabit" і що спонукало вас подати заяву на фінансування перебування стажистів у вашій організації?

– З початку 1990-их я мала змогу працювати з трьома „SABIT"-стажистами в нашій організації. Коли Україна стала незалежною, моя кредитна спілка, на той час Рочестерська Українська федеральна кредитна спілка, разом з Українською Національною асоціяцією кредитних спілок брала участь у Світовій раді кредитних спілок. Програма спонзорувалась Американським агентством міжнародного розвитку з метою відродження руху кредитних спілок в Україні. Як професіонал у сфері кредитних спілок і одна з засновників комітету міст-побратимів Полтава-Ірондеквойт я кілька разів подорожувала по Україні, щоб поширювати філософію кредитних спілок, надавати технічну допомогу і встановлювати побратимські взаємини з Полтавою.

– Скільки стажистів програми „SABIT" працювали у вашій організації? Чи мали ви на меті запросити конкретних, відомих вам осіб, чи офіс програми „SABIT" допоміг вам підібрати таких спеціялістів?

– Ми вже мали трьох дуже успішних стажистів, і перші двоє були для нас відібрані. Першим приїхав до нас 11 років тому Андрій Оленчик з Тернополя. Я вважаю, що його досвід з УФКС допоміг йому краще зрозуміти ту велику кількість економічних і соціяльних надбань, яку кооперативний сектор фінансових послуг міг би запропонувати українцям на місцевому рівні. Після повернення в Україну Андрій багато років працював у Національній асоціяції українських кредитних спілок (НАУКС), допомагаючи встановлювати кредитні спілки в різних реґіонах України. Він також працював директором першого навчального центру кредитних спілок в Києві. На даний час він живе в Києві і працює на державній посаді, підтримує розвиток кредитних спілок в Україні.

Наш другий стажист приїхав до нас у 1995 році. Сам з Тернополя, Владислав Гончаренко навчався, а потім жив і викладав у Полтаві. Він зацікавився рухом кредитних спілок після того, як прочитав інтерв'ю зі мною у місцевій Полтавській газеті у 1992 році. Під час свого перебування в Рочестері Славко мав нагоду особисто побачити філософію кредитної спілки в дії. Він брав участь у різних подіях, організованих Лігою Кредитних спілок штату Ню-Йорк, і відвідав інші місцеві українські та американські кредитні спілки. Після повернення до Полтави і зміцнював кредитну спілку в Полтаві. Він також брав активну участь у Національній асоціяції українських кредитних спілок, був зайнятий у проєкті з розвитку Канадської кредитної спілки і опублікував свої погляди і досвід роботи з кредитними спілками, як структурами фінансового кооперування.

Останньою стажисткою була Ольга Климко, яка приїхала до Рочестеру з Полтави восени 2003 року. Я знала Ольгу протягом багатьох років, і ми стали подругами і непохитними прихильниками покращення міжнародних стосунків між США і Україною завдяки проєктам громадської співпраці, таким, як міста-побратими Полтава-Ірондеквойт. Вона працює на катедрі міжнародної економіки в Полтавському університеті споживчої кооперації України, де викладає підприємництво і міжнародні фінанси.

Ольга також заснувала кредитну спілку в Полтаві і почала писати і видавати статті на тему розвитку кредитних спілок і кращих підходів до управління бізнесом. Ольга сприяє розвитку надання послуг кредитних спілок глухим мешканцям Полтави, як один із засобів самодопомоги. Ми працювали разом протягом багатьох років над допомогою сиротам та малозабезпеченим у Полтаві для розкриття їхнього потенціялу завдяки різним навчальним проєктам і проєктам гуманітарної допомоги.

– Якими є надбання вашої організації в результаті стажування спеціялістів за програмою „SABIT"?

– Одним з досягнень нашої кредитної спілки було розуміння, що, надаючи належний приклад, ми допомогли підвищити престиж і розвиток зростаючої системи кредитних спілок в Україні. Нашою метою було показати ту кількість соціяльних, фінансових і громадських переваг, яку кредитні спілки, як структури фінансового кооперування, могли запропонувати своїм членам, чи то в США, чи в Україні. Гасла кредитної спілки – „Люди, які допомагають один одному" і „Не заради прибутків, не заради благодійництва, але заради послуги" – можуть жити і в Україні. Програма „SABIT" допомогла нам фінансово, сплативши за міжнародний переліт учасників, а також виплачуючи стипендію стажистам на проживання і харчування. В недавньому минулому працівник програми „SABIT" Бенджамін Чапман дуже ефективно сприяв організації стажування Ольги Климко.

– Яку пораду ви можете дати українським спеціялістам, які зацікавились можливістю стажування в американській організації за підтримки програми „SABIT"?

– Треба покращувати навички знання англійської мови, бути спроможним провести більше, ніж 3 місяці без родини, бути сповненим ентузіязму і відкритим до нових ідей і спроб. Раджу стажистам познайомитись з громадою – з її історією, людьми, громадськими подіями, керівниками. І нехай вас не засмучує, якщо по поверненню в Україну ваші колеги та знайомі не будуть настільки ж оптимістично сприймати і впроваджувати ваші ідеї, методи і заходи, яких ви навчились. Будьте готові спокійно і виважено пристосовувати ваші нові знання до існуючих реалій життя вдома. Це принесе користь і вам, і Україні.

Тамара Денисенко (зліва) і Ольга Климко

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Його музика житиме завжди

Михайло Вербицький народився 4 березня 1815 року в селі Явірник Руський, неподалік Перемишля. Батько Михайла, також Михайло, національно свідомий греко-католицький священик, мав великий вплив на сина, закодувавши у його душі глибоку духовність, любов до музики і до людей. На жаль, щасливе дитинство тривало недовго. Коли Михайлові було 10 років, помер його батько залишивши сиротами Михайла і молодшого сина Володимира. Хлопців узяв до себе перемиський єпископ Іван Снігурський (1784-1847). Він був людиною високоосвіченою, шляхетною, знавцем і великим шанувальником музики.

Навколо єпископа І.Снігурського у Перемишлі зформувався культурно-освітній осередок, що мав великий вплив на національне відродження і розвиток культури в Галичині. У 1828 році за старанням єпископа Снігурського постала при катедральному соборі в Перемишлі перша музична школа. Для катедрального хору єпископ І.Снігурський спровадив з Чехії визначного педагога і дириґента Алоїза Нанке. Для вжитку школи та хору єпископ І. Снігурський придбав музичні твори Дмитра Бортнянського, Максима Березовського. Під керівництвом Алоїза Нанке, Вікентія Версанія, Францішка Лоренца та Людвиґа Седляка Михайло Вербицький здобув глибокі музичні знання.

В 1833 році М. Вербицький стає учнем Львівської греко-католицької духовної семінарії. Бере активну участь у громадсько-культурному житті, з захопленням співпрацює з музичними групами. У 1838 році М. Вербицький одружився, однак вже наступного року його дружина померла, залишаючи немовля, сина Івана, на чоловікових руках. М.Вербицький змушений був залишити семінарію і музикою заробляти на життя.

За порадою єпископа Івана Снігурського, у 1846 році М.Вербицький повертається до Перемишля – на посаду канцеляриста при перемиській консисторії. Він наново налагоджує зв'язки з багатьма громадсько-культурними діячами, цікавиться творчістю Тараса Шевченка, Івана Котляревського, Григорія Квітки-Основ'яненка, Ю. Федьковича, Івана Гушалевича, композиторів – Вебера, Бетовена, активно включається в театральний рух, плідно співпрацює з засновником українського театру в Галичині Іваном Озаркевичем. Восьмого червня 1848 року, вперше в Галичині, аматорська театральна група з Коломиї, створена І.Озаркевичем і М. Вербицьким, поставила українською мовою перероблену І. Озаркевичем п'єсу „Наталка Полтавка" Івана Котляревського під назвою „Дівка на виданню, або На милування нема силування". Цю виставу було повторено 26 жовтня у Львові для учасників з'їзду української інтеліґенції, що започаткувало публічні українські театральні вистави у Львові. В листопаді 1848 виникає аматорський театр в Перемишлі. М.Вербицький компонує музику до театральних п'єс, пісенні та хорові композиції на слова відомих українських поетів. В 1848-1849 роках перемиський театр поставив 15 драматичних п'єс, до яких музику скомпонував Михайло Вербицький.

Попри інтенсивну працю в консисторії, в театрі та постійне компонування, М.Вербицький поновлює богословські студії в Перемиській духовній семінарії, закінчує їх і в 1850 році приймає священичий сан. В 1850-1852 роках священикує в Завадові біля Яворова, в Залужі на Яворівщині, в селі Стрілки біля Старого Самбора. В 1856 році обіймає парафію в селі Млини неподалік міста Ярослава, де в біді і злиднях жив, працював і творив до кінця свого життя. Там наперекір складній особистій долі, творить музичні шедеври, що ставлять його на перше місце серед композиторів-професіоналів і основоположників української професійної музичної культури в Галичині.

У 1863 році в львівському журналі „Мета" було надруковано вірш Павла Чубинського „Ще не вмерла Україна", який фактично був закликом до української молоді боротися за свободу українського народу, за суверенну Українську державу. Прочитавши цей вірш, о.Михайло Вербицький компонує до нього величаву і могутню музику. Пісня дуже скоро стає популярною по всій Україні, а в 1918 році уряд Української Народної Республіки офіційно визнає її державним гимном.

Коли у 1864 році у Львові було відкрито народний театр „Руська Бесіда", о. М. Вербицький віддав артистам раніше написані музичні п'єси і почав з великим ентузіязмом писати нові. В музичній спадщині о. М. Вербицького є понад 20 музично-сценічних творів, 12 оркестрових рапсодій на українські теми, 8 симфоній-увертюр, понад 30 літургійних хорових творів, Служба Божа для змішаного хору, окремі частини Служби Божої.

В зимову ніч 7 грудня 1870 року Господь покликав до себе співучу душу свого вірного і ревного священика о.Михайла Вербицького. Тіло його похоронили у скромній могилі на цвинтарі в селі Млини, біля церкви, в якій служив. Щойно в 1934 році, з ініціятиви і за кошти львівського товариства „Боян" та односельчан композитора, поставлено невеликий кам'яний надгробний пам'ятник. У 1938 році за стараннями того ж львівського товариства „Боян" та музичного товариства ім. Миколи Лисенка на могилі о. М. Вербицького побудовано кам'яний пам'ятник у вигляді ліри, реставрований в 1995 році. До 190-річчя композитора, заходами Львівської обласної адміністрації, з благодійних внесків багатьох організацій, підприємств, державних і церковних установ і окремих громадян Львівщини над пам'ятником споруджено криту каплицю-пантеон.

Врочисте відкриття і посвячення каплиці-пантеону відбулося 12 квітня 2005 року, з участю Президента України Віктора Ющенка.

Анізія Путько-Стех

Про що розповідають сучасникам архівні світлини?

ЧИКАҐО. -Перед нами – світлина товариства музейників. Усі вони зібралися, щоб відсвяткувати 80-ліття від дня народження д-ра Мирослава Сіменовича. Ця подія відбулася 16 лютого 1965 року. Кожен з добродіїв, зображений на цій світлині, залишив по собі добру пам'ять в громаді. Отже, стоять: І. Бараник, д-р. І. Боднарук, д-р. Р.Верес, О.Ганкевич, І.Красник, А.Антонович, А. Засадний, І.Витанович, Тимцюра; сидять: І. Мула, П.Турула, І.Ліщинська, д-р М. Сіменович, Ю. Назаревич, А.Кущинський, Д. Бурштинська.

Ким же була ця шанована в громаді людина – д-р Мирослав Сіменович?

Д-р М. Сіменович був засновником, фундатором і почесним президентом Українського Національного Музею в Чикаго. Українське лікарське товариство а Америці також завдячує своєму створенню д-рові М. Сіменовичу. В 1933 році він прийняв головування над українським павільйоном на світовій виставці „Століття проґресу", що відбулася в Чикаґо, був почесним головою Ради Гетьманського Руху. В 1949 році був головою УККА, почесним головою Ліги американців українського походження в Америці. Він прожив 82 роки, з них 60 – у Чикаго.

Народився Мирослав Сіменович в Чернівцях на Буковині. Батько Мирослава, священик з села Стриганці Товмацького повіту, був відомим громадським діячем XIX століття в цьому краї. Мирослав закінчив німецьку середню школу в Чернівцях і відслужив військову службу.

У пошуках своєї долі, в 1907 році виїздить до Америки, зупиняється у Чикаго у свого кузина, який працював лікарем. Мирослав вирішує вивчати медицину. В 1912 році отримує диплом лікаря. Одружується з ірляндкою і разом виховують двох синів і доньку.

Проживаючи в Америці, постійно цікавився подіями, що відбувалися в Україні. При першій можливості, після закінчення Першої світової війни, перевозить своїх батьків до Чикаго, а сам повертається на якийсь час в Европу, яка кипіла політичним життям. У 1917 році, після проголошення ЗУНР, розпочинає працю для української справи, використовуючи при цьому свої особисті контакти з визначними американськими діячами, що жили і працювали у Франції та Англії. Тісно співпрацював з Євгеном Петрушевичем, тодішнім президентом ЗУНР.Розчарований поразкою української революції, надхнений ідеями монархізму, повертається до Америки, де з перших днів береться до організації громадсько-політичного життя в Чикаґо серед українців. Про події того часу розповідають сторінки часопису „Січ", що видавався у Чикаго в 20-их роках минулого століття. М. Сіменович очолює гетьманський рух, стає організатором „Січі", купує будинок для неї в українській околиці. Про діяльність цієї організації писали газети в Америці і Канаді. Вона мала українські уніформовані військові відділи, самаритянську службу, летунські відділи і навіть власні літаки (преса, фотографії, документи зберігаються в архіві музею).

Д-р М. Сіменович, оцінивши ситуацію, що складалася в світі в цілому, розуміє потребу створення нових українських організацій, які б взяли на себе обов'язок прийняття емігрантів, що перебували у Німеччині та інших державах Европи.Так народилася ініціятива створення ЗУДАК-у та УККА.

Д-р М. Сіменович активно допомагає у спроваджуванні нових українських еміґрантів з Европи, що перебували в таборах Ді-Пі. Він також жваво підтримав задум кількох завзятих ідеалістів збудувати в Чикаго Український Музей. Основоположниками його стали д-р М.Сіменович, О. Ганкевич, Ю. Каменецький та О. Городиський. Перші музейні збірки започаткував Олекса Ганкевич в 1952 році, зберігаючи їх у Пластовій домівці. В 1953 році тимчасово було створено Музейну курію, яка опрацювала Статут, скликала загальні збори, на яких президентом музею було обрано д-ра Сіменовича.

14 серпня 1955 року під музей було придбано триповерховий будинок на вулиці Чикаго. Його вартість становила 21.000 дол. Д-р М. Сіменович зробив перший внесок - 5.000 дол. та підписав позику на 10.000 дол., яку зобов'язався сплатити. Решту 6.000 дол. мали скласти члени музею та українська громада. За власні кошти він відновив музейні кімнати і фасад будинку, придбав потрібні меблі та інвентар, виплачував платню секретареві, що становила 130 дол. на місяць. Його приватні збірки, цінні книжки, фотографії, родинний архів були передані музеєві як експонати. Він жив музеєм, намагаючись залучити якнайбільше людей до співпраці. Він був великим українцем, кожен культурний почин у громаді знаходив у ньому свого добродія; це пожертви на НТШ-А та на купівлю будинку СУМ-у, на Пластову домівку та видання монографії про гетьмана П. Скоропадського, на перші числа журналів „Екран" та „Українське життя", передплачував майже всю українську пресу, приймав у своєму домі багато гостей. За велику меценатську діяльність в царині української культури, Український Вільний Університет у Мюнхені присвоїв йому в 1959 році звання почесного доктора. Бувало, однопартійці-гетьманці дорікали д-ру М. Сіменовичу за купівлю будинку під музей, на що він відповідав: „Замість дорікати, допоможіть своїми пожертвами здійснити велике культурне діло".

Часопис „Українське життя" від 16 березня 1963 року, ч.11, помістив статтю А. Кущинського, у якій автор ділиться враженнями від святкування іменин д-ра М. Сіменовича і від цих слів ювілята: „Тільки той народ заслуговує на пошану і вартий мати своє власне державне життя, котрий цінить славу свого минулого та зберігає пам'ятки й докази своєї історичної і культурної самобутности". Такими думками пройнялися усі вони, усміхнені і щасливі, що через 40 років промовляють до нас із світлин, залишених нам на згадку.

Марія Климчак

Художнє слово

Вірші Інги Пилипчук

Останнім часом „Свобода" надзвичайно цікава. Особливо нам сподобалися статті „Вперше після 350 років", „Археологія нищення українського кіна", „В українських обіймах", „Вшанування Шевченка по цілому світі", „З редакційної пошти". Дуже приємно, що останнім часом „Свобода" присвячує багато місця й уваги поетичній творчості читачів. Пересилаємо вірші Інги Пилипчук з Києва, які прийшли недавно на адресу нашого брата Тараса Турченюка, який помер в жовтні. Інга – його стипендіянтка через Міжнародний благодійний фонд „Смолоскип", мабуть, ще не знала про його смерть і хотіла порадувати свого добродія листом і власними віршами.

Богдан і Христина Турченюки,
Елкінс Парк, Па

Інга Пилипчук пише:

Я навчаюся в університеті ім. Шевченка, на факультеті німецької філології, займаюся журналістикою, сприймаю світ у його яскравих барвах. Стипендія від „Смолоскипа" допомагає мені купувати підручники, ліки, навіть подорожувати Україною.

Мені пасує моє життя:
рейкове, ніжне,
з присмаком кави,
як книжка закінчена без кінця,
як губи – помадно-яскраве...
як місто засніжене:
„Нас не знайти",
як дах –
дуже слизький і гострий...
ідея в основі моєї мети –
кохання в безмежному просторі...
шматована нервами –
бій відчуттів,
розірвана медом істерик
такою я злизую
наш сніжний Львів,
миліший за сотні Америк.

* * *

Слова „ніж" і „ніжність" –
спільнокореневі.
І те, й інше ріже до соковитої...
Із запахом карамелі
по вустах розлитої...
у нічному готелі –
інтонаціями, мовами,
із кольором пастелі,
репліками модерними:
шиплячими, глибинними,
напрочуд казковими
і кайфово-дивними...

* * *

Життя –
барвиста духмяна картина
із постійним присмаком болю:
на високих підборах балерина,
навіжена, що рветься до бою...
підслизується, падає,
розбиває коліна,
зриває на собі волосся,
гризе нігті,
а потім прокидається щаслива
попри всю швидкоплинність миті.

НОВІ ВИДАННЯ

„Добро долає відстань“

Таку назву має альманах про благодійну діяльність Комітету допомоги Україні Центрального Ню-Джерзі, котрий побачив світ у серії „Бібліотека видань журналу „Бористен”. Зв'язки діяспори з Україною редактор „Бористену“ Фідель Сухоніс розкриває, починаючи з дієвих функцій управи комітету і його активних членів. Засновниками комітету були Дам'ян Ґеча, Віктор Бабанський, Олексій Шевченко, Тирса Павляк, о. диякон Іван Лишик, Осип Рінник, Ярослав Букачевський, Євген Науменко, Іван Павленко, Василь Мних, Володимир Шеремета.

Ретельний звіт про широку діяльність подвижників зі штату Ню-Джерзі показує їх глибинне бачення стану українства в світі. Щирий патріотизм, вболівання за долю самої незахищеної верстви нашого народу – дітей та старших осіб – виявляють члени комітету, сприймаючи болі знедолених, як свої. Від 1990 до 1999 року в Україну вислано 675 поштових пакунків до сиротинців, жіночих громад, студентських і молодіжних організацій, зокрема до Школи бойового козацького мистецтва „Спас“ в Запоріжжі. Такі школи вже діють в 5 областях, допомагаючи у вихованні майбутніх старшин українського війська.

Комітет висилав також книжки до бібліотек, зокрема Києво-Могилянської академії. Недавно члени комітету зустрілися з представником силових структур України – полковником Олександром Скипальським, який діяльно сприяв Помаранчевій революції і подіям на Майдані. Загалом допомога комітету перевищує півмільйона долярів. Така діяльність розкриває очі широкій громадськості України, міжнародній спільноті на прогресивну ролю західньої української діяспори для становлення і зміцнення ідеалів добра і гуманізму в усьому світі. Не буде помилковим ствердження, що демократичні та волелюбні традиції таких людей, котрих поєднав КДУ Центрального Ню-Джерзі, допомогли пробудженню нації, котре вилилось в Помаранчеву революцію. Тепер конче потрібно розширити зв'язки представників української діяспори з усіх континентів, з творчими поїздками, концертами, виставками мистців, літераторів, як це робили поет Яр Славутич (Канада), член Братства Святого Андрія Первозваного Іларіон Хейлик (США), актор і науковець Ростислав Василенко (США) та багато інших.

Маленька заувага: для ширшого читацького відгуку на подібні видання до альманаху „Добро долає відстань” доречно надавати анотації англійською мовою. Таке багатогранне видання також потребує „змісту“, котрий, на жаль, відсутній у книзі.

Електронна адреса комітету: mshulha@msn.com

Володимир Панченко

Біблія для щоденного читання

Багато людей відчувають певні труднощі з щоденним читанням Біблії, яке вимагає певного приготування – знання історії, розуміння проблем, які поставали перед Церквою і народом. Щоб допомогти у читанні Біблії, львівське видавництво „Свічадо“ монастиря Свято-Іванівської Лаври УГКЦ випустило книжку „Біблія для кожного і на кожен день. Старий Завіт“, яку опрацював о. Антоні Пацьорек, а переклала з польської мови Галина Теодорович. В антології біблійних текстів перед докладним поясненням окремих розділів Біблії подається вступ до кожного роділу, в якому викладено не тільки зміст біблійної книги, а й історію її виникнення, християнське тлумачення подій, значення даної книги в церковному житті і в самій Біблії. Для прикладу подаємо з цього видання вступ до біблійної книги Рут.

Книга Рути – ще одна повчальна історія про те, що найпевнішим порятунком у скрутній ситуації є покластися на Бога. Книга, найімовірніше, постала в епоху Царів. У Септуагінті, Вульгаті та в сучасних перекладах її вміщено одразу після Книги Суддів. Натомість у єврейській Біблії вона знаходиться серед так званих Писань, як один із п'яти Megillot (сувоїв), що читаються під час п'ятьох головних єврейських свят. Книгу Рути читають на свято, пов'язане зі жнивами, – П'ятдесятницю. Ось про що вона оповідає.

Діялося це в часи Суддів. У Юдеї панував голод, отож Елімелех з Вифлеєму, разом зі своєю жінкою Ноемою та двома синами, шукаючи засобів для існування, опинилися у моавській землі. За деякий час Елімелех помирає, а обидва його сини беруть собі за дружин моавитянок – Руту й Орпу. Невдовзі помирають і сини Елімелеха. Тоді Ноема приймає рішення повернутися до Юдеї, тим паче, до неї дійшли чутки, що голод там закінчився. Разом зі своєю свекрухою вирушають у дорогу Орпа й Рута. Ноема наполегливо переконує невісток залишитися в Моаві. Орпа дає себе вмовити й, відпровадивши свекруху, повертається до своїх. Але друга невістка, Рута, категорично відмовляється, запевняючи Ноему, що хоче залишитися з нею до кінця.

Прибувши до Вифлеєму, Рута збирає на полях колоски після покосів, які належали, за Законом, найбіднішим. Так вона зустрічається з багатим власником полів Воозом, який звернув увагу на працьовиту жінку, до того ж, чув про її шляхетну поведінку стосовно свекрухи. Дізнавшись про доброзичливе ставлення Вооза, Ноема розповідає Руті, що він є близьким родичем Елімелеха, тому мав би взяти Руту за дружину, щоб дати потомство її померлому чоловікові. У певний момент Рута відкриває це Воозові, і той, не відмовляючись від свого обов'язку, звертає, однак, увагу, що існує ближчий родич, який, з огляду на це, має першенство у сповненні закону левірату. Але коли ближчий родич зрікається своїх прав, Вооз бере Руту за дружину. З цього подружжя народився Овид, батько Ессея, який, у свою чергу, був батьком царя Давида.

Щоб придбати книжку „Біблія для кожного і на кожен день“, треба вислати чек на 12 долярів (з пересиланням) на адресу:
Lev Khmelkovsky, 300 Parsippany Rd., Apt. 26Q, Parsippany, NJ 07054

Проповіді отця Романа Василіва

О. д-р Роман Василів. „Світло від вівтаря Господнього. Проповіді з ілюстраціями“. Борислав. 2004. 355 ст.

Автор цієї книжки народився в жовтні 1955 року, в селі Лісовичі–Баня, на Львівщині. Закінчив в Дрогобичі музичне училище, після нього – духовну семінарію, а потім духовну академію в Ленінграді (тепер – Санкт-Петербург, Росія). При закінченні академії захистив кандидатську дисертацію з теми „Книга пророка Авакума“. У 1993-1999 роках вчився в Католицькому університеті в Любліні, де захистив докторську дисертацію з теми „Концепція Церкви у Київського Митрополита Петра Могили“. Ряд років служив парохом в Бориславі, а в 1998 році був призначений деканом Бориславським Самбірсько-Дрогобицької епархії УГКЦ.

Книжка добре ілюстрована, на першій сторінці її обкладинки вміщено зображення вівтаря св. Анни у Бориславі, на останній – малюнок Тетяни Бохонок з дитячої школи мистецтв, переможниці конкурсу до 100-ліття храму св. Анни. В книзі вміщено вірші Ірини Сеник „Гошівська Матінка Божа“, „Марія“. Головний же зміст видання складають більше ста проповідей і церковних промов. Проповіді присвячено провідним церковним святам, біблійним подіям і особам, видатним діячам УГКЦ, які проголошені святими, іконі Матері Божої Грушівської, котра в 1855 році врятувала село Грушів від холери. Є в книзі слово про Степана Бандеру.

З приводу придбання книги можна звернутися до автора. Його адреса: Церква св. Анни, м. Борислав, Львівської обл., 82300 Ukraine. Тел.: (380-3248) 52-260.

Ольга Марин

СПОРТ

Спортові новини УСЦАК

Наради проводу Централі

ІСТ ГАНОВЕР, Н. Дж. – 19 травня в приміщенні готелю „Рамада" відбулися чергові і останні перед загальними зборами ділові наради проводу УСЦАК, в яких взяло участь 9 членів управи. Наради відкрив і ними проводив голова Мирон Стебельський.

М. Стебельський, заступник І. Ісаїв, фінансовий референт О. Напора і пресовий референт О. Твардовський подали короткі звіти про виконану працю в останньому півріччі, а далі були розглянуті пляни проведення серії спортових імпрез, що протягом весни і літа відбудуться в різних містах США і Канади, а також на окремих українських літніх оселях. Проведуть їх ланкові поодиноких ділянок спорту УСЦАК, господарями будуть місцеві українські спортові осередки, які є членами спортової централі. Детально обговорено і затверджено пляни переведення наступних спортових, організаційних і розвагових імпрез:

чемпіонат копаного м'яча Делеґатури УСЦАК-Схід відбудеться 18-19 червня на „Тризубівці" у Філядельфії, господар турніру – місцеве УСО „Тризуб"; на оселі СУМ в Еленвілі 30 липня відбудуться відновлені українські спортові ігрища молоді, присвячені 50-річчю УСЦАК;

ювілейний чемпіонат УСЦАК з тенісу традиційно відбудеться на кортах Союзівки на „День праці" 3 – 5 вересня під проводом ланкового Юрія Савчака;

3 вересня в басейні Союзівки відбудуться 49-ті плавацькі першенства УСЦАК, які проведе ланкова Марійка Бокало.

4 вересня на оселі СУМ пройдуть кінцеві змагання з копаного м'яча між переможцями Делеґатур-Сходу і Заходу за трофей чемпіона УСЦАК на 2005 рік, під проводом ланкового Євгена Чижовича.

8 жовтня, в приміщенні готелю „Рамада" в Іст Гановер, відбудуться ювілейні загальні збори УСЦАК, після яких буде спільна святкова вечеря для учасників зборів і гостей. Ще до загальних зборів вийде з друку чергове видання „Ювілейного альманаху УСЦАК", в якому будуть поміщені матеріяли спортових діячів і журналістів в діяспорі і Україні. Примірники цього видання можна буде придбати на загальних зборах УСЦАК.

Перемогла „Чорноморська Січ".

В чергових змаганнях з копаного м'яча чемпіонату еліт-дивізії „Ґарден Стейт Сакер Ліґи", що відбулися 15 травня на площі Керсі в Юніоні, дружина „Чорноморської Січі" здобула перемогу вислідом 4:1.

Незважаючи на відсутність кількох провідних змагунів, наша дружина виявилася боєздатною завдяки надійним молодим гравцям, що успішно замінили своїх досвідчених друзів. На початку зустрічі суперники перейняли ініціятиву і навіть здобули ведення – 1:0 на 6-ій хвилині. Але „Січовики" після цього ґоля зуміли не тільки вирівняти гру, а й рахунок, коли на 15-ій хвилині Андрій Кудрик забив гарного ґоля – 1:1. Рівнорядна гра продовжувалася, але швидкий напад „Січовиків" ще до перерви створив кілька критичних моментів під воротами гостей, один з яких успішно закінчив ґолем Данило Левицький – 2:1.

Після перерви гості знову пробували перейняти ініціятиву, одначе „Січовики", ведучи в рахунку тільки одним голем, прагнули забезпечити собі перемогу. На 56-ій хвилині напад господарів провів чергову швидку акцію на ворота суперників, завдяки якій Клавдінґ Дасільва з гарної подачі Андрія Панаса підвищив вислід до 3:1. В кінцевій фазі цієї цікавої зустрічі асистент тренера Гриць Сергіїв стрілом з далекої віддалі встановив кінцевий вислід змагань – 4:1. Крім згаданих вище „Січовиків", добре грали Марко Гординський, Михайло Ґудзій, Марко Витвицький, Петро Дудняк, Реґс Хомик. Провідник дружини – Микола Гординський.

О. Твардовський

Футбол

Апеляційний суд Києва 25 травня скасував власне рішення від 12 травня про зняття арешту з акцій футбольного клюбу „Динамо" (Київ) за позовом Мавританської компанії „Пасифік інтернешнл спортс клаб Лімітед". В своєму повторному зверненні до суду з проханням про накладення арешту компанія „Пасифік", власник 0.1 відс. акцій клюбу „Динамо", посилалася на повідомлення про те, нібито власник мажоритарного пакету акцій „Динамо" Ігор Суркіс має намір купити австрійський футбольний клюб „Тироль".

Адвокат „Динамо" заявив, що І. Суркіс спростував сам факт ведення переговорів з „Тиролем". Російський підприємець і колишній діловий партнер Г. Суркіса і В. Медведчука – Костянтин Григоришин, президент групи російських компаній „Енергетичний стандарт", в грудні 2004 року заявив, що забере „Динамо". К .Григоришинові належало 18 відс. акцій клюбу, які були „розмиті" внаслідок додаткової емісії акцій до 0.1 відс. Офшорна компанія „Пасифік", власником якої оголосив себе К. Григоришин, володіє 0.1 відс. акцій „Динамо". Більш як 98 відс. акцій належить президентові клюбу І. Суркісові.

21 лютого Печерський районний суд Києва наклав арешт на 98.71 відс. акцій „Динамо" за позовом компанії „Пасифік". 9 березня цей самий суд спочатку зняв арешт з акцій , а потім заарештував всі 100 відс. акцій клюбу.

У Лісбоні 19 травня відбулась заключна гра Чаші УЕФА між португальським „Спортінгом" і російським ЦСКА, в якому росіяни перемогли з рахунком 1:3 і стали першими в історії російського футболу володарями европейського клюбного трофею.

Після заключної гри Ліґи чемпіонів Европи набула остаточного вигляду підсумкова таблиця коефіцієнтів УЕФА, за якою формується представництво команд в єврочашах від кожної країни на наступний сезон. У сезоні 2004-2005 років українські клюби показали гарний результат, посівши дев'яте місце в Европі. Найкращий коефіцієнт за минулий футбольний сезон має Англія. У Росії – сьома позиція.

Золоті нагороди чемпіонату України, що могли знайти свого господаря вже в 28-ій турі, будуть розігруватися в двох останніх змаганнях першости. Донецький „Шахтар", обігравши „Дніпро" (2:0), зберіг чотиричковий відрив від динамівців. Наступна тура національного чемпіонату, яка відбудеться 12 червня, може стати „золотою" для „Шахтаря". Для цього йому потрібно в гостях перемогти одеський „Чорноморець".

Півзахисник футбольного клюбу „Карпати" (Львів) після змагань Чемпіонату України першої ліґи з футболу у Львові 25 травня які закінчились з рахунком 1-1.
Фото УНІАН

29 травня київське „Динамо" стало володарем Чаші України 2005 року. У заключній грі при 70 тисячах уболівальників та при 32-градусній спеці київська команда з рахунком 1:0 перемогла донецький „Шахтар". Переможний ґоль на 11-ій хвилині забив з карного Рінкон. Змагання проходили в Києві, але „Шахтар" підтримували близько 25 тисяч уболівальників з Донецька.

У стартові хвилини гри переважніше виглядав „Шахтар". Гірники прогавили випад „Динамо". Киянин Верпаковскіс увійшов у карний майданчик донеччан, де його „зрізав" донецький гравець . Норвезький суддя Тер'є Хоге призначив карний, і Рінкон забив його. „Шахтар" пішов відіграватися, але в першій же небезпечній атаці біля воріт „Динамо" Родольфо з бразилійцем Марікою, борючись за позицію, почали сварку, і Маріка ударив в обличчя Родольфо, який залишився лежати. По нього виїхало спеціяльне авто і відвезло його з поля... Суддя видалив Маріку з поля. Але за хвилину біля краю поля з'явився Родольфо – живий і здоровий. Суддя негайно показав йому жовту картку. Після цього суддя призначив карний у ворота „Динамо". Поляк Левандовський пробив не сильно, а досвідчений воротар Шовковський відбив м'яч. У другій частині зустрічі мало що змінилося. Уже в доданий арібтром час навала „Шахтаря" ледве не закінчилася ґолем, але удар в кут Матузалема витягнув Шовковський, що став кращим гравцем „Динамо" у цій грі. Після гри на поле вийшов президент гірників Ринат Ахметов і потиснув руку кожному гравцеві „Шахтаря".

Рекорд на кількість осіб в авті („Свобода", ч. 20), який був встановлений 8 травня у Львові (20 осіб), тримався до 25 травня, коли 24 дівчини встановили новий рекорд з максимальної місткости мікролітражного автомобіля „Ока-Леді" в рамках національного проєкту „Книга рекордів України" під час 13-го Міжнародного автосалону на території „Експоцентру України" в Києві. *Фото УНІАН*

Гокей

15 травня у Відні в фінальній грі чемпіонату світу гокеїсти Чехії перемогли збірну Канади з рахунком 3:0. Бронзові медалі чемпіонату здобула збірна Росії, яка перемогла команду Швеції з рахунком 6:3.

17 травня в приміщенні ризької Малої Гільдії відбулось жеребкування чемпіонату світу з гокею 2006 року. На першому етапі збірна України в групі „В" і гратиме з командами Швеції, Швайцарії та Італії. Зі шведами Україна вже грала на першому етапі ЧС-2005 року в Австрії і поступилися у напруженій боротьбі – 2:3. Команда Італії лише в цьому сезоні увійшла до еліти. ЧС-2006 року відбудеться в Латвії.

• ПРАЦЯ •

Пластова Оселя „Вовча Тропа" (East Chatham, NY) пошукує працівників до загальної господарки від початку червня до кінця серпня та працівників до кухні від 6 до 30 липня 2005 р. Платня за домовленням.
Тел.: (215) 723-3816

Шукаємо жінку до помочі
для старшого мужчини
з проживанням.
Північне Нью-Джерзі.
Тел.: (973) 761-7770

• РІЗНЕ •

УКРАЇНСЬКА „ҐАЛЕРІЯ КСЕНЯ"
придбає праці відомих українських мистців XIX – XX століть (вигідні умови)
Тел.: (518) 263-4391

Відеофільми студії „ЗАГРАВА"
„Я іду в Президенти", „Помаранчева Революція", „Інавгурація" та „Молитва за Президента"
можна замовити за адресою:
Petro Vashchyk, 7060 E. Parkview Dr., Parma, OH 44134
(440) 885-2272, (440) 532-9417
e-mail: kozakpetro@yahoo.com
Ціна кожної 25 дол. з пересилкою.

ЗМІНА АДРЕСИ

❑ „Свобода" ❑ „The Ukrainian Weekly"

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС) ....
Ім'я і прізвище ....
Адреса ....
....

НОВА АДРЕСА:

Ім'я і прізвище ....
Адреса ....
....

Зголошення присилати до:
Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00
ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ 1-2 ТИЖНІ

ПОДЯКА

З волі Всевишнього 14 березня 2005 р. відійшов від нас у вічність
наш найдорожчий МУЖ, ТАТО та улюблений ДІДО

бл. п.

МИРОН ВОЗНЯК

Цією дорогою складаємо найщиріші слова подяки родині, приятелям і знайомим за співчуття особисті, листовні й телефонічні, які піддержували нас у нашому горі.

Щиро дякуємо о. Леонідові Малькову, парохові церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку за переведення похоронних обрядів.

Ми невимовно вдячні о. Олегові Кашубі та о. Андрієві Манькові за відвідини Покійного в лікарні, молитви та уділення св. Тайни Оливопомазання.

З глибини душі дякуємо д-рові Романові Ричкові за прощальні слова біля домовини в похоронному заведенні, від товариства „Приятелі Руху", членом якого був Покійний.

Ми невимовно вдячні нашим кузинам Ісі Клюфас, Зірці й Борисові Скафарикам і п. Любі Шегедин за поміч у наших болючих днях життя.

Наша сердечна подяка Романові Цимбалі за участь в похоронних відправах у похоронному заведенні та на цвинтарі, Михайлові Стащишинові в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку. Рівнож дякуємо похоронному заведенню Литвин і Литвин за дбайливу обслугу.

Щиро дякуємо рідним, приятелям і знайомим, що прийшли помолитись за спокій душі бл. п. Мирона, та віддати останній поклін Покійному.

Складаємо найсердечнішу подяку всім за св. Літургії, квіти, щедрі пожертви, якими вшанували пам'ять Покійного.

Ми дякуємо Господу Богу за його любов і опіку, за довгі роки життя даровані нашому дорогому Покійному. Дякуємо Богові, що його онуки мали змогу відвідувати та перебувати із своїм улюбленим Дідом, а Він за ці роки передав їм любов і тепло своєї душі, навчив їх поважати своїх батьків, бути пильними в науці, любити Україну й пишатися тим, що вони є українцями.

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ ВІДПРАВИЛИ: о. крилошанин Л. Мудрий, о. декан Т. Лончина, о. д-р Б. Ґудзяк;

На СЛУЖБИ БОЖІ жертвували: Н. Кравчук, З. і М. Бураки, М. Семанишин, М. Боровик, О. Голинський, І. Бартошик, Л. Онишкевич, J. Jonnson;

На ТРИВАЛІ СЛУЖБИ БОЖІ: д-р Л. і В . Фютовскі, В. Kukol.

КВІТИ ПРИСЛАЛИ: М. і В. Вовк, Товариство „Приятелі Руху", K. Roberts, Ю. Рожанковський, Г. Косенко.

НА ПАТРІЯРШИЙ СОБОР У КИЄВІ:

300 дол.	родина Возняків;
по 200	М. і В. Вовк, J. P. Casey, M.D.
по 100	д-р Ю. і д-р Л. Стефанівські, д-р Т. і Л. Крупи, д-р Т. і Л. Шегедин, Б. Бігун, Н. Кравчук, Д. Миндюк, Д. і О. Чайковські, М. Фіглюс, П. Хома, Е. і П. Піддубні;
50	д-р О. Оришкевич;
по 25	Ігор Ґіль, О. Криницька.

НА СИРОТИ В УКРАЇНІ:

300 дол.	родина Возняків;
по 200	В. і С. Сливоцькі, д-р Я. Рожанковський;
по 100	С. і Р. Андрушків, О. Бачинська, І. Клюфас, Ю. і І. Коваль;
по 50	М. і В. Вовк, М. і Б. Бурачинські, Р. і П. Грицаки, О. і М. Мельничуки, Л. і Р. Рички, д-р Б. і д-р М. Томків, д-р І. і д-р Р. Кострубяки, Б. Кміцикевич;
по 25	Л. Лапичак-Лесько, О. і М.Стебельські, Ю. Олесницький.

НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД ЦЕРКВИ СВ. ТРОЙЦІ В СІЛВЕР СПРІНҐ:

100 дол. В. і Х. Вовк.

Щиросердечна подяка усім добродіям.
Нехай Милосердний Господь обдарує Вас своїми обильними ласками і щедротами.

Дружина – НАТАЛІЯ
діти – МАРТА і ХРИСТИНА з мужем ВІКТОРОМ
онуки – АНДРЕЙ і АДРІЯН.

Ділимося болючою вісткою з родиною, приятелями та знайомими, що по довгій недузі відійшла від нас у вічність, 26 травня 2005 р. на 78 році життя наша найдорожча і незабутня
МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ і ТЕТА

бл. п.

ДАРІЯ СОФІЯ ЧИЖИК

з дому ГАРАСИМІВ

ПАНАХИДУ відслужено у понеділок, 30 травня 2005 р., о год. 7:30 веч., у похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 31 травня 2005 р., о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра в Ню-Йорку, а відтак на цвинтарі Чесного Хреста в Норт Арлінгтон, Н. Дж.

Залишені в глибокому смутку:

дочка – РОМА
внуки – МАЙКОЛ з дружиною ГЕДЕР
– КЕВИН з дружиною МАҐІ і донькою КЕЛОЧКОЮ
– БРАЄН
сестрінки – ХРИСТЯ КРАМАРЕНКО з родиною
– МАРТА ПИСАТЕЛІ з родиною
сестрінок – АНДРІЙ ДАРМОГРАЙ з родиною
ближча і дальша родина в Україні, Канаді, Німеччині і Австралії.

Вічна Їй пам'ять!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СТАНІСЛАВ БАЙДУК член 282 Відд. УНС у Вілкс Бері, Па. Помер 6 листопада 2004 р. на 86-му році життя. Нар. в 1918 р. в Пітсбурґу, Па. Членом УНС став в 1936 р. Залишив у глибокому смутку трьох дітей: сина James і двох дочок Linda і Andrea. Похорон відбувся на цвинтарі св. Івана в Nesquehoing, PA.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

ГЕЛЕНА СТАСЮК член 254 Відд. УНС в Ню-Британ, Кон. Померла 16 березня 2005 р. на 95-му році життя. Нар. в 1910 р. в Україні. Членом УНС стала в 1949 р. Залишила в глибокому смутку сина Теодора, двох дочок Віру і Оксану, внуків і правнуків. Похорон відбувся в St. Josaphats Ukrainian Catholic Church.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

ІВАН СИСИК член 161 Відд. УНС, Т-ва св. Василія в Па. Помер 22 березня 2005 р. на 82-му році життя. Нар. в 1922 р. в Slickville, PA. Членом УНС став в 1947 р. Залишив в глибокому смутку Берніс Сисик. Похорон відбувся 26 березня 2005 р. на Greenlawn Memorial Park Cemetery, в Akron, OH.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

ЛЕВ СТЕТКЕВИЧ член 277 Відд. УНС в Гартфорді, Кон. Помер 24 березня 2005 р. на 98-му році життя. Нар. в 1907 р. в Україні. Членом УНС став в 1972 р. Залишив у глибокому смутку дружину Ольгу, її сина Романа з родиною, та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі St. Francis De Sales в Elka Park, NY.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

СЕКЛЕТА БІЛОУС член 245 Відд. УНС Т-ва „Запорозька Січ" в Трентоні, Н. Дж. Померла 7 березня 2005 р. на 101-му році життя. Нар. в 1904 р. в Україні. Членом УНС стала в 1951 р. Залишила в глибокому смутку синів Антона і Анатолія з родинами і донечку з родиною та рідних і знайомих. Похорон відбувся 11 березня 2005 р. на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

СТЕФАНІЯ МОПОЛЬНИЦЬКА член 473 Відд. УНС Т-ва ім. Ю. Головінського в Монтреалі. Померла 23 лютого 2005 р. на 97-му році життя. Нар. в 1908 р. в Україні. Членом УНС стала в 1962 р. Залишила в глибокому смутку доньку Надію і дальшу родину в США і Україні. Похорон відбувся 28 лютого 2005 р. в Монреалі.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

ГРИГОРІЙ СМОЛИНЬ член 53 Відд. УНС Т-ва св. Миколая в Піттсбургу, Па. Помер 15 квітня 2005 р. на 83-му році життя. Нар. 1921 р. в Україні. Членом УНС став в 1979 р. Залишив у глибокому смутку пасербиць Елену і Раїсу, внуків, правнуків, племінників і племінниць в Америці і Україні. Похорон відбувся 22 квітня 2005 р. на цвинтарі св. Володимира в Bethel Park, PA.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

МЕРІ МАСЛЯР член 409 Відд. УНС Т-ва св. Івана в Dunmore. Померла 10 лютого 2003 р. Нар. в 1918 р. в Scranton. Членом УНС стала в 1941 р. Залишила в глибокому смутку сина Елмера Давида. Похорон відбувся на St. Cyril and Methodius Cemetery, Peckville.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

За мову і зміст М посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

UNWLA

33 ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ В КЛІВЛЕНДІ, ОГАЙО

з глибоким сумом повідомляє, що 20 травня 2005 р. відійшла у вічність

бл. п.

ДАРІЯ СІРКО

довголітня членка і колишня голова нашого Відділу.

Опечаленій родині Покійної висловлюємо сердечні співчуття.

УПРАВА і ЧЛЕНКИ 33 ВІДДІЛУ СУА

В пам'ять незабутньої

сл. п. ХРИСТІ НАВРОЦЬКОЇ

складаю 200.00 дол. на сиротинці в Україні на руки преподобної Сестри Бернарди.

ТАЇСА БОГДАНСЬКА

В світлу пам'ять моєї ТЕТИ

бл.п.

НАТАЛІЇ КРИКЕВИЧ

що померла 11 травня 2005 р. в Корчині, Радехівського р-ну, Львівської обл.

Наталія Крикевич наймолодша сестра моєї мами до війни працювала медичною сестрою в Радехівському повітовому шпиталі. Після війни в 1944 році пішла в підпілля, де виконувала функцію зв'язкової медсестри УПА під псевдом „Рома". В 1947 р. була арештована і засуджена військовим трибуналом військ МВС Львівської округи на 10 років позбавлення волі і заслана в Караганду, в табір „Кінгір". Вона була учасницею повстання в 1954 р.

Нехай пам'ять про покійну НАТАЛІЮ буде вічною, а ця скромна згадка нехай буде квіткою у вінку на Її могилі.

ЛЮБА СІЛЕЦЬКА з РОДИНОЮ

Ділимось сумною вісткою з родиною, приятелями та знайомими, що 4 травня 2005 р. відійшов у вічність на 94-му році життя великий патріот, член ОУН, революціонер, самостійник, соборник і жертводавець на багатократні національні потреби

бл. п.

ОСТАП ҐАЦ

нар. 11 листопада 1911 р. в селі Безнігів на Лемківщині.

В глибокому смутку залишив:

внука – ІВАНА
родину в Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 11 травня 2005 р. в церкві Рождества Пречистої Діви Марії в Лос Анджелесі, Каліф.

Тлінні останки складено на цвинтарі у Сан Фернандо побіч його дружини Марії.

Вічна Йому пам'ять!

В пам'ять Покійного просимо бажаючих складати пожертви на ЗУАДК і РОДУ.

Ділимось сумною вісткою, що 21 травня 2005 р. на 93-му році життя, упокоїлася в Бозі наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ і ТЕТА

бл. п.

ОЛЕНА КОРОВИЦЬКА

з дому РАЗУМІВ

вдова по бл. п. ІВАНОВІ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 25 травня 2005 р. в соборі св. Володимира УПЦ в Пармі, Огайо.
Поховання на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишилися в глибокому смутку:

син – ОЛЕКСАНДЕР ЯКУБОВИЧ з дружиною ДАРІЄЮ
внуки – МАРКО ЯКУБОВИЧ з дружиною ДАРЦЕЮ
– РОМАН ЯКУБОВИЧ з дружиною АНДРЕЄЮ
– ОЛЕКСАНДЕР ЯКУБОВИЧ з дружиною МАРТОЮ
правнуки – РОМЧИК ЯКУБОВИЧ
– АНДРІЙКО ЯКУБОВИЧ
племінник – ЮРІЙ ТАРАСЮК з дружиною МАРІЄЮ і дітьми НАТАЛІЄЮ і АНДРІЙКОМ

Вічна Її пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 23 травня 2005 р. відійшов у вічність на 85 році життя наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і БРАТ

бл. п.

МИКОЛА СКІБІЦЬКИЙ

Залишені в глибокому смутку:

дружина – АННА
дочка – ЯРОСЛАВА
сестра – МАРІЯ
брат – ПАВЛО з родиною
шваґрова – ВАЛЯ з родиною
ближча і дальша родина в Америці, Україні і Польщі.

Вічна Йому пам'ять!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*